



படைப்பு

உள்ளது-5 | நதி-10 | பிப்ரவரி - 2023 | திங்களிதழ்

ISSN - 2582-4015

தகவு

www.padaipu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

'என் ஆயுள்
முழுவதும்
எழுதினாலும்
சொல்லித் தீராத
கதைகளை
யுத்தம் உருவாக்கி
இரகசியமாக
வைத்திருக்கிறது..'

எழுத்தாளர்
ஷோபாசக்தியுடனான
நேர்காணல்



• காலச்சமை

- கவிஜி



• தமிழால் உயர்ந்தேன்

- கனலி விஜயலட்சுமி



• வெருவெளி நோக்கிய
பாயும் மலர் அம்புகள்

- ஆங்கரை பைரவி



படைப்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-5 | நதி-10 | பிப்ரவரி 2023

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
சின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ராஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவரவர்
கருத்துக்களே. கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே. படைப்பு தகவு
மின்னிதழின் கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- என் ஆயுள் முழுவதும் எழுதினாலும் சொல்லித்
தீராத கதைகளை யுத்தம் உருவாக்கி இரகசியமாக
வைத்திருக்கிறது..
- எழுத்தாளர் ஷோபாசக்தியுடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- காலச்சுமை
- கவிஜி -பக். 12
- பெருவெளி நோக்கிப் பாயும் மலர் அம்புகள்
- ஆங்கரை பைரவி -பக். 19
- கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை
- மு.முருகேஷ் -பக். 24
- தமிழால் உயர்ந்தேன்
- கனலி விஜயலட்சுமி -பக். 33
- வேட்டக் கரும்பனுக்கு வேனுமடா ஆட்டுக் கெடா...
- கவிஞர் ஏகாதசி -பக். 36
- கீ.ரா என்னும் கதைசொல்லி
- அழகுராஜ் ராமமூர்த்தி -பக். 39
- அறம் பார்க்கப்போய் மனிதம் கிடைத்த கதை
- பா.சிவசுப்பிரமணியன் -பக். 49
- கரும்பு
- தொ.பரமசிவன் -பக். 61



சிறுகதைகள்

- **பூட்ஸ்**
- ரம்யா அருண்ராயன் -பக். 15
- **சிவப்புச் சேலை**
- கி.சரஸ்வதி -பக். 30
- **மூக்கையா மாமா**
- விஜயராணி மீனாட்சி -பக். 42
- **தாத்தா**
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 54

கவிதைகள்

- **மிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 29**
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 18
- **சவிதா** -பக். 52
- **யாழினி** -பக். 52
- **கசித்ரா மாறன்** -பக். 53
- **சத்யா மருதாணி** -பக். 53

படைப்பு
உலகத்தில் இணைப்பு



தூலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' ஐம்பத்தெட்டாவது இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

உயிரினங்களின் தனித்த முகவரி காதல். மொழிகளும் காதலைத் தீர்த்தீரக் கொண்டாடி வளர்க்கின்றன. தமிழெல்லாம் ஆதி நூல்களிலேயே காதலை நுணுகி நுணுகி ஆராய்ந்து அளித்த மொழி. காதலின் மொத்தப் பரிமாணங்களும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பதிவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இயல்பாய்ச் சந்தித்தல் எப்படி திட்டமிட்டுச் சந்தித்தலை நோக்கி நகர்கிறது என்பதின் இடையில்தான் காதலின் பூத்தல் நிகழ்கிறது.

காதலும் ஒரு கலை. நுண்ணிதின் உணர்ந்த மாக்கட்கே சாத்தியம். தோய்தலும் உருகுதலும் கலத்தலும் சாதாரணமா என்ன.. பகலோ இரவோ எத்தனை இடர் சூழ்ந்த வழியெனினும் சந்திக்க வந்துவிடுகிறான் அவன். வரும் இடர் எண்ணித் துடிப்பதென்னவோ அவள். பூவின் அலர் பருவம் போல களவானது மெல்லிதாய் ஊரார் அறிய விரிகிறது.

அவளது காதலில் தோயும் அவனை நல்லோள் கணவன் என்று ஊரார் கூறவிருப்பதில் நாணம் கொள்ளும் ஆண் அவன். கையில்லாத வாய் பேச இயலாத ஒருவன் வெண்ணெய் உருகுவதைக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கத்தான் முடியும்.. அப்படித்தான் அவன் நிலை. சொல்ல இயலாத அவஸ்தை. அவளுக்கோ உயிர் தவச் சிறிதாய், காமமோ மிகப் பெரிதாய். அன்புடை நெஞ்சங்கள் இயல்பாய்க் கலக்கின்றன.

ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே மட்டும் நிகழ்வதான அந்த அதி அற்புத நிகழ்வில் தோழி என்னும் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட கதாபாத்திரத்தை உள்நுழைத்தலில்தான் நிகழ்கிறது நாடகமாக்குதல் என்னும் கலை. பரிசுப்பொருளாகப் பூவை அளிக்கும் ஆணிடம் ஏற்க மறுத்துப் பேசுவதில் தொடங்கும் அப்பாத்திர வார்ப்பு இருவரும் நடத்தும் இல்லறத்தில் மகிழ்வதாக நிறைவாகிறது.

தட்டிக் கேட்கிறாள் அந்தத் தோழி. அவனிடம் ஏதேனும் சுணக்கம் தென்பட்டால் உடனே விசாரிக்கிறாள். கசந்த வேப்பங்காயைக் கூட அவள் தந்ததால் வெல்லக்கட்டி என்றீர்கள்.. இப்போது இனிய குளிர்ச்சியான நீரைத் தந்தாலும் கூட வெம்மையாக உவர்ப்பாக உள்ளது என்கிறீர்கள்.. என்ன உங்கள் அன்பு என்று குட்டு வைக்கிறாள்.

காத்திருத்தலில் பெருகும் அன்பு.. பிரிதலில் உணரும் பிரியம்.. இன்மையிலும் ஒரே உண்மையான காதல் என எத்தனைப் பரிமாணங்கள்.

சங்க இலக்கியங்களில் இப்படி தொடங்கிய காதல் வரிகள் பலப்பல நூற்றாண்டுகளைக் கடந்தும் காதலைக் கொட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றன.. தீராநதி அது.

தமிழ், நூற்றாண்டு நூற்றாண்டுகளாகப் பொழுதிடை தெரியாமல் காதலர்களைக் கொண்டாடிவரும் மொழி.

எழுத்தாளர் ஷோபா சக்தியுடனான நேர்காணல் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளது. இன்னும் சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என நிறைந்திருக்கும் இந்த மாதத் தகவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியங்கள்.. விவாதியங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■



'என் ஆயுள் முழுவதும் எழுதினாலும் சொல்லித் தீராத கதைகளை யுத்தம் உருவாக்கி இரகசியமாக வைத்திருக்கிறது..'

- எழுத்தாளர் ஷோபாசக்தியுடனான நேர்காணல்

ஷோபாசக்தி.. அன்ரனிதாசன் யேசுதாசன் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்டவர். தற்போது புலம்பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழ்ந்துவருகிறார். சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், நாடகம், திரைப்படம், பதிப்பு ஆகிய தளங்களில் செயல்பட்டுவருகிறார். இவர் நடித்து வெளிவந்த தீபன் என்ற பிரெஞ்சு மொழித் திரைப்படம் 2015 கான் திரைப்பட விழாவில் சிறந்த திரைப்படத்துக்கான தங்கப்பனை விருது வென்றது. ஈழத்தமிழ் படைப்பாளிகளில் தவிர்க்க முடியாத எழுத்தாளருமையான ஷோபாசக்தி அவர்களுடன் படைப்பு தகவு இதழுக்கான நேர்காணல்..

சினிமா, இலக்கியம், போராளி இவற்றில் எந்தவொன்றில் ஷோபாசக்தி நிறைவு பெறுகிறார்?

முதலில், நான் போராளி இல்லை என்பதை உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய பதின்ம வயதுகளில் நான் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்ற உறுப்பினனாக இருந்தேன்.

அதன் பின்னராக, அய்ரோப்பாவில் 'ட்ராட்ஸ்கி'ய இடதுசாரி அமைப்பில் செயற்பட்ட காலத்தில், கம்யூனிஸத்தின் மீது கொண்ட தீவிரமான பற்றால் அந்த அமைப்பில் நான் இயங்கினேன். கட்சித் தோழர்களிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்டவை ஏராளம் என்றாலும், அந்தச் சோர்வான அமைப்பின் வேலைத் திட்டங்கள் குறித்து எப்போதுமே கேள்விகளை முன்வைக்கும் ஒரு சந்தேகப் புத்திக்காரனாகவே அங்கே நான் இருந்தேன். அந்த அமைப்பிலிருந்து நான் தொடர்புகளை முறித்துக்கொண்டபோது 'விட்டது சனி' என்று அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்கள். இப்போது பிரான்ஸில் தேர்தல் கட்சியாக இருக்கும் *Lutte ouvrière* (தொழிலாளர் போராட்டம்) என்ற மிகச் சிறிய கட்சிக்கு ஆதரவாளனாக இருக்கிறேன். அவ்வப்போது நேரமிருக்கும்போது, அவர்களது ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் மே தின ஊர்வலங்களிலும் கலந்துகொள்வதோடு என்னுடைய போராட்டமெல்லாம் முடிந்துவிடுகிறது. எனவே போராளி என்ற அரும் வார்த்தையால் நீங்கள் என்னை அடையாளப்படுத்தக்கூடாது.

கட்சியில் இல்லாத ஒருவர் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம், ஆனால் ஒருபோதும் கம்யூனிஸ்டாக இருக்கவே முடியாது என்பார் லெனின். அதுபோலவே போராட்டம் என்பது எப்போதுமே கூட்டுச் செயற்பாடு. ஒரு போராளி என்பவர்தன்னுடைய இலட்சியத்திற்காக இழப்பதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஏராளமானோர் இப்போதும் இந்த உலகமெங்கும்

போராட்ட வாழ்க்கையில் தங்களை அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். கொலையுண்டிருக்கிறார்கள், சிறைகளில் கிடக்கிறார்கள். நான் அவர்களில் ஒருவன் கிடையாது.

நான் இப்போது வெறும் எழுத்தாளன் மட்டுமே. என்னுடைய எழுத்துக் காரணமாக எனக்கு அதிகார சக்திகளால் ஏதாவது தொல்லை ஏற்பட்டால், அதை எழுத்தாளன் மீதான அச்சுறுத்தலாக எடுத்துக்கொள்வேனே தவிர, போராளியின் மீதான அடக்குமுறை என வெற்றுப் பகட்டோடு சொல்லிக்கொள்ள மாட்டேன். என்மீது போராளி பிம்பத்தை ஏற்றிக்கொள்ள முன்னொரு காலத்தில் எனக்கும் ஓர் அரிப்பு இருந்திருக்கலாம். அது என்னுடைய பேச்சுக்களில் கூட எங்காவது வெளிப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், இன்றைய நிலையில் அந்தத் தவறை நான் செய்யமாட்டேன். அப்படிச் செய்தால் அது உண்மையான போராளிகளை அவமதிப்பதாகும்.

சினிமாவும் இலக்கியமும் வேறு வேறல்ல என்றே நான் கருதுகிறேன். அடிப்படையில் இரண்டுமே படைப்புச் செயற்பாடுகள்தானே. நான் சினிமாவுக்குள் நுழைந்த போதே, இலக்கிய எழுத்தாளன் என்ற உறுதியான அடையாளத்துடனேயே நுழைந்தேன். நான் நடக்கும் எல்லாத் திரைப்படங்களிலும் என்னுடைய பாத்திரத்தின் உருவாக்கத்திலும், வசனங்களிலும் என்னுடைய பங்கும் தலையீடும் இருந்தேயாகும். இன்றைய இயக்குநர்கள் அதை அனுமதிப்பது மட்டுமல்லாமல், என்னுடைய கருத்தை அறிந்துகொள்வதிலும் ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். நான் நாடகங்களில் நடக்கும்போதும் அப்படித்தான். ஆனால், சினிமாவும் நாடகமும் கூட்டுச் செயற்பாடுகள் என்பதால் என்னுடைய கருத்துப் பிடிவாதத்திலிருந்து நான் சற்றுச் சறுக்கவும் விட்டுக்கொடுக்கவும் நேரிடும்.

இலக்கிய எழுத்து அப்படியல்ல. அது எனக்கு முழுமையான சுதந்திரத்தை





அளிப்பது. என்னுடைய சிறுகதையையோ நாவலையோ எழுதிவிட்டு, பிரதி அச்சுக்குப் போவதற்கு முன்பாக இன்னொருவரிடம் படிக்கக் கொடுத்து இலக்கிய அபிப்பிராயமோ, பிரதியைச் செம்மை செய்யவோ கேட்கும் வழக்கம் கூட எனக்குக் கிடையாது. வரலாற்றுத் தகவல்களைச் சரி பார்ப்பதற்காக மட்டுமே சில சமயங்களில் ஓரிரு நண்பர்களிடம் காண்பித்துச் சரி பார்ப்பேன். எனவே எனக்கு முழுமையான சுதந்திரத்தை அளிப்பது மட்டுமல்லாமல், முழுப் பொறுப்பையும் சுமக்கவைக்கும் ஊடகமாகவும் இலக்கியம் இருக்கிறது. அதே வேளையில் நானொரு தீவிரமான சினிமாப் பார்வையாளன் அல்ல. இன்றைக்கு முக்கியமாகக் கருதப்படும் பல உலகச் சினிமாக்களை நான் பார்த்தது கூடக் கிடையாது. ஆனால், தேடித் தேடிப் படிக்கும் தீவிரமான இலக்கிய வாசகன். எனவே எனக்கு இயல்பாகவே மிக நெருக்கமானதும் அந்தரங்கப் பிணைப்புள்ளதும் இலக்கியமே.

1997 முதல் 2023 வரையிலான 25 ஆண்டுகளுக்கு மேலான இலக்கியப் பயணம் உங்களுடையது. எழுத நினைத்த எல்லாவற்றையும் எழுத முடிந்ததா? இல்லை எழுத முடியாமல் உள்ளாருக்குள் அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஏதாவது இருக்கிறதா?

நான் எண்பதுகளிலேயே எழுதத் தொடங்கி விட்டேன். ஆனால், அய்ரோப்பாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்த பின்பாகத்தான் எனக்கு எழுத்துச் சுதந்திரம் முழுமையாக வாய்த்தது. இப்போது நான் எழுத நினைக்கும் எதையும் எழுத எனக்குத் தெரியமும் சுதந்திரமும் வெளியீட்டு வாய்ப்பும் இருக்கின்றன. நான் எதையாவது எழுத நினைத்து எழுதாமல் இருக்கிறேன் என்றால் அந்தக் கதையைச் சொல்வதற்கான வடிவத்தையும் இலக்கிய மொழியையும் நான் இன்னும் கண்டடையவில்லை என்றே





பொருள். அவ்வாறு மனதிற்குள் கிடந்து என்னை அலைக்கழிக்கும் பல கதைகள் உள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்தில் உங்களை மிகவும் கவர்ந்த எழுத்தாளர் யார்? சமீபத்தில் வாசித்த முக்கியமான புத்தகங்கள் எவை?

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு முழுவதும் என்னைக் கவர்ந்த ஏராளமான இலக்கிய ஆசிரியர்கள் உள்ளனர். ஒரேயொருவரின் பெயரை மட்டும்தான் சொல்ல வேண்டுமெனில் அது எஸ். பொன்னுத்துரை என்றே சொல்வேன். நான் என்னுடைய சிறிய வயதிலிருந்தே அவருடைய இலக்கிய எழுத்தை மிகவும் நேசித்தவன். அவரை எனது மாணசீகக் குருவாகக் கருதி அவரது இலக்கிய ஊழியத்தைப் பின்தொடர்ந்தவன்.

அவரோ என்னை வெறுத்தவர். அதைப் பதிவும் செய்திருக்கிறார். 'சனதருமபோதினி' என்ற இலக்கியத் தொகுப்புக்காக அவரை நான் கண்ட நேர்காணலில், அவரது கண்மண் தெரியாத தமிழ்த் தேசியவாத நிலைப்பாட்டுக்காக நான் அவரைக் கடுமையாகத் தாக்கிக்கலாட்டா செய்துள்ளேன். அந்த நேர்காணல் குறித்து 'நான் பன்றியின் முன்னே முத்துக்களை எறிந்தேன்' என்று

அவர் எரிச்சலுடன் தன்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில் பதிவு செய்திருக்கிறார். ஆனால், இந்த அரசியல் முரண்கள் எதுவுமே அவரை என்னுடைய இலக்கிய ஆசிரியர் என்ற பீடத்திலிருந்து இறக்க வல்லமையற்றவை.

யாழ்ப்பாணத்தின் மிக ஒடுக்கப்பட்ட சாதியிலிருந்தும், பின்புலத்திலிருந்தும் எழுந்துவந்து, தன்னுடைய கூர்மையும் நுட்பமும் அங்கதமுமான இலக்கிய எழுத்தாற்றலால் நிமிர்ந்து நின்றவர்

எஸ்.பொ. அவர் எங்கள் நிலத்தின் இலக்கிய சாட்சி. எங்கள் வாழ்வின் ஆவணப் பெட்டகம். சாதி, பாலியல் ஒழுக்கங்கள், நிறுவப்பட்ட கலாச்சாரங்கள், கடவுள்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய கதைகளால் கவிழ்த்துப் போட்ட மகாகலகக்காரர்.

சமீபத்தில் வாசித்தவற்றில் யதார்த்தனுடைய 'நகுலத்தை' நாவலையும் மாஜிதாவின் 'பர்தா' நாவலையும் முக்கியமானவைகளாகக் கருதுகிறேன். சமகால அரசியலைக் கதைகளில் எழுதக்கூடாது என்றொரு போதனை பரவலாக நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இன்றைய தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் நேரடியாகவும் உறுதியாகவும் சமகால அரசியல் - பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட பிரதிகள் இவை.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த யுத்தம் குறித்து எழுதப்பட்ட பிரதிகளில் 'நகுலத்தை' மிக முக்கியமான பிரதி. தொன்மத்தையும் சமகாலத்தையும் ஊடும் பாவுமாக நெய்து எங்களின் வாதையையும் வலிகளையும் சொல்லும் இலக்கியப் பிரதி. நாவலின் மொழி கொஞ்சம் சிதறலாக இருந்தாலும் கூட, யதார்த்தனது தனித்தன்மையும் தேடலும் மொழியில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கான மொழியை முதல் நாவலிலேயே அவர் கண்டடைந்திருக்கிறார்.

மாஜிதாவின் 'பர்தா' நம்முடைய இலக்கிய வரலாற்றிலே முக்கியமான நிகழ்வு. அவர் சமூகச் செயற்பாட்டாளராகவும் இருப்பதால் மேலும் விரிந்த பார்வை அவருக்கு நாவலில் சாத்தியமாகியுள்ளது. மொழியைத் திருகி வாசகர்களைத் துன்புறுத்தாமல் எழுதப்பட்டிருக்கும் எளிமையான ஆனால், ஆழமான பிரச்சினைகளைப் பேசும் நாவல் பர்தா. நாவலைக் கருத்துன்றி வாசிக்கும்போது, இது *Autofiction* எனப்படும் தற்புனைவு நாவலே என்பதை ஊகித்துவிடலாம். அதனாலேயே மிகுந்த நம்பகத்தன்மை பிரதியில் மிளிர்கிறது.



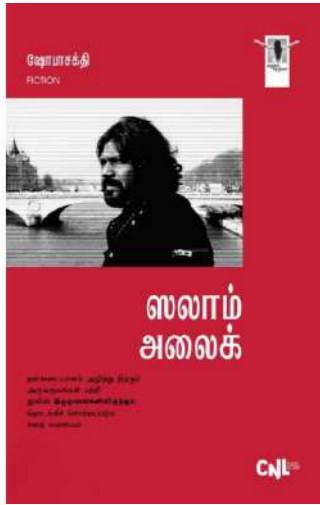


**‘ஸலாம் அலைக்’
நாவல் பழையன கழிதலோடு
ஸ்தம்பிக்கிறதே? நீங்கள் அப்படி
கருதுகிறீர்களா?**

எது பழையது? போரா? அகதி வாழ்வா? மனித குலம் எப்போது உபரிச் செல்வத்தை உற்பத்திசெய்யத்தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மாறாதவையல்லவா இவை! காலங்களும் வெளிகளுமே வேறு வேறு.

‘ஸலாம் அலைக்’ நாவலில் நான் எழுதியிருப்பது சமகாலத்தில் அய்ரோப்பாவில் அகதிகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள். முன்னெப்போதையும் விட இப்போது இந்தப் பிரச்சினை உச்சத்தில் உள்ளது. அய்ரோப்பிய நாடுகள் தங்களது கதவுகளை அகதிகளுக்கு மூடிக்கொண்டுள்ளன. குறிப்பாக ஈழ அகதிகளை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்ற முடிவுக்கு இப்போது இந்த நாடுகள் வந்துள்ளன. போரை மறுபடியும் மறுபடியும் நான் எழுதுகிறேன் என நீங்கள் கருதக்கூடும். என் ஆயுள் முழுவதும் எழுதினாலும் சொல்லித் தீராத கதைகளை யுத்தம் உருவாக்கி இரகசியமாக வைத்திருக்கிறது. அவற்றை இனித்தான் கண்டடைய வேண்டும். எழுத வேண்டும்.

இந்த நாவலை எழுதும்போதே, அய்ரோப்பிய மொழி வாசகர்களையும் மனதில் வைத்தே எழுதினேன். அகதிகள் என்றால் யாரென்பதை வெள்ளைக்காரர்களின் செவிகள் கிழியக் கத்திச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ‘Problem-ski Hotel’ போன்ற தட்டையான, இன வெறுப்பு உறைந்துள்ள நாவல்களின் வழியேதான்



அவர்கள் அகதிகளை அறிந்து கொள்கிறார்கள். ‘பிராப்ளம்ஸ்கி விடுதி’ என்ற பெயரில் தமிழ் உட்படப் பல்வேறு மொழிகளில் அந்த நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். பெல்ஜிய எழுத்தாளரான டிமிட்ரி வெர்ஹல்ஸ்ட் பெல்ஜியத்திலுள்ள அகதி முகாமொன்றில் பார்வையாளராகச் சில நாட்கள் தங்கிச் சேகரித்த அரைகுறைத் தகவல்களைத்

தன்னுடைய அய்ரோப்பிய மேட்டிமைவாதப் பார்வையில் நாவலாக்கியிருக்கிறார். அகதிகளை முழு மடையர்களாகவும், வீணான சண்டைக்காரர்களாகவும், வேசிகளாகவும் சித்திரிக்கும் நாவல்து. இன்னும் சொல்லப் போனால் பெல்ஜியம் நாட்டில் காலனிய காலத்தில் ‘மனிதக் காட்சிச்சாலைகள்’ அமைக்கப்பட்டு, ஆப்பிரிக்க மனிதர்கள் காட்சிப் பண்டங்களாக்கப்பட்டதைப் போன்றதே ‘பிராப்ளம்ஸ்கி விடுதி’ நாவல். நாவலில் கையாளப்பட்டிருக்கும் மொழி இனவெறுப்பிலும், பெண் வெறுப்பிலும் அருவருப்பாகப் புளித்துப்போயிருக்கிறது.



அகதி முகாமின் கௌரவப் பார்வையாளர்களான, அகதிகள் ஆராய்ச்சியாளர்களான டிமிட்ரி வெர்ஹல்ஸ்ட் போன்றோர் எழுதியிருக்கும் இத்தகைய கதைகளுக்கு எதிராக, முப்பது வருடங்களாக அகதி வாழ்வை வாழ்ந்த நான் அகதிகள் தரப்பின் குரலை ஒலிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ‘ஸலாம் அலைக்’ நாவலை பிரஞ்சு மொழியில் வெளியிட பிரான்ஸின் பதிப்பகங்களில் ஒன்றான ZULMA என்னோடு





ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறது. 'ஸலாம் அலைக்' நாவல் அய்ரோப்பிய மொழிகளில் வெளிவரும்போது, என்னால் உறுதியாக டிமிட்ரி வெர்ஹல்ஸ்ட் போன்ற மேட்டிமைச் சக்திகளைச் சவால் செய்ய முடியும்.

உலகமயமாக்கத்தைக் கொள்கையாகக் கொண்ட மேற்கத்திய நாடுகளில் இருந்துகொண்டு அந்தக் கொள்கைகளுக்கு நேரெதிரான சிந்தனைக் களத்தில் எப்படி உங்களால் தீவிரமாக இயங்க முடிகிறது?

மேற்கு நாடுகள் மட்டுமல்ல சீனா, கியூபா, இந்தியா, இலங்கை உள்ளிட்ட அனைத்து உலக நாடுகளின் அரசுகளும்

இப்போது உலகமயமாக்கல் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கின்றன. முதலாளியத்தின் அபரிதமான, வீக்கமான உற்பத்தியின் அடுத்த கட்ட நிலை இந்த உலகமயமாக்கல். அனைத்துலகத் தொழிலாள வர்க்கத்தின் மாபெரும் வீழ்ச்சி இந்த உலகமயமாக்கல்.

நீங்கள் சொல்வது போல நான் இந்த உலகமயமாக்கலுக்கு எதிராகத் தீவிரமாக எல்லாம் போராடவில்லை. உலகமயமாக்கலைக் கண்டித்து ஏதோ இரண்டு கட்டுரைகளை எழுதுவேன் அல்லது ஒன்றுபாதி நேர்காணல்களில் இப்படியொரு பதிலைச் சொல்லிக் கடந்து போகிறேன். அல்லது பிரான்ஸில் உலகமயமாக்கலுக்கு எதிராக நடக்கும் ஏதாவதொரு ஆர்ப்பாட்டத்தில் போய் ஓரமாக நின்றிருப்பேன்.

அதேவேளையில், நீங்கள் குறிப்பிடும் மேற்கு நாடுகளிலும் உலகமயமாக்கலுக்கு எதிராக இடதுசாரிகளும், விவசாயிகளும், அனார்க்கிஸ்டுகளும் கடுமையாகப் போராடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கமும் அவர்களை ஒடுக்கிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. உண்மையில் இப்போது உலகத் தொழிலாள வர்க்கத்திற்கு ஏற்பட்டிருப்பது தலைமை நெருக்கடி. உலக அளவில் அவர்களை இணைப்பதற்கு ஓர் அமைப்பு இல்லாதது வருந்தத்தக்கது. நம்முடைய வரலாற்றில் கடந்த காலங்களில் இயங்கிய கம்யூனிஸ அகிலங்களை மனது ஏக்கத்துடன் நினைவுகொள்கிறது.

எழுத்தின் நோக்கமான சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டாலும் எழுத்தின் போர் ஓயாதுதானே?

உங்களது கேள்வி எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும், எழுத்தில் கூட வீணான, வீம்பான போர் கூடவே கூடாது என்பதைச் சொல்லி வைக்கிறேன்.

அடிப்படைவாத படைப்பாளிகள் / உணர்வாளர்கள் உங்களின் எழுத்தினைக் கொண்டாடினால், உங்களுக்குள்



தன்னிச்சையாக ஓர் எச்சரிக்கை உணர்வு ஏற்படும் விதமாக உங்களைப் பழக்கியிருக்கிறீர்கள்தானே?

நான் எதற்காக எச்சரிக்கை அடைய வேண்டும்? எனது எழுத்துக்களால் அடிப்படைவாதிகள்தான் எச்சரிக்கை அடைய வேண்டும். நானோ என்னுடைய எழுத்தோ ஒருபோதும் இன, மத, பால் அடிப்படைவாதிகளின் பக்கம் சாயாது என்ற தன்னம்பிக்கையும் அரசியல் தெளிவும் எனக்குண்டு. ஒன்றை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும்... பிற்போக்குச் சக்திகளிடையே மட்டுமல்லாமல், முற்போக்குச் சக்திகளிடமும் தங்களது இறுக்கமான அமைப்பு விசுவாசம் காரணமாக இந்த அடிப்படைவாதம் தொற்றியிருக்கிறது. அதனால்தான் முகநூல் முழுவதும் பல உருட்டல்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆவேசமான ஆயிரமாயிரம் முகநூல் உருட்டல்களை விட, ஒரேயொரு நிதானமான உரையாடல் சாலச் சிறந்தது.

வாழ்வு முழுக்க நீளும் இத்தனை அலைக்கழிப்புகளுக்கு மத்தியிலும் அந்தப் பகடி நிறைந்த கொண்டாட்டமான மனதை எழுத்தில்

எப்படி தொடர்ந்து தக்கவைத்துக்கொள்ள முடிகிறது?

என்னுடைய எழுத்திலுள்ள பகடியை நீங்கள் கொண்டாட்ட மனநிலையாக அடையாளம் காணத் தேவையில்லை. அது கையறு நிலையில் வெளிப்படும் கசப்பான எதிர்வினை. அதிகார சக்திகளை எதிர்த்துப் பேசும் சாமான்யனுக்கு எள்ளலும் கிண்டலும் ஆயுதங்கள். இந்த அம்சத்தைப் பேராசிரியர் ராஜ் கௌதமன் 'தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு' எனும் நூலில் மிக விரிவாக ஆய்வு செய்து பேசியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாண நூலகத்தினை உலகின் எதாவதொரு மூலையில் அதே மாதிரி கட்டமைக்க முடியுமா?

யாழ் நூலகத்தோடு சேர்த்து எரியூட்டப்பட்ட பழைமை வாய்ந்த நூல்களும், சுவடிகளும் நமக்கு இனிக் கிடைக்கப் போவதில்லை. யாழ்ப்பாண நூலகம் மீளக் கட்டியெழுப்பப்பட்டு, இப்போது அதே இடத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதை மேலும் விரிவுபடுத்துவதைப் பற்றித்தான் நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

படைப்பாளி என்பதால் எல்லாவற்றிற்கும் மாற்றுக்கருத்து பேசுகிறீர்களா?

நான் அவநம்பிக்கையாளன் அல்ல. மாறாக நான் எப்போதுமே நன்நம்பிக்கைவாதி. அதேவேளையில் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அரசியல் நிலைமைகளையும், மக்களின் எண்ணங்களையும் நிதானமாகவும் சரியாகவும் புரிந்துகொண்டு எதிர்வினையாற்ற வேண்டுமென்று கருதுபவன். உணர்ச்சிவயப்பட்டோ, சமூக வலைத்தளங்களால் தூண்டப்பெற்றோ வார்த்தைகளைச் சிந்திவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையுடன் இருக்கிறேன். அதேவேளையில் சரியான தருணத்திலும், இடத்திலும் என்னுடைய மாற்றுக் கருத்துகளை முன்வைப்பதில் நான் தயக்கம் காட்டுவதுமில்லை.



the Pianist

A FILM BY
ROMAN POLANSKI

காலச்சுமை



திரைப்படம் : The Pianist

சினிமா நமக்கு எல்லாமாய் இருக்கிறது. நிழலின் தொடர்ச்சியில் நிஜங்கள் நிஜமாய் முகமூடி கழற்றுகிறது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்தையும் தனக்குள் பதிந்துகொள்கிறது. அந்தந்தக் காலத்தின் கலாச்சாரம், நாகரிகம், பண்பாடு, வாழ்வியல், வன்கொடுமை, சண்டை, போர் என எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக்கொண்டே ஒரு மலைப் பாம்பாய்க் காலத்தை நீட்டித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

கண்டவர் போனபின்னும் அது காணப்படாத விழிகளைத் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறது.

அப்படி இரண்டாம் உலகப் போர் காலகட்டக் கோரத்தின் ஒரு பகுதியை 'ரோமன் போலன்ஸ்கி'யின் "தி பியானோயிஸ்ட்" முகத்தில் அடித்தாற்போலப் போட்டு உடைக்கிறது.

நாயகன் போலந்து - யூத இனத்தைச் சார்ந்த ஒரு பியானோயிஸ்ட். போர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இசைக்கலைஞன். ஊரில் சூழல் மோசமாகி இருக்கிறது. வீட்டில் காச இல்லை. ஹீரோவுக்குப் பியானோ வாசிக்க வாய்ப்பு கிடைப்பதில்லை. வறுமை வீட்டைச் சுற்ற ஆரம்பிக்கிறது. அம்மா அப்பா சகோதரன் சகோதரி என்று எல்லாருக்குமே கையறு நிலை. ஒரு கட்டத்தில் அவன் உயிராய் நேசித்த பியானோவையே வேறு வழி இன்றி விற்கிறார்கள். வாழ்வின் வறுமையை விட இனத்தின் பெயரில் நிகழ்த்தும் மானுட வறுமை கொடுமையானது. நாசி ஆட்சி யூதர்களை அடிமைகளாக நடத்துகிறது. அதன் போக்கில் சிக்குண்டு சிதறிக் காணாமல் போன உயிர்கள் எத்தனை எத்தனை.. நாயகனின் குடும்பமும் தத்தளிக்கிறது.

யூதர்களின் சோகமெல்லாம் கேட்காத இசையாகவோ கேட்கும் அழுகையாகவோ





தொடர்ந்து வெளிப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களின் வாழ்வாதாரம் அடித்து நொறுக்கப்படுவதைப் பதைபதைப்போடு திரைக்கதை காட்சிப்படுத்துகிறது. நாசிப்படை ஏற்படுத்தும் பசி, வறுமை, பஞ்சம் என அவர்களைப் போட்டுத் தாக்குகிறது போர்களின் காயம். புத்தி பேதலித்த மனிதர்களை அவர்களுள் நிறைய காண முடிகிறது. சொந்தங்களைத் தொலைத்த மனிதர்கள் வெற்று மனநிலையில் விரக்தி கொண்டு பிதற்றித் திரிவதைக் காணுகையில் பதறாமல் இருக்க முடிவதில்லை.

யூதர்கள் நடைபாதையில் நடக்கத் தடை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தெரியாமல் அல்லது மறந்து ஒரு பெரியவர் நடைபாதையில் சென்றுவிட. அவரை வழிமறித்துக் கன்னத்தில் பளாரென அறைந்து “கீழே போய் நட” எனச் சொல்லும் ஒரு ஜெர்மனி போலீஸ் இளைஞன் படத்தின் ஆரம்பக் காட்சி ஒன்றிலேயே இனவெறியின் நிறத்தைக் கண்கூடாகக் காட்டி விடுகிறான். கனன்று கொள்ள ஆரம்பிக்கும் மனதோடுதான் நாம் படத்தைத் தொடர வேண்டி இருக்கிறது.

திகிலடிக்கவைத்த ஒரு காட்சி....

ஒரு யூதக் கதாபாத்திரம் உணவை ஒளித்துக்கொண்டு செல்லும். இன்னொரு யூதக் கதாபாத்திரம் அதைக் கண்டு ஓடி வந்து தட்டிவிட்டுப் பறிக்க முயற்சி செய்யும். அப்போது கீழே தரையில் விழும் உணவை... கொண்டு வந்த கதாபாத்திரம் நாயைப் போல நாக்காலேயே நக்கி நக்கிச் சாப்பிடும். முகம் முழுக்க உணவாய் உயிர் தீண்டும் வலியை.. திரை தாண்டித் தெறித்த பசியைப் பதற்றத்தோடே நாம் உணர்கிறோம். பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும் என்பது எத்தனை உண்மை. உலகப் போரின் இன வெறியை நம் முகத்தில் காறி உமிழும் இந்தக் காட்சியில்... ஆயுதங்கள் மீது இவ்வுலகம் கொண்டிருக்கும் பற்றுக்கு அர்த்தம் இல்லாமல் போவதைப் புரிய முடிகிறது. ஓர் இசைக் கலைஞனின் கனவை ஓடி ஓடி ஒளிந்த பின்னும் விடாமல் துரத்தும் இனவெறி அருவருக்கத்தக்கது. ஒளிந்து ஒளிந்தே உலகம் மறக்கும் நெஞ்சத்தில் காலத்தின் தடுமாற்றம் காலச்சுமை.

இல்லம் இல்லாமல் போவது... இவைதானே என்று சினுங்கிச் செல்வனுக்குப் புரியுமா? அதிகார வர்க்கம் ஒருபோதும் அறியாது, அடிமட்ட விளிம்பு மனிதனின் மேடை ஏறாத இசையை.

கொட்டடியில் காத்திருக்கையில்.. ஒரே ஒரு சாக்லெட்டை வாங்கி நாயகனின் குடும்பமே (ஐவரும்) கொஞ்சம் கொஞ்சம் பகிர்ந்து உண்பதில்.. பசித்த வயிறுக்குச் சருக்கம் அதிகம் என்று புரிகிறது. பின்னால் ஏதோ ஒரு அழகுரல் ஒவ்வொரு காட்சியிலேயும் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பது... அந்த நாளின் குரூரத்தைக் காலம் இசைக்கிறது என்று தோன்றும். கூட்டத்தைக் குவித்து ரயிலில் ஏற்றும் காட்சியெல்லாம் கதி கலங்கச் செய்யும் மானுட வதை. அவர்களிடம் இருக்கும் பொருள்களை எல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு அடித்து உதைத்து ஓடித்து நொறுக்கி உள்ளே தள்ளும் நாசிப் படையின் நமைச்சல், கழுத்து வரை நிரம்பிய இனவெறியின் ராட்சஸத்தனம்.

கோபம் வந்தால் அடிக்கலாம். கோபம் தலைக்கேறினால் அடித்துக் கொல்லலாம். கோபத்தைச் சமநிலைப்படுத்த வேண்டும் எனில் டப்பென்று சுட்டுவிடலாம். யார் வேண்டுமானாலும் எப்போது வேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் யூதர்களைக் கொல்லலாம். ஏனென்றால் அவர்கள் யூதர்கள். அவர்கள் அதற்காகப் படைக்கப்பட்டவர்கள்தான் என்ற நாசியின் அடிப்படைவாதத் திமிர் கொள்கையாக்கப்பட்டிருப்பதை இத்தனை வருடங்கள் கழித்தும் மன்னிக்க முடியவில்லை.

ஹிட்லர் என்ற குரூரவாதி காலத்தைக் கிழித்தவன். காலங்களால் இழிந்தவன்.

குடும்பம் ரயிலோடு பிரிந்தபின்... கலவரத்துக்குப்பின்... சிதிலமடைந்து கிடக்கும் வீதியில் ரத்தமும் சதையுமாகப் பிணங்கள் கவிழ்ந்து கிடக்க, அழுதுகொண்டே நடந்து வரும் ஹீரோ.. நரம்பறுந்த இசை.

கொலைக்களங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்றாலும் குடும்பத்தோடு கூட்டிச் செல்லுங்கள் என்பதுதான் பெரும்பாலான யூத மனங்களின் கடைசி ஆசை. அதையும் கூட மறுக்கும் இனவெறிச் சாவிலும் தனித்தனியே





பெயர்த்துப் பந்தாடியதை எந்த வகையில் நியாயப்படுத்துவது.. அவர்களுக்கு ரயில் பெட்டியோ இருட்டறையோ உள்ளே அடைத்துக் கொண்டியிடத்தான் தெரியும் அல்லது கொன்றுவிடத்தான் தெரியும். அவர்கள் கீ கொடுக்கப்பட்ட மனித இயந்திரங்கள். மனமற்றிருக்கப் பழக்கப்பட்ட மிருகங்கள். மனிதனைக் கண்டு மனிதன் ஓடி ஒளியும் இந்த நிலைமை மானுடத் தோற்றல்.

ஒரு கூட்டத்தில் நூறு பேர் இருந்தால்... இன்று பத்து பேரை ரேண்டமாகத் தேர்வு பண்ணித்தலையிலேயே சுட்டுக் கொன்றுவிட்டு மிச்சம் இருக்கும் 90 பேரை அன்றைக்கு வைத்துக்கொண்டு வேலை வாங்குவார்கள். என்ன மாதிரி வறட்டுத்தனம் இது. ஒன்று கொட்டடியில் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள் அல்லது கொத்தடிமையாகக் குரல் நெரிக்கப்படுகிறார்கள். கொஞ்சம் ஆசுவாசம் அடைந்தாலும் சகட்டுமேனிக்கு சவுக்கடிதான்.

ஹீரோ.. படாத பாடு படுகிறான்.

அடிமையாக வேலை செய்யும் யூதர்களுக்குக் கிடைக்கும் கொஞ்ச நஞ்ச ரொட்டிகளை ஹீரோ உள்பட சிலர் காம்பவுண்டுக்கு வெளியே பஞ்சத்தோடு பட்டினியோடு கிடக்கும் யாருக்கோ தூக்கி வீசியும் போகிறார்கள். மரண விளிம்பிலும் மனிதாபிமானம் காண முடிகிறது.

அந்தக் கொட்டடியில் இருந்து தப்பிக்க நண்பர், தெரிந்தவர், ஜெர்மனியிலும் இருக்கும் நல்லவர் என்று ஆங்காங்கே ஒருவர் ஹீரோவுக்கு உதவுகிறார்கள். ஒளிந்து ஒளிந்து நாட்களைக் கடத்துகிறான். சாவை எதிர்கொள்ளும் அந்த நொடிக்காக வாழ்வை எதிர்கொள்ள இயலாத அந்த நொடி கனத்திலும்

கனம். சிதிலமடைந்த அப்பார்ட்மெண்டுக்குள் பசி கொண்டு தேடித் திரிந்து அலைகையில் ஆதி மனிதனின் தத்துவம் வயிறு மட்டுமே... வாழ்க்கையைச் சுமக்கிறது. எங்கோ குண்டு வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும் பின்னணியில் அவன் ஏதாவது சாப்பிடக் கிடைக்குமா என்று நொண்டி நொண்டிச் சடை பிடித்த தலைமுடியோடு தாடியில் தவம் கொண்டவன் போல மஞ்சள் காமாலை உடல் நிலையோடு நடமாடுகையில்... போர் என்னும் முட்டாள்தனத்தின் ஆணிவேர் மெல்ல அசைகிறது.

ஒரு கட்டத்தில் ஹீரோவின் இசைக்கு மயங்கிய ஜெர்மன் போலீஸ் ஒருவன் உதவுகிறான். இந்த நிஜக்கதையில் மிக முக்கியமான திருப்பம் இது. எதிர் இனத்தவர்களில் ஒருவரால் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த இசைக் கலைஞன் என்ன ஆனான் என்பதுதான் தாங்கொணா இறுதிக்காட்சி.

என்ன புரிகிறது என்றால் மிகப் பெரிய தத்துவத்தை எல்லாம் சில நொடியில் உடைத்து நொறுக்க மிக எளிய பசிக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. வாழ்வது மட்டுமே இலக்காகிப் போனபின் சுற்றும் பூமியின் வாழ்நாளும் குறையத்தானே செய்யும். யூத உயிர் என்று ஒன்றும் ஜெர்மன் உயிர் என்று ஒன்றும் இல்லவே இல்லை. புரியாத ஹிட்லர் செத்தொழிந்தான். பூமி உள்ள காலம் வரை காலப்பிழை அவன் இருத்தல்.

புரியாத கேள்விகளும் புரியாத பதில்களும் நம்மைச் சுற்றி மொய்த்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. கேள்வியும் பதிலும் கை கோர்த்து நுண்ணிய அளவுகோலுக்குள் அவமானத்தை அடைத்து நம்மிடையே திடும்மெனப் புகும் பாம்பைப் போல அச்சமூட்டுகின்றன... காலத்துக்கும் இந்த மானங்கெட்ட போர்கள்.

இசை எவன் கையில் இருந்தாலும் உலகம் பூக்களால் நிரம்புகிறது. துப்பாக்கி எவன் கையில் இருந்தாலும் உலகம் துக்கங்களால் நிரம்புகிறது.

இயக்குநர் : Roman Pola ski

மொழி : ஆங்கிலம் / ஜெர்மன்

ஆண்டு : 2002





பூடஸ்

‘வேளைநகர் திருத்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் அன்னை இவள்...’

சத்தமாகக் கடையில் பாடல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது வேளாங்கண்ணியில் அவர்கள் இறங்கும்போது.

‘நீ ஆசப்பட்ட மாதிரியே எனக்கு ஜாமீன் கிடைச்சதும் வேளாங்கண்ணி வந்தாச்சு... போதுமா புள்ள?’

‘நான் ஆசைப்பட்டத எப்ப மச்சான் நீ செய்யாம இருந்துருக்க... அதான மச்சான் நீயி...’

‘உனக்காக எவ்வளவும் பண்ணலாம் புள்ள, ஜெயிலில் நானிருக்கப்ப எவ்ளோ அலைச்சல்... எவ்ளோ கண்ணீர்... எங்கெங்கையோ ஓடியாரயாரையோ பார்த்து, என்னய வெளிய கொண்டு வர நீ பட்டபாடு...’

நடக்க நடக்க நினைவுகளின் அழுத்தம் தாளாமல் அவன் நடை மெதுவாகுவதும், நினைவுகளின் துரத்தல் தாளாமல் இவள் நடை வேகமாகுவதும் தானாகவே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. சட்டென உணர்வு வந்தவளாய்த் திரும்பிப் பார்த்தவள் கண்ணில் கவலையோடு...

‘ஏன் மச்சான் வேகமா நடக்கமுடியலயா... வலிக்குதா... ஆட்டோ பிடிப்பமா’ கண்ணில்

சின்ன அரைவட்டங்களாய்க் கண்ணீர் கட்டிக்கொள்ளக் கேட்டாள்.

‘ஐய... அப்டிலாம் இல்ல புள்ள... ஜடை புட்டத்துல அங்குமிங்குமா ஆட நீ நடக்கறப்ப, உன் பின்னாடியே நடந்தா அந்தக் காலத்துக் கடியார பெண்டுலம் ஆடுறாப்பல இருக்குதா... அப்டியே நேரங்காலமெல்லாம் ஒழிஞ்சுபோய்ச் சின்னப்பையனா மாறி முந்தானையப் பிடிச்சுட்டே அம்மா பின்னாடி திரிஞ்சாப்பல உன் பின்னால வரலாம்னுதான்...’

அம்மா என்று அழைப்பது மிகப் பிடிக்கும் அவளுக்கென்று தெரிந்தே, இந்த அழுத்தத்திலிருந்து மடைமாற்ற அவளை அவ்வாறு அழைக்கிறான் என அவளுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. யாராவது குழந்தைகளின் ஞானஸ்நான வைபவத்துக்குப் போய்வந்தால் ஒரு இரண்டுநாளாவது அவளை அவன் அம்மா என்றழைப்பதும், அவனை அவள் அப்பா என்றழைப்பதும் நிகழும் அவர்களுக்குள். பிறகு எப்போதும்போல மச்சான்... புள்ள... னு இழையத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

‘முடிய பாக்கதான பின்னாடி வார மச்சான்... பாரு... பாரு... இன்னும் கொஞ்சநேரந்தான்... அப்றம் அத காணிக்க கொடுத்துருறேன் இரு இரு’ சிரிப்புடன் சொன்னவள், பொய்யை





மறைக்கத் தெரியாத கண்களாலும் சிரித்தாள்.

‘ஏ... என்னாடி சொல்ற? இதுக்கா வேளாங்கண்ணி கூட்டியாந்த, முடியில்லன்னா நா உன்னயவிட்டுட்டு உந்தங்கச்சிய கட்டிக்கிடுவேன் பாத்துக்க...’

இடுப்பில் கைவைத்துக் கலகலவென ஒரு மாயக்காரி மாதிரி நகைத்தாள். மாயக்காரிதான் இவள் என மனசுக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

‘மச்சான்! நீ மட்டும் என் தங்கச்சிய கல்யாணம் பண்ணிக்கிடறன்னு சொல்லு... சிரமம் தராம நானே செத்துப்போய் அவளுக்கு வழிவுடறேன், உன்னயவிட நல்ல மாப்பிள்ளய அவளுக்கு எங்கனயிருந்து தேடப்போறாரு எங்க அப்பா...’

‘அடிக்கமுத! நல்ல மாப்பிள்ளையாமல்ல நல்ல மாப்பிள்ள... அதான் ஜெயில்ல வச்ச நல்லா கும்முகும்முனு கும்மினாங்களாக்கும்...’

‘தச்... அது பொய்க்கேசு மச்சான்...’

நீண்ட அமைதிக்குப் போய்விட்டாள் அந்தப் பதிலுக்குப் பிறகு. ஒரு கடும்குழலில் சிக்கி மீண்டவள் சிறிதுநாள் கழித்து அந்த நினைவுக்குள் ஆழும் போது எந்தச் சூழலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு மூச்சுத்திணறலுக்கு ஆளாவது போல் தலையைச் சிலுப்பிக்கொண்டாள். அந்த அமைதி அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்தப் பிரச்சனைக்குப் பிறகு இதுவரை அவள் அழவே இல்லை, அவ்வளவு உறுதியாய் இருந்தாள். ரொம்ப உடைந்தால் அந்த அகலக் கண்களில் அரைவட்டமாய்க் கண்ணீர் கட்டுகிறது. மற்றபடி முணுக்கென்றால் கண்ணீர் வடிக்கிற அந்தப் பழைய மரியா இல்லை இவள்.

‘ஏன் புள்ள! அமைதியாகிட்ட... ஜாமீன் எடுக்க செலவுக்குப் போட்டுந்த தாலிய அடமானம் வச்சுட்டியே... அத நெனச்சு அமைதியாகிட்டியா...?’

மறுபடியும் குறும்பில் தகதகக்கிறதாய் மாறிவிட்டது அவள் முகம்.

‘தென்னந்தோப்புங்க பக்கமெல்லாம் போயிருக்கல்ல மச்சான்...’

அட கிறுக்கச்சி இ தென்ன கேள்வி என்பதுபோல் பார்வை சுருக்கினாள்.

‘தென்ன மரத்துல குரங்குக ஏறி குரும்பைய எல்லாம் சேதாரம் பண்ணிருதுனு அந்தத் தோப்பு ஓனருக ஒரு தந்திரம் பண்ணிருப்பாங்க பாத்திருக்கயா? அடிமரத்துல பாம்புப்படம் வரஞ்சிருப்பாங்க, பாம்புப் பாத்து பயந்து எந்தக் குரங்கும் மரம் ஏறாதாம்...’

‘சரிடி... அதயேன் இப்ப சொல்லுற’ வறண்ட குரலில் கேட்டான். சற்று அதிகம் நடந்ததால் விண்ணுவிண்ணென்று வலி தொடங்கியிருந்தது அவனுக்கு.

‘குரங்கு ஏறாம இருக்க பாம்பு வரையற மாதிரி, எதோ அறிவாளிதான் மச்சான், எந்தக் குரங்குப் பயலும் நோண்டாம இருக்க பொம்பள கழுத்துல தாலி கட்டுறதயும் கண்டுபிடிச்சிருப்பான்... த பாரு மச்சான்... தனியா இருந்த இந்த ஒரு வாரத்துலயே புரிஞ்சிக்கிட்டேன், குரங்கு ஏற ஆடாம அசையாம இருக்கற தென்னை இல்ல நானு... வச்ச ஆஞ்சுப்புடுவேன் ஆஞ்சு என்கிட்ட எவனும் வாலாட்டினா... அப்பறமெதுக்கு எனக்குத் தாலி...’

‘ஆத்தாடி! உக்கிரமால்ல இருக்க...’

பேசிக்கொண்டே வேளாங்கண்ணியின் முக்கிய ஆலயத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். ஆலயம் ஆலயத்துக்குரிய அமைதியை இழந்து பிரார்த்தனைகளால் திணறிக்கொண்டு இருந்தது.

‘எவ்ளோ கூட்டம்... எங்க அம்மா சின்ன வயசுல ஒரு வார்த்தை சொல்லுவா மச்சான்... ஆஆஆன்னு பறக்குற மனச ஒரே இடத்துல லயிக்க வைக்க நமக்கொரு இடம் வேணும்ல்ல, அதான் ஆலயம்...ன்னு. இவ்ளோ கூட்டம் இருந்தா எப்படி லயிக்கும் மச்சான்?’

‘ஓவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு பிரார்த்தனை புள்ள...’

‘இத்தனைய எப்படி இந்த ஒரே மாதாவால கேக்கமுடியும் மச்சான்...’

‘நீ இப்ப இங்கன நம்பி வந்தியா... நம்பாம வந்தியா...’

‘நம்பித்தான் மச்சான்...’ தோள்பைக்குள் எதையோ தேடத்தொடங்கியிருந்தாள்.

சுற்றும்முற்றும் கண்ணைச் சுழற்றினான்...





நிறைய திருநீறணிந்த இந்துக்களும் கண்ணில்பட்டார்கள், சில பர்தாக்கள் கூடத் தெரிந்தது. ஒரு கட்டத்துக்குமேல் புண்ணியத்தலங்கள் மத எல்லைகளைத் தாண்டிவிடுகிறது. எல்லா மதக்காரர்களும் அவரவர்க்கு எப்படிக்கும்பிடத் தெரியுமோ அப்படி கும்பிட்டுச் செல்கிறார்கள் புண்ணியத்தலத்தில்.

‘இந்தா மச்சான்...’ எடுத்து நீட்டியவளின் கையில் வாடாமல்லி நிறத்தாளில் ஏதோ சுற்றப்பட்டிருந்தது.

‘உடலோட எந்தப் பாகம் குணமாகணுமோ அந்தப் பாகத்த மாதிரி வெள்ளியில செஞ்சு மாதா உண்டியல்ல போட்டா குணமாகிரும்னு சூசன்னா கெழவி சொல்லுச்சு மச்சான்..’

தாளைப் பிரித்தான்... சின்னதா வெள்ளியில் ஒரு ஆண்குறி. அவனுக்குப் பேசத் தெரியவில்லை அதற்குமேல்.

‘உள்ளூர்ல ஒரு பயலுக்கும் நம்ம பிரச்சனை தெரிஞ்சிடக்கூடாதுனு அசலூர் ஆசாரிகிட்டபோய் செஞ்சாந்தேன் மச்சான்...’ அவ்வளவு கும்பலில் சத்தமாய்ப் பேசினால் யாருக்கும் துல்லியமாய்க் கேட்டுவிடப்போகிறதில்லை. ஆனாலும் குரலைத் தாழ்த்திக் கிசுகிசுப்பாய்ப் பேசினான். வாய்மூடி மெளனியாய் அதே வலுவிழந்த நடையோடையே காணிக்கைப் பெட்டிக்குப் போனான்...

‘இரு மச்சான்... ஏற்கனவே வலியில கஷ்டப்படற, எவனாச்சும் இடிச்சுற கிடிச்சுறப் போறான், நான் முன்னாடி நிக்கறேன்... நீ என் பின்னாடியே லைன்ல வா!’

அவனுக்குப் பிரார்த்திக்கவெல்லாம் பெரிதாய்த் தெரியவில்லை.

‘மாதா தாயே...! இந்த மவராசிய நான் கண்ணுகலங்காமவச்சுக்கஎன்னபண்ணணுமோ அத பண்ணு தாயி...’ அவ்வளவுதான் அவன் பிரார்த்தனை, அதையே திரும்பத்திரும்ப மனது சொல்லிக்கொண்டுவந்தது. ஒரு கட்டத்தில் உணர்வுகளுக்கு மனது மரத்துப்போய், வாய் மட்டும் அதை சொல்லத்தொடங்கியது. அவள் அவனுக்கு முன்னால் ஒரு காவல் சம்மனசு

மாதிரி போவதாய்ப்பட்டது அவனுக்கு. உண்டியலை நெருங்கிவிட்டார்கள்...

அவள் காதுக்குள் கிசுகிசுப்பாய் ‘உண்டியலைப் பாத்தாலாக் அப் ரும் மாதிரியே இருக்குல்ல புள்ள?’ என்றான்.

அவளுக்குள் ஏதோவொன்று அதிரத்தொடங்கியது. மலங்க மலங்க விழித்தபடி உண்டியலைப் பார்த்தாள்... தலையை உதறிக்கொண்டு அது உண்டியல்தான் அது உண்டியல்தான் எனத் தனக்குள் பேசிக்கொண்டாள். உண்டியலை நெருங்கியவள் கையிலிருந்த, வியர்த்து நனைந்த ஐநூறு ரூபாய்த்தாளை அதனுள் திணிக்க முயன்றபோது அவளது ரூபக அடுக்கிலிருந்து கரகரப்பான ஒரு ஆண்குரல் ‘ஐநூர்ரூவாய நீட்டிட்டா விட்டுவோம்னு நெனச்சியா... இன்னிக்குப் பாரு அவனைக் கிழிச்சுத் தொங்கவிடறேன்’ என்றது.

இடப்புறம் நகர்ந்து பின்னிருப்பவனுக்கு வழிவிட்டாள். வாய்க்குள் திரும்பத்திரும்ப ‘தாயே! தாயே!’ என்றபடி வாடாமல்லிநிறத்தாள் பிரித்து, வெள்ளிக்காணிக்கையைச் சற்று குழப்பமும் கலவரமுமான முகத்துடன் இட்டுவிட்டு, இவள் பக்கமாக நகர்ந்தான்.

அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் திடீரென ஏதோ நினைவு வந்தாற்போல, அவனுக்கடுத்துக் காணிக்கை போடுகிறவர்கையில் என்ன இருக்கிறதென்று பார்த்தவன் விக்கித்து நின்றுவிட்டான்... அது ஒரு பூட்ஸ் அணிந்த காலின் வெள்ளி உருவம். அவ்வளவு கம்பீரமாய், நேர்த்தியாய்... கையை ஆட்டிக்கொண்டே ‘வேண்டாம்... வேண்டாம்...’ என அவள் பதறுவதற்குள்ளாகவே அவர் அதை உண்டியலில் இட்டுவிட்டிருந்தார்.

அவள் கண்ணிலிருந்து ஆலயம், அதன் கூட்டம் எல்லாம் நழுவத்தொடங்கியிருந்தன. முக்காடாய் இட்டிருந்த முந்தானை அவள் பிடயிலிருந்து நழுவிருக்க அங்கேயே தரையில் புரண்டு ஓங்கிய குரலில் ‘ஐயோ... அவரை அப்படி உதைக்காதீங்க சார்... அங்கேயே உதைச்சா மனுசனால தாங்கமுடியுமா... விட்டுங்க விட்டுங்க சார்’ என வீறிட்டு அழத்தொடங்கினாள்.





என் இவ்வளவு சத்தமிடுகிறாய்
என்றபடியே வெளியே வந்தான்
அவன்

நான் பேசுவது
உனக்குச் சத்தமிடுவதைப்போல
தோன்றுகிறதா என்றேன்

இரண்டுமே ஒன்றுதான்
அதற்குப் பதில்
நீ அமைதியாக
இருந்துவிடு என்றான்

பேசாமல்
எப்படி மற்றவர்களுக்கு
புரியவைப்பது என்றேன்

புரிந்துகொள்ளாதவர்களிடம்
நீ பேசினால் மட்டும்
என்ன நிகழ்ந்துவிடப் போகிறது
என்று சிரித்தான்

உயிரினங்களிலேயே
உயர்ந்தது மனிதஇனம்
என..
பேசுவதால்தானே
இப்பெருமை கிடைத்தது
என்றேன்

புறம் பேசுவதும்
இதற்குள் அடங்குமா
என்றான்
மீண்டும் சிரித்தபடியே...

எதுவுமே பேசக்கூடாதா
எனக் கோபமானேன்

குரலை உயர்த்தாதே
நீ தாழ்ந்து போவாய்
செயலில் இறங்கு
நீ உயர்ந்து போவாய்
என்றான்
அவன் மேலும் சொன்னான்
பிரச்சனைகளின்
தொடக்கப் புள்ளியே
பேச்சுதான்
நீ மௌனமாக இருந்துவிடு
மாட்டிக்கொள்ளாமலாவது இருப்பாய்
அதனால்தான்
பிணமும் பேசுவதில்லை
பிறந்த குழந்தையும் பேசுவதில்லை
என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தான்

- அவன் இன்னும் சொல்வான் -





பெருவெளி நோக்கிப் பாயும் மலர் அம்புகள்

அந்த நூலை வாங்கி வந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகுதான் வாசிப்பதற்கான நேரம் அமைந்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன். நடைபாதையில், பயணிக்கும் பேருந்தில், எதிர்பாராத சந்திப்பில் பார்த்த அறிமுகம் இல்லாத முகங்களின் முகவரியாக அமைந்திருக்கிறது கவிஞர் ராஜலெட்சுமி அவர்களின் “முகவரியற்ற முகங்களிலிருந்து” என்கிற கவிதை நூல். ஒவ்வொரு கவிதையின் தொடக்கமும் ஒரு நவீனச் சிறுகதைக்கான தொடக்கம் போலவே இருந்தது.

பயன்படுத்தி இருக்கிற சொற்கள் எல்லாமே மென்சொற்களாக இருக்கின்றன. அந்தச் சொற்களைத் தாங்கிவருகிற கவிதைக்கான உள் விஷயம் சில கவிதைகளில் வேதனைகளைப் பதிவு செய்கிறது, சில கவிதைகளில் இயலாமையைப் பதிவு

செய்கிறது. கோபங்களைக் கொப்பளிக்க வேண்டிய இடங்களில் கூட மிக மென்மையாகப் பதிவு செய்திருப்பது நூலாசிரியரின் இயல்பான குணமோ என்று தோன்றுகிறது.

நிலங்கள் விலை போவது ஆண்டைகளுக்கு வேண்டுமானால் சாதாரணமாகத் தெரியலாம். ஆனால் அந்த நிலங்களை நம்பி வாழும் விவசாயக் கூலிகளின் நிலை சொல்லொண்ணாத துயரம் கொண்டவை. காவிரியை நம்பி வாழும் நிலங்கள் கண் முன்னே விலை போவதும், அதில் விளையும் தானியங்களை இயந்திரங்களைக் கொண்டு அறுவடை செய்வதும், விவசாயத்தை நம்பி வாழும் பல கோடி மக்களின் வாழ்வின் கழுத்தை அறுக்கும் இயந்திரமாக கதிர் அறுக்கும்



இயந்திரம் மாறிவிட்ட நிலையும் என இவற்றை வேதனைகளோடு பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“அத்தனை எளிதல்ல”

(பக்கம் 39).

“மாடுகளுக்கான வைக்கோலையும்

மிதித்துச் செல்கிறது

தனது எந்திர கால்களால்

அது மிதித்துச் செல்வது

மாடுகளுக்கான உணவை மட்டுமல்ல

பல நூறு மனிதர்களின் உழைப்பையும்.”

(பக்கம் 31)

தனியார் மையம் வணிக மையம் எல்லாமே நம் வாழ்விடங்களைத் துன்பங்களின் மையமாக அதிகார வர்க்கத்தின் துணையோடு மாற்றிவிட்ட சூழலில் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த உயிரினங்கள் எங்கே போகும் இன்னொரு வாழ்விடம் தேடி என்பதாக ஒரு கவிதை சொல்கிறது. அந்தக் கவிதை முதல் கவிதையாகவே அமைந்திருக்கிறது. கவிதையின் முடிப்பு, அதில் நூலிழை போல இழையோடும் சோகம் பறவைகளுக்கானது மட்டுமல்ல, பிழைக்க இடம் தேடி அலையும் மனிதர்களுக்கானதும் கூட என்பதாக..

“நிலம் திரிந்து

இடம்பெயர்தல் எளிது

இயலாதவைகள் எங்கே

செல்லும்?”

(பக்கம் 7)

இதில் திரிந்து என்கிற சொல் நிலம் தானாக மாறவில்லை, நிலம் தானாகக் கெட்டுப் போகவில்லை, நிலம் தானாக விலை போகவில்லை என்பதையும் உள்ளடக்கிச் சொல்கிறது.

சில கவிஞர்களின் அடையாளங்களை அவர்கள் பயன்படுத்துகிற ஒரு சில சொற்கள் வெளிப்படுத்தும். ஒருவேளை இந்தக் கவிஞரின் அடையாளம் இந்தச் சொல்லாக இருக்குமோ என்று தோன்றுகிறது. அது இல்லாமலும் இருக்கலாம் ஆனாலும் தோன்றுகிறது.

“இடம்பெயர்தல் எளிது” (பக்கம் 7)

“அத்தனை எளிதல்ல” (பக்கம் 8)

காதல் கவிதைகள் இல்லாத தொகுப்பாக இது இருக்கிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு கவிதையும் இந்த மண்ணையும் மக்களையும் நேசித்திற உணர்வுகளில் காதல் இருக்கிறது. நடப்பு அரசியலைப் பேசுகிறது, ஆனால் அது மறைமுகமாக இருக்கிறது. தொகுப்பில் எந்தக் கவிதைக்கும் தலைப்பு இல்லை, ஆனால் இந்தியாவை உலுக்கிய பல தலைப்புகள் செய்திகளைக் கவிதையாகக் கொண்டிருக்கிறது.

“இலவசங்களின் எண்ணிக்கை

ஆண்டுதோறும் அதிகரிக்க

இருக்கை போட்டு

அமர்ந்திருக்கின்றனர்

அரசு சாராயக் கடையில்”

(பக்கம் 31)

“அறிவியலின் தாக்கமே

அழிவிற்குக் காரணமாகி

அதைவிட பெரிய பேய்கள்

அழிக்கின்றன வாழ்வியலை.”

(பக்கம் 51)

“கனத்த மனதுடன்

சபித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

பெருந்தொற்றைவிட

கொடிய மரணங்களை

கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்

உங்களின் உதவாத சட்டங்களை”

(பக்கம் 64)

மரண வியாபாரி எனத் தொடங்கும் அந்தக் கவிதை ஆன்மீக அரசியலையும், ஆன்மீகத்தில் ஒளிந்து கொண்டு பாசிசத்திற்குத் துணை போகிறவர்களையும் பதிவு செய்கிறது.

“இயற்கையை அழித்து

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை

நானே இறையென்று

கூத்தாடுவோர்களையும்





மக்களுக்காகவே அனைத்தும்
என்ற போலி வாக்குறுதிகளில்
வளர்ந்த பெரு வணிகப் பிரபுக்களையும்
பின்புறமாய்த் தப்பிக்கச் செய்து
இல்லாதோரை இலவச
மாயையுடையோராக்கிய
அவர்களின் பிரதிநிதி
தனது உதவாத கொள்கை
மேலும் உறுதியாக்குகிறான்
மரணத்தைக் காரணம் காட்டி.”

(பக்கம் 67)

“சற்று பொறு சகோதரா
இன்னும் சிறுபொழுதுதான்
எல்லாம் வல்ல
நமது அரசர்
உனது அனைத்துப் பிணிகளும்
நீங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாராம்
இரவைப் பகலாக்கும்
ஏதோ மந்திரமாகும்
இன்னல் என்பதே
இனி இல்லை என்பது போல்”

(பக்கம் 71)

கழிவுகளைச் சுமந்தவாறு எனத்
தொடங்கும் அரசியல் கவிதையை இன்னும்
காத்திரமாகவே தந்திருக்கலாம்.

“நிலம் காத்த பூர்வ குடிகள்
அழியாது இருக்க
இறைஞ்சுகின்றன
ஏதேனும் செய்க வென்று”

நிலங்களை காக்க போராடித் தோற்றுக்
கடைசியில் கெஞ்சுவதைத் தவிர வேறு
வழியில்லை என்கிற ஒரு விவசாயியின்
வேதனையைப் பதிவு செய்கிற வரிகள் இவை.

“பெரும் பேரத்தின்
முன் முடிவாய்

எல்லோருக்கும் சேர்த்தே
வீசி எறியப்படுகிறது
ரொட்டிகள்”

(பக்கம் 88)

ரொட்டிகள் என்பதை விட
எலும்புத்துண்டுகள் என்றே சொல்லி
இருக்கலாம்.

நடப்புச் செயல்களால் அடித்தட்டு
மக்களின் வாழ்க்கை உட்பட இந்தியப்
பொருளாதாரம் உண்மையிலேயே நூலாசிரியர்
சொல்வது போலத்தான் இருக்கிறது.

“செங்குத்துக் குறுக்குக் கம்பியில்
அமரப் பழகி இருந்த கிளி
அமர இயலாமல்
பக்கவாட்டுக் கம்பி ஒன்றை
பிடித்தவாறு
தொங்கிக்கொண்டிருந்தது
இந்தியப் பொருளாதாரம் போல”

(பக்கம் 98)

உலகை உலுக்கிய பெருந்தொற்றுக்
காலங்கள் பேரிடர் காயங்கள். இப்போது
நினைத்தாலும் அந்தக் காயங்கள் இருக்கும்
வடுக்களும் சொல்ல ஒண்ணாத எரிச்சலைத்
தருகின்றன. அந்த எரிச்சலை காயங்களை
நூலாசிரியர் பல்வேறு கவிதைகளில்
பதிவு செய்திருக்கிறார். ‘பெருந்தொற்று’
என்கிற சொல் பல கவிதைகளில் இடம்
பெற்றிருக்கிறது.

“பெருந்தொற்றில் பத்தாம் வகுப்பை தாண்டி”
(பக்கம் 29)

“பெருந்தொற்றில் ஓர் ஆண்டாய்
சமமாய்த் தவமிருக்கின்றன
அரசு ஆரம்பப் பள்ளிகளில்”

(பக்கம் 38)

“பெருந்தொற்றுக்கு முன்
சாலையோரப் பழவியாபாரியாய்
இருந்தவர்
கையேந்தி நிற்கிறார்





பல்பொருள் வணிக அங்காடியின்
வாயிலில்”

(பக்கம் 43)

“காய்கறிகள் மளிகை

மெழுகுவர்த்தி

ஏனையவை

சேகரிக்க முந்திச்சென்று

வாங்கியது

பெருந்தொற்றின் பயமிருந்தும்

வேறு வழி அறியாக் கூட்டமொன்று.”

(பக்கம் 52)

“பெருந்தொற்று காலச் சோம்பல்”

(பக்கம் 54)

பெருந்தொற்று தந்த இத்தனைக்
காயங்களையும் சில வரிகளில் அரசிற்கு
ஆதங்கமாகவும் கோரிக்கையாகவும் தங்களின்
இயலாமையாகவும் பதிவு செய்கிறார்
நூல் ஆசிரியர் ராஜலெட்சுமி பக்கம் 75இல்
இப்படியாக....

“நீங்கள்

அப்பொழுதும்

இப்பொழுதும்

எப்பொழுதும்

ஓர் இரவில்

எடுக்கும் முடிவுகள்

ஒரு பொழுதும்

எங்களுக்கானதாய் இருக்காது

என்று தெரிந்தும்

நகர்கிறோம்

நானை என்பது

எங்களுக்கும் உண்டு

என்ற ஒற்றை நம்பிக்கையில்”

தொகுப்பில் குறுங்கவிதைகள் அதிகம்
இல்லை என்றாலும் நீள் கவிதைகளின்
ஒவ்வொரு முடிப்பிலும் ஒரு குறுங்கவிதை
உட்கார்ந்திருக்கிறது கம்பீரமாக.

“வீடென்பது

வீட்டுடன் சேர்ந்த

சன்னலும்

அதன் வழியே தெரியும்

இயற்கையும்”

(பக்கம் 16)

“அவளின் வலிநிறைந்த

வசவுகள் அத்தனை

கெட்டதாய்த் தெரியவில்லை”

(பக்கம் 26)

“நினைவூட்டுகிறது

உலகெங்கும் பற்றி எரியும்

காட்டுத்தீ

நிலம் இழந்தவன் துயரையும்”

(பக்கம் 27)

“நான் என்பது

பிடிச்சாம்பலே என

நினைவூட்டிக்கொண்டே

இருக்கின்றன

மரணத்தின் நிழல் தொடரும்

செய்திகள்”

(பக்கம் 35)

“கடுவளின் கனவில் ஊசலாடுகிறது

ஒரு பறவையின் கூடும்

உறங்கும் குஞ்சுகளும்”

(பக்கம் 41)

“நோய் வந்தால்

போய்விடலாம் என்று

சொல்லும்போது

அவர் கண்களில்

வந்து போனது

முதலாளியாக இருந்ததும்

எதுவும் இல்லாமல் போனதும்”

(பக்கம் 43)





“ஊடகங்கள்
அச்சமேற்றிக் கொண்டிருக்க
சாமம் தாண்டி
உறங்கி விழிக்கையில்
வேறொரு இடத்திற்கு
திசை மாறி
இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தது
இயற்கை”

(பக்கம் 53)

“சுரண்டும் எந்திரங்கள்
எவ்வாறு வருந்தும்
இருப்பிடமின்றித் திரியும்
சிற்பியர்களுக்கும்
பயணித்தலால்
சுரண்டப்படவிருக்கும்
பேருயிர்களுக்கும்”

(பக்கம் 58)

“முழுதாய் அழிந்தொழியும்முன்
யாரேனும் சொல்லுங்கள்
வெற்றுக் காகிதங்களைத்தான்
விரும்பி வீழ்ந்திருக்கிறோம் என்று”

(பக்கம் 81)

இப்படியாகத் தொகுப்பிற்குள்
குறுங்கவிதைகள் பூத்திருக்கின்றன.

“முகவரியற்ற முகங்களிலிருந்து...”
நூலின் பெயருக்கான வரி தொகுப்பில் உள்ள
எந்தக் கவிதையிலும் இல்லை. ஆனால்
முகவரியற்ற முகங்களைச் சில கவிதைகளில்
அடையாளப்படுத்துகிறார் நூலாசிரியர்.

பூசாரி தாத்தா.
மீன்காரத் தாத்தா..
குட்டி தேவதை..
பெண் தேவதை..
ஆண் தேவதை..
கெஞ்சம் தேவதை..
மைக்கேல் தேவதை..

தாயில்லாத குழந்தைகளை வளர்க்க
வெளியூரில் டிக்கடையில் வேலை பார்க்கும்
தாயுமானவன்..

ஈனப்பிறவி எனத் தள்ளி வைக்கப்பட்ட
அந்தத் திருநங்கை சகோதரி..

குடித்துவிட்டு வீடு வரும் அப்பாக்கள்..

நெடுந்தொடரில் மூழ்கிப்போகும்
அம்மாக்கள்..

தடம் இழந்த ஆறுகளாய் அண்ணன்கள்..

குடும்பத்தைக் காக்க வேலைக்குச்
சென்றுவிட்டுக் கடைசிப் பேருந்தில் களைத்து
வரும் அக்காக்கள்..

புள்ளிங்கோ ஒப்பனையில் சுற்றித் திரியும்
தம்பிகளும் தங்கைகளும்..

கொரோனா காலங்களில் தொழிலாளியான
முதலாளிகள்..

மூன்று நட்சத்திரத் தங்கும் விடுதியில்
எவனையோ நல்லவன் என்று நம்பி வந்து
ஏமாந்த பெண்..

எனப் பல முகங்கள் கவிதைகளில் வலம்
வந்திருக்கிறார்கள். ஆகச்சிறந்த கவிதையாய்
அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது
தமிழ்ச்செல்வி என்கிற கவிதை.

“எல்லாமும் தீர்ந்து

யதார்த்தம் உணரும்போது

என்னவாகி இருப்பாள்

தமிழ்ச்செல்வி..” எனக் கவிதை
முடிகிறபொழுது கவிதையும் கனக்கிறது
மனதோடு. நிறைவாக தமிழ்ச்செல்வி
எனச் சொல்லாமல் ஒரு கோடு மட்டும்
போட்டு இருந்தால் தமிழ்ச்செல்வியாக
இருக்கும் பல பெண்கள் தங்களின் பெயரை
அங்கு பதிவு செய்துகொள்வார்கள்.
அப்படியான சமூகத்தில்தான் நாம்
வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்.. என்ன செய்வது?

பெற்றோர் தனக்கு ஒரு நூல் கேட்டதாக
நூலாசிரியர் ராஜலெட்சுமி சொன்னார். கேட்ட
தந்தைக்கு நூல் தந்தாரா எனத் தெரியவில்லை.
ஆனால், இலக்கிய உலகத்திற்கு ஒரு நல்ல
கவிஞரைத் தந்த அந்தப் பெற்றோருக்கு என்
நன்றிகள். ■





கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை

‘பட்டு வேட்டி பற்றிய

கனவில் இருந்தபோது

கட்டியிருந்த கோவணம்

களவாடப்பட்டது’

ஆரம்பப்பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு மாணவனின் மனதை, மேற்கண்ட கவிதை வரிகள் களவாடிப்போனதென்னவோ உண்மைதான்.

பள்ளியில் நடைபெற்ற சுதந்திர தின விழாவின் உரைக்காக, இந்திய சுதந்திரம் குறித்த நூல்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தவனின் கையில் சிக்கின... கவிஞர் வைரமுத்து எழுதிய இன்னொரு தேசிய கீதம், திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள் ஆகிய நூல்கள். அந்த நூல்களைப் படிக்கப் படிக்க, இந்திய சுதந்திரம் பற்றிய சிந்தனையின் புரிதல் வேறானது.

சுதந்திரப் போராளிகளின் உயிர்த்தியாகத்தால் கிடைக்கப்பெற்ற நம் தேச சுதந்திரம், இன்றைக்கு என்னவாக இருக்கிறது என்கிற புதிய பார்வையைப் பள்ளி மாணவனாக இருந்த எனக்குள் இந்த நூல்களில் இருந்த கவிதைகள் தந்தன.

‘இந்த

மனிதாத்தமாக்களைப் பார்

மகாத்மா!

உன்னையே உருக்கி

நீயொரு

சுதந்திர மோதிரம்

செய்து கொடுத்தாய்...

அணியும்போதுதான்

அறிந்துகொண்டார்கள்

இவர்கள் விரல்களே இல்லாத

தொழுநோயாளிகள் என்று!’

சுதந்திரத்தின் மேன்மையை உணராமல் இருக்கிறவர்களின் தலையில் ஓங்கிக் குட்டிய கவிதையிது.

‘அன்று வியாபாரம்

செய்ய வந்தவர்கள்

அரசியல் நடத்தினார்கள்.

இன்று





அரசியல் நடத்த வந்தவர்கள்
வியாபாரம் செய்கிறார்கள்...'

தேசத்தை ஆளும் சுயநல
அரசியல்வாதிகளால் நம் நாடு படும் பாட்டை,
இதைவிடவும் 'பளிச்'செனச் சொல்லிவிட
முடியுமா என்ன..?

பலரின் கவிதைகளைப் படிக்கப்
பிடிக்கும்; சிலரின் கவிதைகளைப் படிக்கப்
படிக்கப் பிடிக்கும்; மிகச் சிலரின் கவிதைகளே
படிக்கவும் பிடிக்கும்; கவிதை எழுத
வேண்டுமென்கிற ஆர்வத்தையும் நமக்குள்
தூண்டிவிடும். கவிஞர் வைரமுத்துவின்
கவிதைகள் மூன்றாம் வகையைச் சேர்ந்தவை.
இன்றைக்கு 'நவீன கவிஞர்களாக' வலம்வரும்
பலரையும் எழுதத் தூண்டிய சிறப்புக்குரியவை
வைரமுத்துவின் கவிதைகள். இதைப் பலரும்
சொல்வதில்லை. சிலர் சொன்னாலும்
ஏற்பதில்லை. ஆனாலுமென்ன... உண்மை
என்றைக்கும் வெளுத்துப் போகாது.

தமிழில் மகாகவி பாரதியின் கவிதைகளைப்
படித்து, பாரதிதாசன் உருவானது போல்,
புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனின் கவிதைகளைப்
படித்து சுரதா உருவானது போல், கவிஞர்
வைரமுத்துவின் கவிதைகளால் ஈர்க்கப்பெற்று,
வைரமுத்துதாசனாக வலம்வந்த பலரையும்
நானறிவேன். சிலர் வெளிப்படையாக இதைச்
சொன்னார்கள். பலர் சொல்லாமலேயே
கவிதைக்குள் கால் பாவினார்கள். எப்படியோ
கவிஞர் வைரமுத்துவின் வருகை, தமிழ்க்
கவிதையில் எண்ணற்ற கவிஞர்கள் உருவாகக்
காரணமாயிருந்தது என்பதே காலத்தின் நிஜம்.

ஒன்றை என்னால் உறுதியாகச்
சொல்ல முடியும். கவிஞர் வைரமுத்துவின்
கவிதைகளைப் படிக்காமல் தமிழில்
கவிதை எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்களின்
எண்ணிக்கையை இருகை விரல்களுக்குள்
அடக்கிவிடலாம். கவிஞர்கள் கொண்டாடும்
கவிஞர் மட்டுமல்ல; கவிஞர்களை உருவாக்கிய
கவிஞர் என்ற பெருமையும் கவிஞர்
வைரமுத்துவுக்கு உரியது.

தமிழ் வளர்ச்சி மன்றத்தாரால் 1986ஆம்
ஆண்டில் 'கவியரசு' எனும் பட்டம் கவிஞர்

வைரமுத்துவுக்கு வழங்கப்பட்டது. 1998இல்
கவிஞரது 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' நூல்
வெளியீட்டு விழாவில், அன்றைய முதல்வர்
கலைஞர் மு.கருணாநிதி, 'கவிப்பேரரசு' எனும்
பட்டத்தைக் கவிஞருக்கு அளித்தார். பட்டங்கள்
பல கடந்தும் தமிழ் மொழியின் ஆளுமைமிக்க
கவிஞராக, பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்
பின்னரும் தனது கவிதைகளால் அறியப்படும்
படைப்பாளியாகத் திகழ்வார் என்பதே
கவிஞர் வைரமுத்துவின் போற்றத்தலுக்குரிய
சிறப்பாகும்.

தேனி மாவட்டம் பெரியகுளம்
அருகேயுள்ள வடுகப்பட்டி எனும் ஊரில்
இராமசாமி - அங்கம்மாள் பெற்றோரின்
மகனாக, 1953 ஜூலை 17 அன்று பிறந்தார்
வைரமுத்து. வடுகப்பட்டியிலுள்ள
உயர்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கிற காலத்திலேயே
கவிஞருக்குள் கவிதை எழுதும் ஆர்வம்
துளிர்ந்தது.

பத்து வயதில் முதல் கவிதையையும்,
14 வயதில் வெண்பாக்களையும் எழுதத்
தொடங்கினார். பள்ளிகளுக்கு இடையேயான
பேச்சுப் போட்டிகளில் மாவட்ட அளவில்
பல பரிசுகளைப் பெற்றார். மாணவப்
பருவத்திலேயே தந்தை பெரியார்,
பேரறிஞர் அண்ணா, முத்தமிழ் அறிஞர்
கலைஞர், தமிழர் தந்தை சி.பா.ஆதித்தனார்,
புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், கவியரசு
கண்ணதாசன் ஆகியோரின் எழுத்துக்களாலும்
நாவன்மையாலும் ஈர்க்கப்பட்டார்.

பள்ளிக்கல்வியை முடித்த வைரமுத்து,
1970இல் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில்
இளங்கலை தமிழ் படிக்கச் சேர்ந்தார்.
அனைத்துக் கல்லூரி அளவிலான கவிதைப்
போட்டிகளில் பங்கேற்று, பலமுறை முதல்
பரிசுகளை வென்றார். 1972இல் கவிஞரது
முதல் கவிதை நூலாக 'வைகறை மேகங்கள்'
வெளியானது. இந்நூலின் அணிந்துரையைக்
கவியரசு கண்ணதாசன் எழுதியுள்ளார்.

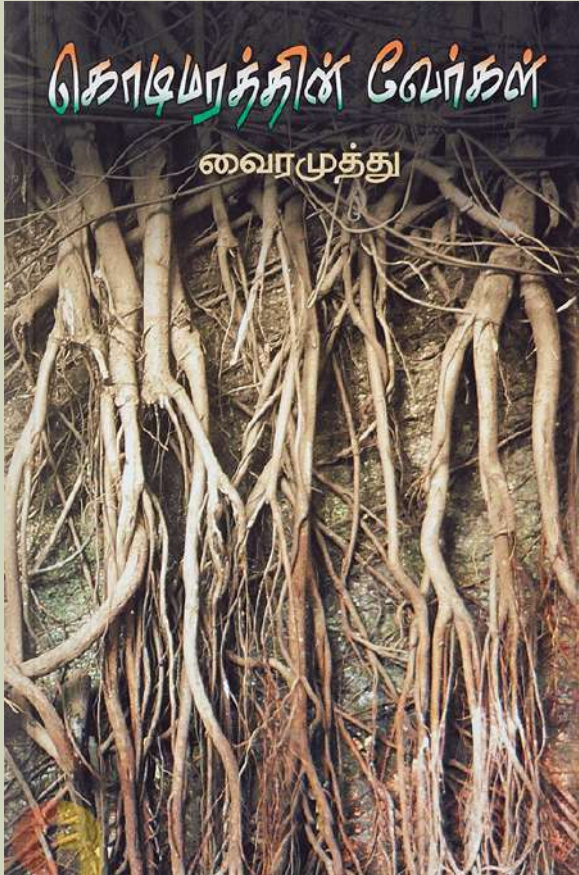
பின்னர், திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள்,
இன்னொரு தேசிய கீதம், எனது பழைய
பனையோலைகள், இந்தப் பூக்கள்
விற்பனைக்கல்ல, தமிழுக்கு நிறமுண்டு,



பெய்யெனப் பெய்யும் மழை, கொடிமரத்தின் வேர்கள் எனத் தனது தொடர்கவிதை நூல்களால் தமிழின் தனித்துவமிக்கதொரு கவிஞராகப் பரிணமித்து நின்றார் வைரமுத்து.

1981இல் 'இதுவரை நான்' எனும் தலைப்பில் தன்வரலாற்றினை நூலாக எழுதினார் வைரமுத்து. பாரதியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைப் படமாக எடுக்கும் முயற்சியில் இறங்கிய இயக்குநர் கே.பாலசந்தரின் வேண்டுகோளை ஏற்று, பாரதி குறித்த தகவல்களைத் தேடித் தொகுத்தார் வைரமுத்து. அப்பட முயற்சி கைகூடாமல் போகவே, அந்தத் தரவுகளை வைத்து, 'கவிராஜன் கதை' எனும் பெயரில் பாரதியின் வாழ்க்கையை புதுக்கவிதையில் 'சாவி' வார இதழில் தொடராக எழுதினார்.

கவிதைகளில் உயரம் தொட்ட கவிஞர் வைரமுத்து, கவித்துவம் ததும்பும் தனது உரைநடைகளாலும் கவனிக்கவைத்தார்.



ஆனந்த விகடன்' வார இதழில் வைரமுத்து எழுதிய கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம், கருவாச்சி காவியம், மூன்றாம் உலகப்போர் ஆகிய தொடர்கள் கவிஞருக்கு உலகு தழுவிய புகழினைத் தேடித் தந்தன.

இந்தியத் திரையுலகிலேயே சிறந்த திரைப்படப் பாடலாசிரியருக்கான தேசிய விருதினை 7 முறை பெற்று, தமிழுக்கும் தமிழ்த் திரைத்துறைக்கும் பெருமை சேர்த்திருக்கும் கவிஞர் வைரமுத்து, இயக்குநர் பாரதிராஜாவின் 'நிழல்கள்' (1980) திரைப்படத்தில் எழுதிய, 'இது ஒரு பொன்மாலைப் பொழுது...' எனும் பாடலே கவிஞரெழுதிய முதல் பாடலாகும். தமிழ்த் திரைவானில் கவிஞரின் பாடல் பயணம், இனிய பொன்மாலையாகவே தொடர்ந்தது. 1982ஆம் ஆண்டில் தமிழக அரசின் சிறந்த பாடலாசிரியருக்கான விருதினை அன்றைய தமிழக முதல்வர் எம். ஜி.ஆரிடமிருந்து பெற்றார். இதுவரை தமிழக அரசின் விருதை 6 முறை பெற்றிருக்கிறார்.

தமிழ்த் திரைப்படங்களில் எளிய - அழகிய - கவித்துவமிக்க - செறிவான கவிதை வரிகளையும் பாடல்களில் வைர வரிகளாக உலாவர வைத்தவர் கவிஞர் வைரமுத்து.

'உன் வெள்ளி கொலுசொலி

வீதியில் கேட்டால்

அத்தனை ஜன்னலும் திறக்கும்.

நீ மல்லிகைப் பூவைச் சூடிக்கொண்டால்

ரோஜாவிற்குக் காய்ச்சல் வரும்...'

(அலைகள் ஓய்வதில்லை...) - என்று காதலியின் அழகைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படும் ரசனைமிக்க வரிகளும்,

'இனி கண்ணீர் வேண்டாம்

ஒரு கவிதை செய்க;

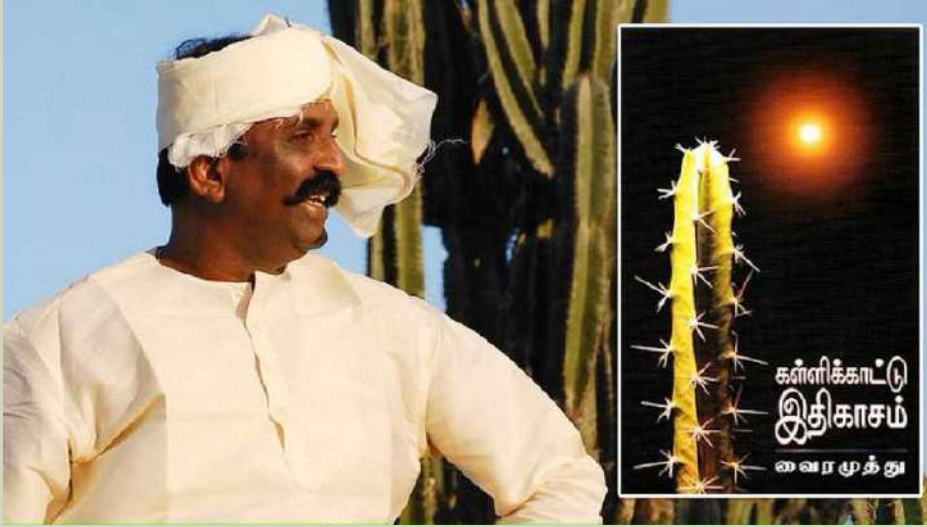
எங்கள் கானங்கள் கேட்டுக்

காதல் செய்க;

நம் விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும்

பாலம் செய்க;

நலம் பெற வேண்டும் என்றால்



நன்மை செய்க...' (டூயட்) – என உலக நன்மைக்காகக் கவிதைவழி வரமளிப்பதும்,

'நாம் இரவின் மடியில் பிள்ளைகளாவோம்,

பாலூட்ட நிலவுண்டு...' (மின்சார கனவு) - என்று இயற்கையைத் தாயாகக் கொண்டாடும் பேருள்ளமும்,

'கண்களிலே பௌத்தம் பார்த்தேன்;

கன்னத்தில் சமணம் பார்த்தேன்;

பார்வை மட்டும்

கொலைகள் செய்யப் பார்க்கிறேன்...' (ஜெமினி) - என்று காதலியின் முகத்தில் எல்லாச் சமயங்களையும் பார்க்கும் சமத்துவ அழகுணர்வும்,

'உயிரோடு வாழ்வதுகூட சிறு துன்பமே,

வயிறோடு வாழ்வது தானே பெரும் துன்பமே...' (பரதேசி) – எனும் வயிற்றுப் பசி தரும் பெரும்வலியை இரண்டே வரிகளில் வள்ளுவன் போல் சொல்லும் மொழி வளமும்,

'முன் இரவில் மலரில் கிடந்தோம்;

பின் இரவில் முள்ளில் கிழிந்தோம்...

கண் திறந்த தேசம் அங்கே,

கண் மூடும் தேசம் எங்கே?' (கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்...) – என்று ஈழத்தமிழ் மக்களின் குரலாக ஒலிக்கும் பாடல் வரிகள் எனப்

பலப்பல அர்த்தம் பொதிந்த பாடல் வரிகள், கவிஞர் வைரமுத்துவின் கவியாளுமைக்கு வாழும் சான்றுகளாகின்றன. பட்டியலிட்டால் இன்னும் இன்னும் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

தமிழின் முன்னணி திரைப்படப் பாடலாசிரியராகத் தனது தொடர் பாடல் பணிகளுக்கிடையே, நட்பு, ஓடங்கள், வண்ணக்கனவுகள், அன்று பெய்த மழையில், துளசி ஆகிய ஐந்து திரைப்படங்களுக்குக் கதை - வசனமும் எழுதினார்.

'கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்' நூலுக்கு 2003இல் ஒன்றிய அரசு சாகித்திய அகாதெமி விருதினை வழங்கியது. மேலும் வைரமுத்துவின் தொடர் இலக்கியப் பங்களிப்புகளுக்காக 2003இல் பத்மஸ்ரீ விருதினையும், 2014இல் பத்மபூஷன் விருதினையும் ஒன்றிய அரசு வழங்கியது. பாரதிய பாஷா பரிஷத் அமைப்பு 'சாதனா சம்மான்' விருதையும், தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், கோவை பாரதியார் பல்கலைக்கழகம் ஆகிய மூன்று பல்கலைக்கழகங்களும் கவிஞருக்குக் கௌரவ டாக்டர் பட்டத்தையும் வழங்கிக் கவுரவித்தன.

தனது பல மாத ஆராய்ச்சிக்குப் பின்னர், 'தண்ணீர் தேசம்' எனும் கடல்சார் விஞ்ஞானக் காதல் காவியமொன்றினையும் கவிஞர்





படைத்தார். மூவாயிரம் ஆண்டுகாலப் பழம்பெருமையும் சிறப்புமிக்க தமிழிலக்கியப் பரப்பில், தமிழ்மொழிக்குப் பங்காற்றிய முன்னோடிகளான தொல்காப்பியர், கபிலர், கம்பர், அப்பர், திருமுலர், ஆண்டாள், வள்ளலார், உ.வே.சாமிநாதய்யர், பாரதியார், மறைமலை அடிகளார் உள்ளிட்டோரைவளரும் இளைய தலைமுறையினருக்கு அறிமுகம் செய்யும் உயரிய நோக்கில், 'தமிழாற்றுப்படை' (2019) எனும் நூலினை எழுதினார் வைரமுத்து. இந்த நூலின் கட்டுரைகள், நாளிதழ்களிலும் இடம்பெற்று விரிந்த வாசகப் பரப்பை அடைந்தன. மேலும், இந்நூல் மூன்றே மாதங்களில் பத்துப் பதிப்புகள் வெளியாகி, தமிழ்ப் பதிப்புலகில் புதிய சாதனையையும் படைத்தது.

கவிதைகளின் வழியே தனது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடங்கிய வைரமுத்து, நாவல், சிறுகதை, திரைப்படம், ஆய்வுக் கட்டுரை, பயணக் கட்டுரை, தன்வரலாறு, திரை உரையாடல் என இலக்கியத்தின் பல்வகை வடிவங்களிலும் தனது தீரா எழுத்துவேட்கையை நிகழ்த்திக் காட்டினார். ஆங்கிலம், இந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், உருது, வங்காளம், ரஷ்யன், நார்வேஜியன் ஆகிய இந்திய - உலக மொழிகளில் கவிஞரது நூல்கள் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

1985ஆம் ஆண்டில் இயக்குநர் பாரதிராஜாவின் 'முதல் மரியாதை' திரைப்படம் வெளியானது. இப்படத்தில் இடம்பெற்ற அனைத்துப் பாடல்களையும் கவிஞர் வைரமுத்து எழுதியிருந்தார். இந்தப் படத்தில் இடம்பெற்ற அனைத்துப் பாடல்களுக்காகவும் சிறந்த பாடலாசிரியருக்கான விருதினை 1986இல் பெற்றார் வைரமுத்து. 'சின்னச்சின்ன ஆசை...' (ரோஜா-1993), 'போறானே பொன்னுத்தாயி...' (கருத்தம்மா-1994) - 'உயிரும் நீயே...' (பவித்ரா-1994) ஆகிய இரு பாடல்கள், 'முதன்முறை கிள்ளிப் பார்த்தேன்...' (சங்கமம்-2000), 'நெஞ்சில் ஜில் ஜில் ஜில்...' (கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்-2003), 'கள்ளிக்காட்டில் பிறந்த தாயே...' (தென்மேற்கு பருவக்காற்று-2011), 'எந்தப்



பக்கம் காணும்போதும் வானம் ஒன்று...' (தர்மதுரை-2016) ஆகிய பாடல்களுக்காக 7 முறை தேசிய விருது பெற்ற இந்தியாவின் ஒரே பாடலாசிரியர் எனும் புதிய வரலாறைப் படைத்தார்.

'மூன்றாம் உலகப் போர்' நாவலை மலேசியாவின் டான் ஸ்ரீகே.ஆர்.சோமா மொழி இலக்கிய அறவாரியம், சிறந்த தமிழ் நூலாகத் தேர்வு செய்து பரிசினை வழங்கியது.

1972இல் தனது முதல் நூலைத் தந்த கவிஞர் வைரமுத்து, 2022 வரையிலான தனது 50 ஆண்டுகாலப் பயணத்தில் இதுவரை 38 நூல்களையும், 7500 திரைப்படங்களையும் எழுதியிருக்கிறார். 'வைரமுத்து இலக்கியம் 50' எனும் பெயரில் வைரமுத்துவின் பொன்விழா இலக்கியப் பயணம் கொண்டாடப்பட வேண்டிய ஒன்றே.

2001ஆம் ஆண்டில் உலகத் தமிழர்களை ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சியாக, 'வெற்றித் தமிழர் பேரவை' எனும் அமைப்பினை





வைரமுத்து தொடங்கினார். இந்தப் பேரவையின் மூலமாக ஆண்டுதோறும் கவிஞரது பிறந்த நாளில், தமிழின் மூத்த கவிஞர் ஒருவருக்கும், இளைய கவிஞர் ஒருவருக்கும் பரிசுகளை வழங்கிவருகின்றார்.

கவிஞர் வைரமுத்துவின் படைப்புகளைப் பல பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் ஆய்வு செய்துள்ளனர். பல கல்லூரிகளில் கவிஞரது பல நூல்களும், படைப்புகளும் பாடமாக இடம்பெற்றுள்ளன.

கவிஞரது எந்த ஒரு நூலை நாம் வாசிக்க நேர்ந்தாலும், அவரது வாசகராக நாம் மாறிவிடுவோம். அப்படியான வசீகரமான கவிதை மொழிக்குச் சொந்தக்காரர் கவிஞர் வைரமுத்து. எழுதுவதைப் போலவே பேசுவதிலும் வல்லவர். எழுதுவதற்குச் சற்றும் குறைவில்லாத வகையில் ஒழுங்கான – கட்டமைக்கப்பட்ட – நேர்த்தியான உரையை வழங்குவதிலும் வல்லவர் கவிஞர் வைரமுத்து. தமிழ்க் கவிஞர்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களை உலகெங்கிலும் பெற்றிருக்கும் கவிஞர் வைரமுத்துவின் பல நூல்கள், 30க்கும் மேற்பட்ட பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளன.

கவிஞராய், கதைஞராய், பாடலாசிரியராய், உரையாளராய், தமிழறிஞராய் நம் உள்ளங்களைக் கவர்ந்த கவிஞர் வைரமுத்துவின் கவிதைகளுக்குள் எண்ணற்ற கதைகளும் உள்ளூறிக் கிடக்கின்ற அழகை வாசிப்பவர் அறிவர்.

1999 ஜூலையில் வெளியான கவிஞரது 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' கவிதை நூலில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் உள்ளன. அவற்றுள் பாதிக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளில் குறுங்கதைக்கான கருக்களே குவிமையம் கொண்டுள்ளன.

'விஞ்ஞானம் விளக்கு வைத்துத் தேடுவதை கண்களை மூடிக் கண்டறிகிறது கவிதை' என்று சொல்லும் கவிஞர் வைரமுத்து, 'யாருக்கோ பூத்த பூக்கள்' எனும் க(வி) தையொன்றினை எழுதியிருக்கின்றார். அதில், முன்குறிப்பாக கவிஞர் எழுதிய வரிகள் இவை;

'உலகமெங்கும் பரவலாகப் பேசப்படும்

ஒரு புத்தகம் 'Chicken Soup for the Soul'. சின்னஞ்சிறு கதைகள் வழியே மனித மனங்களைச் சலவை செய்யும் வாழ்வியல் நூல். அதில் ஒரு கதை படித்தேன். அதில் இறுதி வரி படித்தவுடன் இடக்கையால் இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டேன். வலித்தது நெஞ்சு, அந்த வலியைத்தான் என் பேனாவில் வழியவிட்டிருக்கிறேன். ஒரு கதை கவிதையாகியிருக்கிறது' என்று கூறிவிட்டு, கவிதையைத் தொடர்கிறார் கவிஞர் வைரமுத்து.

'நிறைமாத கர்ப்பிணியாய்

நின்று நின்று நகரும் பேருந்து

உள்ளே

வாழ்வின் உபரியாய் ஒரு கிழவன்

அருகே -

தளிரின் தங்கை போல் ஒரு சிறுமி'

இப்படியாக நீளும் அக்கவிதையில், கிழவரின் கையிலுள்ள பூக்கூடையிலிருந்த பூக்களை ரசிக்கிறாள் சிறுமி. இதைக் கண்ட கிழவர், சிறுமி கையில் பூக்கூடையைத் தந்துவிட்டு, செல்லும்போது சொல்கிறார் -

'நீயே வைத்துக்கொள் பெண்ணே

என் மனைவிக்கு வாங்கியது

கொடுத்தது உனக்கென்றால்

கோபிக்க மாட்டாள் அவள்

தள்ளாடி இறங்கி

நடந்தான் கிழவன்

மனைவி துயிலும் கல்லறை தேடி.'

(பக்கம்: 216)

உலக மொழிகளில் மூத்த மொழியெனக் கொண்டாடப்படும் சிறப்புப் பெற்றது தமிழ். அத்தகைய தமிழ்க் கவிதைகளின் பெருமிதமாகத் திகழும் கவிஞர் வைரமுத்துவின் கவிதைகள், காலங்களைக் கடந்தும் வாழும் என்பது கவிதைகளைப் போலவே சத்தியமான உண்மையே.

- இன்னும் வரும் ■



கி.சரஸ்வதி

ஓவியங்கள் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

சிவப்புச் சேலை

குளியலறைக்கு வந்து சில்லென்ற நீர் பட நான்கைந்து குவளைகள் மொண்டு ஊற்றிக்கொண்ட பிறகே உடலும் மனமும் ஒரு நிலைக்கு வந்தது சந்தியாவிற்கு. மேலேயிருந்து கண்ணாடியின் வழியே லேசாகக் கசிந்த சூரிய ஒளி, சற்றுத் தன்னம்பிக்கை தந்தது.

மூன்று நாட்களாகப் பம்பரத்தை விட வேகமான சுழற்சி. இரவு நேரத்தில் அக்காவிற்குப் பிரசவ வலியென்ற தொலைபேசி அழைப்பு. எதிர்பாராமல் வந்த வலியென்பதால் அருகில் ஆளின்றி வசமாய் மாட்டிக்கொண்ட அக்கா. அவளது பிரசவச் செலவுகளுக்காகப் பணம் புரட்ட, அம்மா வெளியூர் சென்று வருவதற்குள் பத்து நாட்களுக்கு முன்பாகவே வலி வந்து, அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் இவளுக்கு அழைத்து, புறப்பட்டு ஓடி உறவுகளுக்குச் சொல்லி, பணம் புரட்டி, சிக்கலான பிரசவத்திற்குச் செலவு செய்து, அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்தி, அப்பப்பா எவ்வளவு ஓட்டம்.

சென்னையில் உள்ள துணிக்கடையில் வேலை செய்யும் சந்தியாவுக்கு மூன்று நாள் விடுப்பு என்பதே பெரிய மலை. அந்த மலையை நகர்த்திச் சாத்தியமாக்கிக் கொடுத்தது, அவள் தோழி மலர்தான். நல்ல நட்புகள் இல்லையென்றால் வயிற்றுப்பாட்டுக்கு வந்து தஞ்சமடையும் தன் போன்றோர் நிலை என்ன?

ஏதும் அறியாதவளாகச் சென்னைக்கு முகவர் ஒருவர் மூலம் வந்து நின்றபோது மலர்தான் ஏழு ஜென்மத் தொடர்பு போலச் சட்டென்று ஓட்டிக்கொண்டு நிலைப்படுத்தினாள். சோப்பு நுரையோடு





சேர்ந்து நினைவுகளும் பொங்கிப் பெருக, ஒரு குவளை நீரில் அவற்றை அலசிக் களைந்து வெளியில் வந்தாள்.

லொடலொட மின் விசிறியின் கீழ் நின்று அவசர உடைமாற்றலுக்குப் பின், வேகமாக விடுதி உணவறைக்கு ஓடினாள். குறைந்த பட்ஜெட்டில் இயங்கும் விடுதி. பகிர்ந்துகொள்ளாதலில் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள் இணைந்து ஏதோ ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது விடுதி வாழ்க்கை. விடுதிக் காப்பாளர் எப்போதும் மிளகாய்ச் சட்னியை அப்படியே அரைத்துக் குடித்தவர் போலவே இருப்பார். வாங்கும் சம்பளத்திற்குக் கொடுத்துக் கட்டுப்படி ஆவது இந்த விடுதி மட்டுமே என்பதால், எல்லாச் சகிப்புணர்வும் ஓட்டிக்கொள்ள, எழும் இயலாமைகளையும் கோபத்தையும் தூசி போலத் தட்டிவிட்டு ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்.

உணவறையின் கண்காணிப்பும் விடுதிக் கண்காணிப்பும் லதாவேதான். அவளுக்கு விடுதியிலிருக்கும் பெண்கள் வைத்த பெயர் “உர் உர் ரமாமணி.” எந்நேரமும் உர்ரென்று இருப்பதாலும் ரமாமணி என்ற பெயரை பழையது எனக் கருதி லதா என்று வைத்துக்கொண்ட செய்தி சென்னைக்கே தெரிந்துவிட்டதாலும் இந்தப் பெயர்.

உணவுப் பகுதியில் வேலைக்குப் போனவர்கள் போக சிலர் மட்டுமே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ராணி இவளைப் பார்த்ததும் “ஏண்டி, அக்காவும் புள்ளையும் சுகமாடி, ஏண்டி அதுக்குள்ள வந்துட்ட?” என்றாள்.

உடனே, மதுரைக்காரி என்று செல்லமாக அழைக்கப்படும் சுதா, “ஆமா, உங்க தாத்தா கடை பாரு. இந்த லீவுக்கே அவள முதலாளி என்னபாடுபடுத்துவாரோ? நீவேற” என்றவாறு, சந்தியாவின் தட்டை அடுக்கிலிருந்து எடுத்து நீட்டினாள்.

“ஆமாடி, பயமாத்தான் இருக்கு. என்ன செய்ய? இப்பி அடிமை வேல பாக்கணும்னு நம்ம தலையெழுத்து. மத்தவங்க எல்லாம் போயிட்டாங்களா? மலர் நேரமா போறேன்னு

கால் பண்ணாடி” என்று பேசியவாறே இட்லி ட்ரம்மில் இருந்து மூன்று இட்லிகளை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டவள், சாம்பாரை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

சட்டென்று தட்டைத் தட்டிவிட்டது ஒரு கை. சடாரெனத் திரும்பிய சந்தியாவைக் கடுமமாக முறைத்தவாறே நின்றிருந்தாள் லதா. “எதுக்கு வார்டன் தட்டிவிட்டங்க, கொட்டிப்போச்சு பாருங்க”, சற்று எரிச்சலும் கோபமுமாக இவள் கேட்கவும், “உனக்குக் கொஞ்சமாச்சும் அறிவிருக்கா? இங்கே பரிமாற வேண்டியது சொர்ணா அம்மாதானே? ஒன்ன யாரு இட்லிப் பாத்திரத்த தொடச்சொன்னாங்க? தட்ட நீட்டினா கொட்டிட்டுப் போறா, நீ எதுக்கு தொட்ட?” என்றவாறு சத்தமாக இரைந்தாள் லதா.

“ஏன்? நான் எடுத்தா என்ன? எனக்கு நேரமாயிடுச்சு. சொர்ணாம்மா அடுப்பில வேலையா இருந்தாங்க. அதனால் நானே போட்டுக்கிட்டேன்”, சற்று ஓங்கியிருந்தது சந்தியாவின் குரல்.

சொர்ணாவுக்குப் புரிந்துவிட்டது. இந்த விடுதியில் லதாவைத்தேசட்டம். அவள்சற்றுப் பழைய பழக்க வழக்கங்களில் ஊறியவள். பெயரை மாற்றிக்கொள்ளத் தெரிந்த அவளுக்கு மனதை மாற்றிக்கொள்ள இயலுவதில்லை. மாதாந்திரப் பிரச்சினைகளின்போது யாரும் உணவுக் கூடத்தில் அவரவர் தட்டைத் தவிர எதையும் தொட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக, பொதுவான ஒரு சட்டம் வைத்திருந்தாள். ஐம்பதைத் தாண்டிய சொர்ணாவைத் தவிர, விடுதியில் உள்ள எந்தப் பெண்களும் தாங்களாகவே உணவை எடுத்துப் போட்டுக்கொள்ளக் கூடாது. சொர்ணாதான் அத்தனை பேருக்கும் பரிமாறுவதும், டிஃப்ன் கட்டுவதும். அவள் வாங்கும் சம்பளத்திற்கு இந்த வேலை அதிகம் என்றாலும், அந்த வாயில்லாப் பூச்சிக்கும் இதை விட்டால் வேறு வழியில்லை.

இன்று இப்படியாகிவிட்டதே. “என்ன, லதாம்மா? எதுக்கு இப்ப அவளைத் திட்டறீங்க?” என்று மெதுவான குரலில் லதாவைக் கேட்டாள் சொர்ணா.





“நீயெல்லாம் சொகுசா இருக்க வேண்டித்தான இப்படி பண்பா? வீட்ல ஒழுங்கா சுத்தபத்தம் பழகியிருந்தா உனக்கும் அறிவு இருக்கும். இவ காலையில எதிர்க் கடையில நாப்கின் வாங்கிட்டு வற்றத பாத் தேன். அப்படி இருந்தும் கூட சாப்பாட்டுப் பாத்திரத்துல கைய வைக்கிறான்னா, இவள இவ அம்மாக்காரி எப்படி வளர்த்திருப்பா பாரு,” என்று வெறுப்புச் சொற்களை வாரியடித்தாள்.

“வார்டன், எதுக்கு இப்படி பேசறீங்க? அவ எம்புட்டு அலஞ்சிட்டு வந்திருக்கா. ஏதோ அவசரத்துல எடுத்துட்டா வார்டன். இந்தக் காலத்துலயுமா இப்படிப் பேசறீங்க?” ராணி உதவிக்கு வந்தாள்.

“இந்தா, அடங்கியிரு. என்னோட ஹாஸ்டல்ல இருக்கறவரை மரியாதையா நான் சொல்றபடி இரு. இல்லே, கிளம்பிக்க. ச்சே, பொம்பளைங்க லட்சணம் பாரு” என்றபடி கிளம்பினாள் லதா.

சட்டென்று நேர்ந்த அவமானத்தில் கண்கள் சுடுநீர் பொழிய, சந்தியா பையை எடுத்துக்கொண்டு பசியோடு வெளியேறினாள்.

சாலை சுடுவெளியில் இறங்கி நடந்தாள். “என்னவொரு கடுமை அவள் கண்களில்? எதற்கு இப்படியொரு வன்மம்? அவளும் பெண்தானே?” மூன்று பெண்களின் அம்மா அவள் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாள். பாவம். அவர்களை என்னபாடு படுத்துவாளோ? யோசித்தவாறே பேருந்து பிடித்தாள். எங்கும் புழுக்கம், பசி வேறு.

லேசாகத் தலைமுடி கலைத்த காற்று தேவைப்பட்டது. அவசரத்தில் தண்ணீர் கூட கொண்டு வரவில்லை, இடம் வந்ததும் இறங்கிக் கடைக்குள் போனாள். சில்லென்ற ஏ.சி காற்றில் சிறிது கஷ்டம் மறைந்தது போல் இருந்தது.

வழக்கம் போல் வேலைகள். பக்கத்தில் பண்டிகைகள் வருவதால் கூட்டம் அதிகம். எடுத்துப்போட்டு, மடித்து வைத்து என ஏராள வேலை. நடுவில் குடித்த தேநீர் மட்டுமே உணவு. தேநீர் உள்ளே இறங்கியதும் தான் மூளை வேலை செய்யத் தொடங்கி, தான்

வேண்டிக்கொண்டது நினைவுக்கே வந்தது. ஐந்து நாட்கள் முடிந்ததும் அக்காவுக்கான பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றிட வேண்டும்.

அக்காவுக்கு நல்லபடியாகப் பிரசவம் ஆகிவிட்டால் அவள் வேலை செய்யும் கடைக்கு ஐந்தாறு ஸ்டாப்பிங் தள்ளியுள்ள தெருவின் சக்தி வாய்ந்த மாரியம்மனுக்குப் புடவை சார்த்துவதாக வேண்டியிருந்தாள். கடையில் சொல்லிச் சிவப்புப் புடவை ஒன்று கணக்கில் எழுதிவிட்டு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு வாரம் ஓடியதே தெரியவில்லை, அக்கா அவ்வப்போது தொலைபேசியில் அழைக்கிறாள். குழந்தையின் அழுகையை இவள் கேட்டுக் குதூகலிப்பதும் அக்காவுடன் இரவில் பேசுவதுமாக ஓடிப்போன நாட்களின் பிறகு, வேண்டுதல் நிறைவேற்றவென விடுமுறை நாளில் பார்த்து, புடவை எடுத்துக்கொண்டு பேருந்தில் ஏறினாள். அருகில்தான் கோவில் என்றாலும் ஐந்து ஸ்டாப்பிங் கடக்க வேண்டும்.

சட்டென்று இவளருகில் உட்கார்ந்திருந்த சிறுமி வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டாள். ஏதோ வித்தியாசமாகப் பட்டது. சந்தேகம் ஏற்படவே சிறுமியை லேசாக எழுந்திருக்கும்படிக் கூறிய போது அவள் நினைத்தது உறுதியானது. ஆமாம். அப்போதுதான் சிறுமி மலர்ந்திருக்கிறாள். பதினாலு பதினைந்து வயது இருக்கலாம்.

போட்டிருந்த பாவாடை முழுதும் செந்நீர்க் கறை. தெரியாமல் பயணித்திருக்கிறாள். சட்டென்று ஒரு யோசனை. “அம்மா, உன் செயல்” என்று மனதில் நினைத்தபடி அம்மனுக்குச் சாத்துவதற்கு வைத்திருந்த சிவப்புச் சேலையை எடுத்தாள். சிறுமிக்குப் போர்த்திவிட்டு, கறை மறைத்து அடுத்த ஸ்டாப்பிங்கில் இறங்கிச் சிறுமியை விசாரித்தாள். லேசாக அழுதபடி அவள் கூறிய ஃபோன் நம்பர்களை அழுத்தியவுடன் “வார்டன் லதா” எனப் பளிச்சிட்டது அவளது திரை.

புன்னகைத்தபடியே அந்தச் சிறுமியை அணைத்துக்கொண்டாள் சந்தியா. ■





தமிழால் உயர்ந்தேன்

கேரள மாநிலம் பாலக்காடு மாவட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்த என்னை எதிர்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் திருமணம் செய்து வாழப்போகிறவள் என்று தமிழ்வழிக் கல்வி கற்கவும் கேரளாவிலேயே வாழப்போகிறவள் என்று என் அண்ணனை மலையாள வழிக் கல்வியிலும் எங்கள் அப்பா சேர்த்தபோது தொடங்கியது என் தமிழ் மொழி உறவு.

எனது வீட்டில் இருந்து பள்ளிக்குச் செல்ல ஒன்றரை கிலோ மீட்டர் நடக்க வேண்டும். சிறுவயதிலேயே அண்ணன் தவறிவிட்டார். எனவே தனிமைப்பட்டுப்போன நான் பள்ளிக்கூடம் செல்வதற்குக் கால்வாய் மேட்டு வழியாகக் கல்வி முறையைக் கண்டுபிடித்தவர்களையும் பள்ளிக்கூடத்தையும் சபித்தவண்ணம் நடந்து வருவேன். அப்படி நடந்து வரும்போது என் சோட்டுப் பிள்ளைகள் ஆடு மாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டு முடிவில்லா விளையாட்டுகளிலும் ஆரவாரங்களிலும் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது பள்ளிக்குச் செல்ல மிரட்டிக்கட்டாயப்படுத்தும் என் அப்பா செத்துப் போய்விட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று மனதார ஆசைப்பட்டது உண்டு.

வேண்டாவெறுப்பாகப் படித்துக்கொண்டிருந்த என் கல்வி வாழ்வில்,

உயர்நிலைப்பள்ளி வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒருநாள் என் தமிழ் ஆசிரியை நூலகத்திலிருந்து கதைப் புத்தகங்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வகுப்பில் மாணவர்களிடம் கொடுத்து அவற்றைக் கட்டாயமாக வாசித்துவிட்டு வரும்படி கூறினார். வழக்கம்போல வெறுப்போடு அந்தக் கதைப் புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு போன நான் வேறு வழி இல்லாமல் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். பரமார்த்த குருவின் கதை அது. ஒற்றை மூச்சில் கதைகளை வாசித்து முடித்துவிட்டேன். அதுவரை புத்தகங்களோடு தோன்றாத ஒரு நெருக்கம் அப்போது தோன்றியது.

என் சக மாணவர்களுக்குக் கிடைத்த புத்தகங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து இரவு பகலாக வெறியோடு படித்து முடித்தேன். இன்று போல் வேறு ஊடகங்களோ பொழுதுபோக்குகளோ இல்லாத அந்தக் காலத்தில் வாசிப்பு என்பது ஒரு முடிவில்லாத ஆனந்தத்தைத் தருவதாக இருந்தது. குறிப்பாகக் கதைகள்.

நூலகங்களோ, அதிகம் படித்தவர்களோ இல்லாத ஒரு பின் தங்கிய கிராமத்தில் புத்தகங்களைக் காண்பது என்பதே மிக அரிதாக இருந்தது. எனது அம்மாவின் தம்பி





ஒருவர் வாசிக்கக் கூடியவர். நிறையக் கதை புத்தகங்களை மாதம் தவறாமல் வாங்குபவர். அவர் மூலமாக விக்ரமாதித்தன் கதை முதல் மகாபாரதம் ராணிமுத்து கிரைம் நாவல் என என் வாசிப்புக் களங்கள் மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து கொண்டிருந்தன. கதை மட்டும்தான் என்றில்லாமல் எதுகிடைத்தாலும் வாசிப்பது என்ற ஒரு மனநிலைக்கு உயர்ந்திருந்தேன்.

நான் பத்தாம் வகுப்பு தேறியபோது எல்லா அப்பாக்களையும் போல என் அப்பாவும் என்னை மருத்துவராக்க வேண்டும் என்று உயிரியல் பாடத்தைப் படிப்பதற்காகக் கல்லூரியில் ப்ரிடிகிரியில் சேர்த்தார். முற்றிலும் விருப்பமில்லாத அந்தப் பாடங்களைப் படிப்பதற்காக நான் பட்ட பாடு சிறிதல்ல. ஒரு வழியாக நான் குறைந்த மதிப்பெண் பெற்று 12ஆம் வகுப்பைக் கடந்தபோது மருத்துவக் கனவைக்களைந்து தாவரவியல் பட்டத்திற்கான வகுப்பில் அப்பா என்னைச் சேர்த்தார். மூன்று மாதங்கள் மீண்டும் விருப்பமில்லாத பாடத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டாம் மொழியாக தமிழ் எடுத்திருந்ததால் தமிழ்த் துறைக்குச் சென்றபோது இளங்கலைத் தமிழ் வகுப்பில் ஒரு இடம் இருப்பதாக எனது தமிழ் ஆசிரியர் என்னிடம் குறிப்பிட்டார். விருப்பமில்லாத பாடத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு இது மிகப்பெரிய செய்தியாக இருந்தது. எதையும் யோசிக்காமல் யாரிடமும் கேட்காமல் உடனடியாக இளங்கலைத் தமிழ் வகுப்பில் நான் வந்து சேர்ந்தேன். அது என் வாழ்வின் மிகப்பெரிய ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. நான் தமிழ் படிக்கச் சேர்ந்ததில் அப்பாவுக்குச் சற்று வருத்தம். இருப்பினும் இளங்கலையில் பல்கலைக்கழக அளவில் இரண்டாவது மதிப்பெண்ணோடு வெற்றி பெற்றபோது பத்திரிகையாளர்கள் வீட்டுக்கு வந்ததும் பத்திரிக்கையில் எனது படம் அச்சடித்து வந்ததும் என் அப்பாவின் கோபத்தைச் சற்று தணித்தன.

தொடர்ந்து சித்தூர் கல்லூரியில் முதுகலைப் பட்டமும் திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வியல்

நிறைஞர் மற்றும் முனைவர் பட்டங்களையும் பெற்றேன். தமிழ் மொழி மீது இருந்த ஈடுபாடும் அக்கறையும் காரணமாக ஆங்கில மொழியிலும் ஒரு முதுகலைப் பட்டம் பெற வேண்டும் என்று நினைத்தேன். தமிழ் மொழியின் பெருமையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனில் குறைந்தது இரண்டு மூன்று மொழிகளாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். மலையாளமும் கற்றுத் தேர்ந்தேன். எனது கருத்துக்களைத் திட்டவட்டமாக முன்வைக்க என் சட்டத்துறைப் பட்டமும் உதவியாக இருந்தது.

என் தமிழ்க் கல்வியின் காரணமாகக் கேரள அரசின் தலைமைச் செயலகத்தில் தமிழ் சட்ட மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியில் சேரும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அங்கு கேரள அரசு இயற்றும் அனைத்துச் சட்டங்களையும் தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் பணி எனக்கு அளிக்கப்பட்டது. ஐந்து வருடங்கள் அங்கு பணியாற்றினும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீது இருந்த எனது அபாரமான ஈடுபாடு என்னை அங்கிருந்து அரசு கல்லூரிப் பேராசிரியராகச் செல்லத் தூண்டியது. தொடர்ந்து நான் படித்த கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையிலேயே பேராசிரியராகப் பணி செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதை மனநிறைவோடு செய்துவருகிறேன்.

பொதுவாகத் தமிழைப் பிற பாடங்கள் கிடைக்காத மாணவர்கள் படிக்க வருவதைப் பார்க்க முடிகிறது. தமிழ் படிக்கும் மாணவர்கள் தாங்கள் தமிழ் முதுகலை படிக்கிறோம் என்று கூறுவதைக் கூட ஏதோ ஒரு வகையில் இழிவானதாக நினைக்கிறார்கள். எம் ஏ லிட்ரேச்சர் படிக்கிறோம் என்று பொதுவாகச் சொல்வதைக் கேட்டு இருக்கிறேன். ஏன் இப்படி தாழ் உணர்வு கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் விளங்கவில்லை.

தொழில்நுட்பக் கல்வி முதல் பிற கல்விகள் அனைத்துமே மனிதர்களின் வாழ்வியல் வசதிகளையும் திட்டங்களையும் மேம்படுத்துவதற்குப் படிக்கப்படும் கல்விகள்தான். ஆனால் இலக்கியக் கல்வி மட்டுமே மனிதர்களின் வாழ்வைக் கற்பிக்கும் கல்வி என்பதைப் பலரும் புரிந்துகொள்வதில்லை. கரும்பு தின்னக் கூலி





என்பது போல நாவல் படிப்பதற்கும் சிறுகதை படிப்பதற்கும் கவிதை படிப்பதற்கும் பட்டம் தந்து பணியும் தரும் ஒரு கல்வியை ஏன் மனிதர்கள் புரிந்துகொள்வதில்லை?

தமிழ் இலக்கியம் படித்ததில் நான் பெற்ற இன்பத்தைச் சொல்லி மாளாது. சாதாரணமாக ஒரு மனிதரின் ஆயுள் என்பது 80 வருடம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் அவர் வாழ்ந்த அந்தக் கால அளவில் தமது வாழ்வில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களை மட்டும் தான் பெற்றிருப்பார். ஆனால் நான் சங்ககால மனிதர்கள் முதல் ஒவ்வொருவர் வாழ்வின் வழியாக அவர்களின் அனுபவங்கள் வழியாகக் கடந்து, களப்பிரர் கால இன்னல்களை அனுபவித்து, பக்தி கால உணர்வுகளை உள்வாங்கி, சிற்றிலக்கிய மனிதர்களின் ரசனையை உணர்ந்து, ஆங்கிலேயக் கொடுமையையும் புதுமையையும் ஏற்றுப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்த ஒரு சித்தரின் மனநிலையை அடைந்திருக்கிறேன் என்றால் அதன் எல்லாப் பெருமையும் என் தமிழ் அன்னைக்கே.

எனக்கு முன்னால் கொட்டி வைக்கப்பட்டு இருக்கும் இலக்கிய மனிதர்களின் வாழ்வியலில் இருந்து எனக்குத் தேவையானவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் வேண்டாதவற்றை விலக்கிக்கொள்ளவும் எனக்கு ஆயிரக்கணக்கான வாய்ப்புகள். அது எனக்குத் தரும் முடிவில்லாத இன்பங்கள். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் எனது இன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது மாணவர்கள் பெறும் மகிழ்ச்சி எனக்குக் கிடைக்கும் விருதுகள்.

வேண்டாவெறுப்பாகத் தமிழ் படித்தவர்கள்தான் இன்று தமிழைக் கற்பித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதில் இலக்கணம் படித்தால்தான் மரியாதை என்ற புரிதல் வேறு. அவர்கள் இன்றும் சாத்தனை உதாரணம் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் மொழியின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லும் உயிரோட்டம் மிக்கது. அவற்றிற்கும் விருப்பு வெறுப்புகள் உள்ளன. இந்த எழுத்தின் பக்கத்தில்தான் இருப்பேன் என்றும் இந்தச் சொல்லின் அருகில்தான் நிற்பேன் என்றும் அவை தீர்மானிக்கின்றன. அந்தத் தீர்மானங்களை உயிரோட்டமாக

இலக்கணமாகக் கற்பிக்கும் ஒரு கலைநயம் இல்லாத தமிழ் ஆசிரியர்கள் இலக்கணம் கற்பித்தால் விளங்கவா?

நான் தமிழை ஈடுபாட்டோடும் ஆர்வத்தோடும் படித்ததால் இன்று கை நிறைய சம்பாதிக்கிறேன், சமூகத்தில் மதிப்போடு வாழ்கிறேன் என்பவை மிகச் சாதாரணமான செய்திகள் மட்டுமே. அதையும் தாண்டி தமிழால் நான் வாழக் கற்றுக்கொண்டேன் மகிழ்ச்சியாக. பிற மனிதர்களை நேசிக்கக் கற்றுக்கொண்டேன். என்னைச் சுற்றிலும் இருப்பவர்களின் மனநிலையை உணர்ந்து கொள்ளக் கற்றுக்கொண்டேன். மனித வாழ்வின் நிலையாமையைக் கற்றுக்கொண்டேன். அனைத்து வகையான சுவைகளையும் ரசனைகளையும் கற்றுக்கொண்டேன். இன்னும் இப்படி எண்ணிலடங்காதவற்றைக் கற்றுத் தந்தது என் தமிழன்னைதான்.

மலையாள மொழிச் சூழலில் வாழும் நான் இன்று பல மேடைகளில் அழைக்கப்பட்டுத் தமிழில் பேசுங்கள் என்று கேட்கப்படுகிறேன். தமிழர்கள் வாழும் உலகின் பல நாடுகளில் நான் அறியப்படுகிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம் தமிழ் மொழிதான். இப்படி வாரி வழங்கிய தமிழன்னைக்கு நான் ஏதாவது திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டாமா என்று யோசித்த போது தான் கவிதைகளும் கதைகளும் ஆய்வு நூல்களும் எழுத வேண்டும் என்று எனக்கு ஒரு உத்வேகம் ஏற்பட்டது. அவற்றையும் தமிழன்னை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டாள்.

இப்படி தமிழால் நான் பெற்ற உயர்வைச் சொல்வதானால் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். தமிழை ஆர்வத்தோடும் ஈடுபாட்டோடும் உண்மையோடும் கற்பவர்களை ஒருநாளும் தமிழ் கைவிட்டு விடவில்லை என்பது என் வாழ்வில் அனுபவத்தோடு நான் உணர்ந்து அறிந்திருக்கிறேன். எனது அனுபவத்தை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பெற வேண்டும் என்று மனதார விரும்புகிறேன்.

தமிழை வளர்ப்போம் தமிழால் வளர்வோம்.





வேட்டக் கருப்பனுக்கு வேணுமடா ஆட்டுக் கெடா...

வந்தவர், “யாகாவாராயினும் நா காக்க” என்ற குறளைச் சொல்லிவிட்டுப் பாடத்தை நடத்தத் தொடங்கினார்.

நான் மேலக்கால் உயர்நிலைப்பள்ளியில் எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, மதிய சத்துணவு வாங்குவதற்காகக் கையில் தட்டுடன் சக மாணவர்களோடு வரிசையில் நின்றுருந்தேன். பள்ளியிலிருந்து நான்கு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள தாராப்பட்டியைச் சேர்ந்த தமிழாசிரியர் பெரியசாமி அவர்கள் கையில் பிரம்புடன் சத்துணவு வாங்கும் வரிசையை ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்தார். நான் ‘ஆ’ பிரிவு மாணவன். அவர் ‘அ’ பிரிவு மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர். நான் வாயை வைத்துக்கொண்டு சும்மா இல்லாமல் என் அருகிருந்த மாணவன் ஒருவனிடம், “இந்த வாத்தியாருக்குப் பார்றா இத்துணூண்டு மீச” எனச் சொல்லிச் சிரித்தது பெரியசாமி அய்யா காதில் விழுந்துவிட, பொளீர்னு என் கன்னத்தில் ஓர் அறை விட்டார். வகுப்பறையில் ஒன்று நடந்தாலே தாங்கிக்கொள்ள இயலாது, ஆனால் இந்தச் சம்பவம் பொதுவெளியில் நடந்துவிட்டதால் என்னால் அவமானத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் முத்துமுத்தாக அழுதேவிட்டேன். இந்தச் செய்தி எங்கள் வகுப்பாசிரியர் குருசாமி அவர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது போலும், அன்று மதியம் உணவிற்குப் பிறகான முதல் வகுப்பிற்கு

பள்ளி முடிந்த அன்று மாலை நடந்தவற்றைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத நான் எங்கள் ஊரின் மையத்தில் உள்ள காளியம்மனிடம், ஒரு சிறு தவற்றுக்காகச் சிறுவன் என்றும் பாராமல் என்னை அடித்துவிட்ட பெரியசாமி அய்யாவை எங்கள் பள்ளியை விட்டு மாற்றலாகிப் போகச் செய்யும்படி வேண்டினேன். அதுவும் நான் அவருக்கு உடனே மாற்றல் வேண்டுமெனவும் கேட்வில்லை. காளியம்மனுக்கு ஒருவாரம் கெடு கொடுத்திருந்தேன். ஆனால் ஓராண்டு ஆகியும் அவர் எங்கள் பள்ளியிலேயேதான் இருந்தார். அன்றுமுதல் இன்றுவரை நான் காளியம்மனிடம் பேசுவதில்லை.

மிகச் சுயநலம் பிடித்த ஒரு நபர் எங்கள் ஊரில் இருக்கிறார். அவர் எச்சில் கையில் காக்கை விரட்டாதவரில்லை, ஆனால் காக்கையை விரட்டும்போது அந்த எச்சில் கையில் அரை சோற்றுப் பருக்கையும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்பவர். சிரித்தால் கூட தனக்கு நஷ்டமாகிவிடும் என்றெண்ணி முகத்தைச் சிடுசிடுவென வைத்துக்கொள்பவர். ஆடு மாடுகள் மீது அன்பு காட்டாதவர். ஊரில் உள்ள சொத்துக்களை அடித்து வாங்கிப் போடுபவர். அவர் எங்கள் குலசாமி கோடாங்கியாக இருந்தார். அங்குதான் ஆரம்பித்தது எனக்குக் கடவுள் மீதான நம்பிக்கையின்மை. பிற உயிர்கள் மீது அன்பு



செலுத்தாதவர் மேல் இறங்கும் சாமி எப்படி நல்ல சாமியாக இருக்க முடியும் என்றும்; என் வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒருவர் கருணை உள்ளம் படைத்தவர், ஈ ஏறும்புக்கும் தீங்கு இழைக்காதவர், அவர் மிகுந்த நோயிக்குள்ளாகிப் பெரும் அவஸ்தைக்குப்பின் இறந்தார், இப்படிப்பட்ட நல்ல மனிதனைக் காப்பாற்றாத சாமி எப்படி நல்ல சாமியாக இருக்க முடியும் என்றும் எழுந்த எனது சந்தேகம் என் பகுத்தறிவுப் பயணத்தின் தொடக்கமாக அமைந்தது. ஒரு கட்டத்தில், கடவுள் என்று ஒன்று இருந்தால் நல்லன காத்துத் தீயன ஒழிக்க வேண்டும், அதைச் செய்யவில்லை என்றால் கடவுள் இல்லை, அதைச் செய்யாத கடவுள் தேவையும் இல்லை என்கிற முடிவுக்கு வந்தேன்.

காசு பணம், சொத்து சுகம் இப்படி எல்லாமே மனிதனே வைத்துக்கொண்டு கடவுளிடம் போய் அது வேண்டும் இது வேண்டும் என்று கேட்பது, மனிதன் கடவுளைக் கிண்டல் செய்வது போன்று தோன்றும் எனக்கு. என் அறிவுக்கு எட்டியவரை, எப்போதோதைத் துணியும் இல்லாமல் இருக்கும் கடவுளும் வேளாவேளைக்குச் சாப்பிட உணவுமின்றியும் வாழும் ஏழைகளும் ஒன்று. இங்கே நகைச்சுவை என்னவென்றால், உடுக்கத் துணியில்லாத கடவுளிடம் ஏழைகள் தனக்குத் தேவையான அனைத்தையும் கேட்டும், சோற்றுக்கே வழியின்றிக் கிடக்கும் ஏழைகளிடம் கோழி வேண்டும் ஆடு வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டும் நேரத்தை இருதரப்பினரும் விரயம் செய்கிறார்கள். இதில் ஏழைகள் கூட கடவுள் தன்னிடம் கேட்டுக்கொண்ட ஒரே காரணத்திற்காக வட்டி தவணைக்கு வாங்கிக்கூட செய்துவிடுகிறார்கள். ஆனால், கடவுளுக்குக் கையை விரிப்பதைத் தவிர வேறு வழி தெரிந்ததில்லை. உண்மையில் கடவுளும் ஏழையும் நிற்கவேண்டிய இடம் வசதி படைத்த மனிதர்களிடம்தான். உழைப்பிற்கு மேல் வந்த பணமும் தவறான முறையில் சேர்த்த பணமும் எங்களுடையதென ஏழை வர்க்கம் போராட்டம் செய்து பெற வேண்டும் அல்லது தனக்கு சக்தி இருப்பதாகப் பீற்றிக்கொள்ளும் கடவுள் அவர்களின் தேவைக்கு அதிகமான

பணத்தையும் நிலத்தையும் பிடுங்கி ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும்.

எனக்குக் கிராமத் தெய்வங்கள் மீது செல்லமாக ஒரு காதல் உண்டு. காரணம் என் மூதாதையர்கள் என்கிற பந்தம். அது என் உழைப்பாளி மனிதனின் உருவச்சிலை என்று உணரும்போது அதன்மீது ஒரு பிரியம் வருகிறது. எனவே எளிய முறைத் திருவிழாக்களின் தேவை மனிதனுக்கு அவசியமாகிறது. அப்படியான ஒரு வழிபாட்டின்கீழ் ஒவ்வொரு ஊரும் கூடிக் கொண்டாடுவதில் ஒரு மனப் புதுப்பித்தல் மக்களுக்கு ஏற்படுகிறது. இதன் நிமித்தமாக தூரத்தூர்களில் வசிக்கும் மனித உறவுகளின் முகம் பார்த்துக்கொள்ளும் நெகிழ்ச்சியான தருணங்கள் அரங்கேறுகின்றன. அழிந்துவரும் பல்வேறு கூத்துக் கலைகளைக்கூட இதுபோன்ற திருவிழாக்கள் மட்டுமே கட்டிக் காப்பாற்றி உயிர்ப்பிக்கின்றன. எளிய உழைப்பாளி மக்களின் சந்தோசத்தை மீட்டெடுப்பதற்காகவேனும் இப்படியான விழாக்கள் இடைநின்று கொண்டாடப்பட வேண்டும் என்பதே நம் எல்லோரின் விருப்பமாக இருக்க முடியும்.

அண்ணன் தட்சணாமூர்த்தி அவர்களின் தயாரிப்பில், எல். வி. முத்து கணேஷ் இசையில் நண்பர் வேல்முருகன் குரலில் ஆல்பத்திற்காக நான் எழுதிய ஒரு கருப்பசாமி பாடல் பதிவான நிகழ்வு மறக்க முடியாதது. அப்படி ஒரு உக்கிரமானகம்ப்போசிங், உணர்ச்சிப் பொங்கப் பாடிக் கொடுத்தார் வேல்முருகன். காவல் தெய்வமான கருப்பசாமியின் புகழ்பாடும் இந்தப் பாடல் வெளிவரும் நாளில் பட்டி தொட்டியெல்லாம் புழுதி பறக்க ஒலிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பல்லவி

வேட்க் கருப்பனுக்கு
வேணுமடா ஆட்டுக் கெடா
கோட்ட கருப்பனுக்குக்
கொண்டு வாடா கள்ளு மொடா

கோபக்காரச் சாமி வந்து ஆடு - நீ
கூட வந்து பாரு எங்க பாடு
கோத்திரத்தக் காக்கவேணும் சாமி - நீ
ஆறடியில் சுத்துகிற பூமி



சரணம் - 1

நெல்லுத் தந்தா நேரமாகுமின்னு - நீ
அன்னந் தந்து அணைச்சிட்ட சாமி
ஒன்னப்போல ஒரு சாமி இல்ல - அட
பாக்க வந்தோம் உண்மையைத்தான் சொல்ல

ஏழைகளைக் காக்கும் வீரா
எட்டுத் திக்கும் மழையா வாடா
கொம்புகள் ஊதி வாரோம்
தெம்புகளத் தாடா சாமி

மச்சு வீடு வேணாமய்யா
மாடி வீடும் வேணாமய்யா
காலடிக்கு வந்திருக்கோம்
காத்தருள வேணாமய்யா

சரணம் - 2

செவ்வரளி மாலையோட வாரோம்
செங்குருதி காணிக்கதான் தாரோம்
வானத்தையே சுத்தமாக வெளுத்த - அட
வாருமய்யா துன்பங்களக் கொளுத்த

தடை நூறு வந்தபோதும்
தகர்த்தாயே எங்க சாமி
சடையாலே சாட்டை வீசி
நடப்பாயே ஞாயம் பேசி

உம்பேரச் சொல்லச் சொல்ல
கண்ணீரு பொங்கப் பொங்க
உனக்கொரு பேரிருக்கு
உன் மடியில் ஊரிருக்கு

ஆரம்பத்தில் கடவுள் பாடல்கள் எழுத
வாய்ப்பு வந்தபோது தவிர்த்திருக்கிறேன்.
பிற்காலத்தில்தான் சிறு தெய்வங்கள் என்பது
நம் மண்ணில் வாழ்ந்த தியாகிகள் அல்லது
மாமனிதர்கள், அவர்கள் நம் பாட்டன்மார்கள்
எனப் புரிந்துகொண்டு பாட்டன்மார்களை
நாம் எழுதாமல் வேறு யார் எழுதுவார் எனத்
தோன்றியது. பாடலை வாசிப்போருக்கு
அவரவர் ஊர் கருப்பன் வந்து போவார். ஒரு
திருவிழாவும், கருப்பசாமி கோடாங்கியின்
ஆட்டமும் வந்துபோகாமல் இருக்காது.

எங்கள் ஊரான பணியானுக்கும் பக்கத்து
ஊரான மேலக்காலுக்கும் பாத்தியமான
கனவாய் கருப்பசாமி ஒன்றிருக்கிறது. நாகமலை
அடிவாரத்தில் கருப்பனும் அய்யனாரும்
ஆயுதமேந்தி நிற்கிற அழகே தனிதான்.



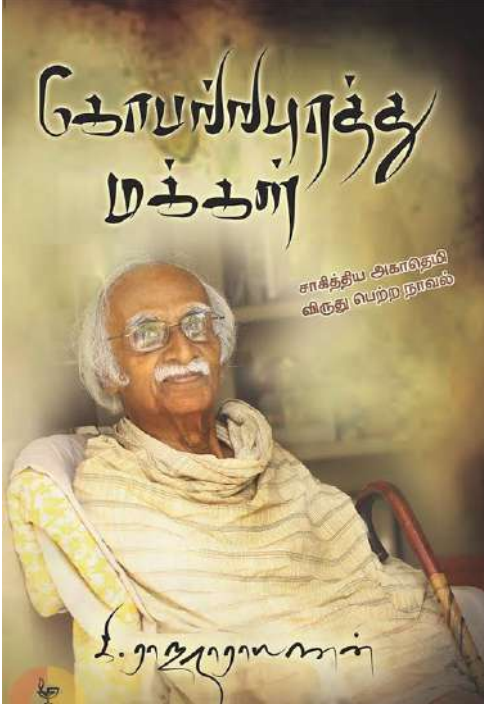
அந்த வழியாகச் சென்றுதான் நான் ஆறாம்
வகுப்பு முதல் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை
படித்தேன். அந்த கோவிலின் பூசாரி என்
வகுப்புத் தோழன் செல்வக்குமாரின் அப்பா
பால்சாமி. பேருந்தில் பயணம் செய்பவர்கள்
அந்த இடம் வரும்போது ஜன்னல் வழியாக
சில்லரைக் காசுகளைக் காணிக்கையாக வீசிச்
செல்வார்கள். ஆடு மாடுகள் மேய்ப்போருக்கும்,
சீட்டாடிகளுக்கும், 24 மணிநேரக் கஞ்சா மது
போதை வஸ்தர்களுக்கும் அங்கே கிடாவெட்டி
பூஜை செய்வதாக நேர்ந்துக்கிட்டவர்களின்
உபயத்தால் பெரும் விருந்து கிடைக்கும்.
அந்த வழியாகப் பள்ளிக்குச் செல்லும் என்
சக மாணவர்கள் அந்த நாட்களில் கருப்பனின்
வாசலிலிருந்து ஒரு தேங்காய்ச் சிரட்டை
சில்லொன்றை எடுத்து சட்டைப் பைக்குள்
வைத்துக் கொண்டால், வீட்டுப்பாடம்
எழுதாவிட்டாலும் ஆசிரியரிடம்
தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்பது அவர்களின்
நம்பிக்கையாக இருந்தது. ஏன் முழு ஆண்டுத்
தேர்வுக்கும் கூட இப்படி கருப்பனின்
வாசல் சிரட்டையை நம்பிப் படிக்காமல்
வந்த என் நண்பர்கள் நிறையப் பேர்.
அவர்களைக் கருப்பன் மட்டுமல்ல நானும்
மன்னிக்கவில்லை.

என்கலப்பை நாடகத்தின் முதல் காட்சியில்
வரும் கருப்பசாமி ஆட்டமும், கோடாங்கி
நாடகத்தில் கருப்பன் வேடத்தில் ஆடிய என்
நண்பர்கள் கருணன், சிவமணி, ஜெயபால்
ஆகியோர்களும் நெஞ்சில் நிற்கிறார்கள்.
அதன் பின் நான் இயக்கிய முதல் படத்தில்
வைத்திருந்த கருப்பனின் நகைச்சுவைக்
குத்தாட்டம் இன்னும் அழியாத நினைவுகள்.
முத்தாய்ப்பாக கனவாய்க் கருப்பனை
யாராலும் புகைப்படம் எடுக்கமுடியாது
என்கிற ஊராரின் சவாலை எதிர்கொண்டு
என் பத்தொன்பது இருபது வயதுகளில்
காமிராவை எடுத்துக்கொண்டு கருப்பனை
வகைவகையாகப் புகைப்படங்கள் எடுத்து
பிரிண்ட் போட்டு பிரேம் பண்ணி எங்கள்
ஊரின் பெரும்பான்மையான வீடுகளின் சுவரில்
மாட்டிய நினைவுகள் அழகானவை. சும்மா
சொல்லக்கூடாது, காமிராவைப் பார்த்தவுடன்
கனவாய்க் கருப்பு ஸ்டைலாத்தான் போல்
கொடுத்தார்.





டிசம்பர் 2022 இதழ்த் தொடர்ச்சி



பஞ்சாயத்து முறைகள்:

கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து நடைபெறும் தகவல்கள் கோபல்ல கிராமம், கோபல்லபுரத்து மக்கள், கிடை முதலான படைப்புகளில் வெளிப்படுகின்றன.

பாளையப்பட்டு ஆட்சிக்கும் கும்பினி ஆட்சிக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்தது கோபல்ல கிராமம் புதினம். அதில் ஒரு மனிதனைக் கழுவில் ஏற்றிக் கொல்லும் அதிகாரம் கிராமத்துப் பெரியவர்களுக்கே இருந்துள்ளது. ஆனால், பெரிய கொள்ளைக்காரனான மல்லையாவுக்கும் கழு ஏற்றப்பட்ட கள்ளனுக்கும் நோக்கம் ஒன்றுதான், அவர்கள் இருவரும் இருந்த நிலைதான் வேறு. தனிநபர் அதிகாரத்தின்கீழ் விசாரிக்கும் வழக்கு, ஊர் கூடி விசாரிக்கும் வழக்கு என இரண்டு வகை வழக்குகளையும் அதற்கான வரம்புகளையும் கி.ரா பட்டியலிட்டு உள்ளார்.

கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்தில் பகடை மக்களின் பஞ்சாயத்து முறைகளைப்

கி.ரா என்னும் கதைசொல்லி

பேசும்போது வாதி பிரதிவாதி இருவரும் பஞ்சாயத்தினருக்குக் கள்ளை ஓரவஞ்சனை இல்லாமல் முழுப்போதை அடையக் கொடுத்துப் பஞ்சாயத்தை விசாரிப்பதும் அவ்வாறு போதையில் இருக்கும்போது உண்மையை மட்டுமே பேசுவதாகவும் கி.ரா குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோல், ஒட்டப்பிடாரம் தாலுகா கோவில்பட்டி தாலுகாவாக மாறிய பின்னணி, சம்பந்தி விருந்து எனப் பல இடங்களில் சாதியம் குறித்த பதிவுகள் கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கிடை நாவலில் நாயக்கர் எல்லப்பனைத் தப்பிக்கவைக்க பொன்னுச்சாமி நாயக்கரைச் சூதகமாகக் கோர்த்துவிடுகிறார். இப்படி பஞ்சாயத்தில் உள்ளவர்களும் வேண்டியவர் வேண்டாதவர் எனப் பார்ப்பதும் சாதியத்திற்கு இழுக்கு வராமல் இருக்க உண்மையை மறைப்பதுமான பஞ்சாயத்து முறைகளைச் சூசகமாகக் கி.ரா சொல்லியுள்ளார்.

புதியன புகுதல்:

கி.ராவின் கதைகளில் ஆங்கிலேயர்களின் வருகையால் தமிழகத்திற்குக் கிடைத்த தொடர்வண்டி, கார், டார்ச்சலைட், கரண்ட், போன், தந்தி முதலானவை கிராமத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்பதைக் கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்திலும் வேட்டி சிறுகதையிலும் பேசியிருப்பார்.

கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்தில் இரயிலின் அதிர்வில் அதிர்ச்சி அடைந்த ஆடுகளையும் டார்ச்சலைட் மூலம் காணாமல்போன பேய்க் கதைகளையும் பற்றி வியப்பாகச் சொல்லியிருப்பார். வேட்டி சிறுகதையில் கார் பேருந்து முதலானவற்றின் வருகை பேசப்பட்டு இருக்கும். விடிவு சிறுகதையில் மின்சாரப் பயன்பாடு குறித்த கிராமத்து விவசாயியின் கருத்துக்கள் வெளிப்பட்டு இருக்கும். நாற்காலி கதையும்



கூட மக்கள் நாற்காலியை ஆச்சரியத்தோடு பார்ப்பதாகவே வெளிப்பட்டு இருக்கும்.

எத்தனை மாதிரியான அதிசயப்பூக்கள், வாசனைகள், மனிதர்களின் ஜாடை கூட மண்ணுக்கு மண் வித்தியாசப்படும் போலிருக்கிறது என்று கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் கி.ரா எழுதியிருக்கும் வரியைக் கரிசல் பகுதிகளுக்கும் பிற பகுதிகளுக்கும் தனித்தனியே பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

ஒப்பீட்டுப் பார்வையில் கி.ராவின் படைப்புகள்:

கி.ராவின் படைப்புகளுக்குள்ளும், ஏனைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளோடும் கதை அமைப்பையும் கதாபாத்திரங்களையும் ஒப்பிடுவதோடு திரைப்படங்களோடும் கி.ராவின் படைப்புகளை ஒப்பிட்டு அதை இந்தப் பகுதியில் அறியத்தருகிறேன்.

கதவு சிறுகதையில் வரும் கதவும் கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் வரும் கோட்டைச்சுவரும் ஒரே நிலையில்தான் படைக்கப்பட்டுள்ளன, பொருள் மட்டும்தான் வேறு, அவை இரண்டும் கம்பீரமாக நின்று நொடித்துப்போனவை. கதவு சிறுகதையில் குழந்தைகள் கதவைக் கட்டிப் பிடிப்பதில் இருக்கும் உணர்வும் மாயமான் சிறுகதையில் நிலத்தை விட்டுச் செட்டியார் பிரிவதும் படையப்பா படத்தின் இறுதியில் சிவாஜி தூணைக் கட்டிப்பிடிப்பதும் ஒரே உணர்வுதான். நாம் இருக்கும் இடத்தில் நிலைத்து நின்ற ஒரு பொருளை விட்டுப் பிரியும்போது எந்த நிலையில் உணர்வு வெளிப்படுமோ அதுதான் கி.ராவின் சிறுகதையில் வெளிப்பட்டுள்ளது. தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் பிறந்தவர்கள் கதவில் ஸ்டிக்கர் ஒட்டுவதில் காட்டும் ஆர்வத்தையும் அதில் அடையும் மகிழ்ச்சியையும் 1958இல் எழுதிய கி.ரா உண்மையிலேயே முன்னதி ஏர்தான்.

கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் கொள்ளைக்காரர்கள் வரும்போது பணத்தை எப்படி மண்ணுக்குள் புதைத்து வைப்பார்களோ அதைப்போல கரிசல் காட்டு சம்சாரி சிறுகதையில் பணத்தை மண்ணுக்குள் புதைத்து வைப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

வயதானவர்களைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கி.ரா படைத்துள்ளார். கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் வரும் மங்காயத்தாரு அம்மான்

மட்டும்தான் மதிப்பிற்கு உரியவளாக இருந்துள்ளார். அவளைப் புறப்பாடு கதையில் வரும் அண்ணாரப்பக் கவுண்டரோடு ஒப்பிடலாம். பல வயதான கதாபாத்திரங்களைக் கி.ராவின் கதைகள் கொண்டிருந்தாலும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வயதுள்ள கதாபாத்திரங்கள் இவை இரண்டு மட்டும்தான். அதேபோல் காய்ச்ச மரம் சிறுகதையில் வரும் முதியோரையும் உண்மை சிறுகதையில் வரும் முதியோரையும் ஒப்புமைப்படுத்தலாம்.

கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்தில் வரும் கார் வண்டிகளை எல்லாம் வேட்டி சிறுகதையில் வரும் வாகனங்களோடு சேர்த்து வைத்துப் பார்க்கலாம். இரண்டு இடங்களிலும் இப்படிப்பட்ட வாகனங்களின் வருகையை ஒரே மாதிரியாகக் கி.ரா வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்.

சுதந்திர தினக் காட்சிகள் மாயமான் சிறுகதையிலும் கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்திலும் ஒரே மாதிரியாகவே மக்களால் பார்க்கப்படுகிறது.

பஞ்சம் பற்றிய செய்திகள் இந்த இவள் மற்றும் கிடை குறுநாவல்களிலும் நிலைநிறுத்தல் முதலான சிறுகதைகளிலும் வெவ்வேறு தன்மை கொண்டதாக வெளிப்பட்டுள்ளன. அதிலும் வெட்டுக்கிளி இலையை அழிக்கும் செய்தி இந்த இவள் குறுநாவலில் உள்ளது. விவிலியத்தில் வறட்சியின் தொடக்கமாகவும் பஞ்சத்தின் வெளிப்பாடாகவும் வெட்டுக்கிளி பார்க்கப்படுகிறது. காப்பான் திரைப்படமும் கூட இதனைத் தாக்கியுள்ளது.

ஒருவாய்மொழிக்கதை சிறுகதையில் மூக்குப்பொடி போடுவதும் கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் வெற்றிலை போடுவதும் ஒரே வித ரசனையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும்

கோமதி சிறுகதையிலும் வேட்டி சிறுகதையிலும் வேட்டி பற்றிய பார்வை ஒரே மாதிரியாக இருவேறு கோணங்களில் பார்க்கப்படுகிறது.

பொம்மைகளும் கிளர்ந்தெழும் சிறுகதையில் வரும் விதவையும் கன்னிமை சிறுகதையில் வரும் நாச்சியாரம்மா கதாபாத்திரமும் இந்த இவள் குறுநாவலில் வரும் கதாபாத்திரத்தோடு தொடர்புடைய



சாயலைக் கதையின் பல பகுதிகளில் வெளிப்படுத்துவதைப் பார்க்கலாம்.

கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் சென்னாதேவிக்கு நகை செய்ய விரும்பும் காட்சியில் பிரகாசமான கெம்புக் கற்கள் காட்டப்படும். அதேபோல் எழுத்தாளர் லட்சுமி சரவணகுமார் எழுதிய ரூஹ் நாவலில் பிரகாசமான மரகதக்கல்காட்டப்படும். இரண்டு புதினங்களில் வரும் பிரகாசமான கற்களின் பின்னணி பரம்பரையாகக் குடும்பத்தில் இருக்கும் சொத்து என்பதுதான். மேலும் இரண்டு புதினங்களிலும் இசுலாமியர்கள் தொடர்பு உண்டு.

பேதை சிறுகதையில் வரும் பைத்தியக்காரப் பெண்ணை எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் எழுதிய ஒரு மனிதன் ஒரு வீடு ஒரு உலகம் புதினத்தில் வரும் பேபி என்கிற பெண்ணோடு பொருத்தலாம். இரண்டு கதாபாத்திரங்களும் நிர்வாணமாக வே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் வரும் அக்கையா என்ற கதாபாத்திரம் தனுஷ்கோடி ராமசாமி எழுதிய செந்தட்டிக்காளை கதைகளின் நாயகனான செந்தட்டிக்காளைக்கு ஒப்புமைப்படுத்தலாம். இரண்டு கதாபாத்திரங்களும் நகைச்சுவையை வெளிப்படுத்தும் பாங்கு ஒரே மாதிரியானதாகும்.

கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் பெண்ணைக் கள்ளன் குளத்தில் அழுக்கும்போது அவள் அவன் கால் பெருவிரலைக் கடிப்பாள். இந்தப் புதினம் எழுதப்பட்ட ஆண்டு 1976 ஆகும். 1985ல் வெளிவந்த முதல் மரியாதை திரைப்படத்தில் சிவாஜியின் மருமகன் கட்டைவிரலை ஒரு பெண் கடித்திருப்பாள். இதனை ஒப்புமைப்படுத்திப் பார்க்கலாம்.

வேட்டி சிறுகதையில் வரும் தலைமறைவான அரசியல்வாதி போன்றே ஒரு அரசியல்வாதி சங்கத்தமிழன் படத்தில் காட்டப்படுவார்.

தமிழ் படிச்ச அளகு சிறுகதையைக் கற்றது தமிழ் திரைப்படத்தோடு பொருத்திப் பார்க்கலாம்.



சுற்றுப்புறம் சுகாதாரம் சிறுகதையில் காட்டப்படும் கக்கூஸ் பற்றிய சிந்தனையை ஜோக்கர் படத்தோடு ஒப்பிடலாம். இரண்டும் கதையின் மையக்கருவில் ஒத்துப்போனாலும் கதை பயணிக்கும் பாதையில் வேறுபடுகிறது.

புத்தக உலகம் சிறுகதையில் வரும் புத்தகப்பிரியரின் மனநிலையும் அசுர குரு திரைப்படத்தில் வரும் விக்ரம் பிரபு மனநிலையும் ஒரே போன்றதுதான்.

மரணம் பற்றிய கருத்துக்கள் புறப்பாடு சிறுகதையிலும் கோபல்ல கிராமம் புதினத்திலும் தனித்து இடம்பெற்றுள்ளன.. இரண்டு படைப்புகளிலும் மரணத்தால் அழக்கூடாது, அழுதால் எந்த நேரத்தில் எப்படிப்பட்டவர்களுக்காக அழ வேண்டும் என்கிற கருத்தையே கி.ரா வலியுறுத்தி இருப்பார்.

இவ்வாறு கி.ராவின் கதைகளை கதாபாத்திரங்களை நம்மால் பல இடங்களில் ஒப்புமைப்படுத்திப் பார்க்க முடிகிறது. சில இடங்களில் கி.ரா முக்கியத்துவம் கருதி ஒரே கருத்தை இரண்டு படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்தக் கட்டுரை கி.ரா குறித்த புரிதலை அதிகப்படுத்தும் என நம்புகிறேன். இந்தக் கட்டுரையைப் படித்தபின் இந்தக் கட்டுரையில் உள்ள செய்திகள் உண்மைதானா என்பதை அறிய நீங்கள் அவரது படைப்புகளை வாசித்தால் மட்டுமே இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்டதன் பயனை அடையும். ■



மூக்கையா மாமா

“ஏங்க கொஞ்சம் பொறுமையா மெதுவாப் போங்களேன். முப்பது வருஷமாச்சு இந்தத் தெருப்பக்கம் ஏன் ஊர்ப்பக்கம் வந்து... அம்புட்டும் அடையாளமே தெரியாம மாறீட்டு. ஞாபகப்படுத்திக்கிறேன்...” என்றவாறே வழிநெடுக நோட்டமிட்டுக்கொண்டே வந்தாள்.

“ஹாங்... அதோ அந்த வீடு டாக்டர் வீடு... அடுத்து... அடுத்து... ஆண்டாள் வீடு.. வக்கீல்பிள்ளை வீடு... சகுந்தலாத்தை வீடு... ம்... அந்தா வந்துட்டு வந்துட்டு.. நிறுத்திருங்க...” என்றாள்.

“அட இந்த வீடுதான? வெளிவாசல்லாம் மாறீருக்கு திண்ணையக் காணோமே! என்னாச்சு” என்றவளை அவளது கணவர்தான் நிதானத்துக்குக் கொண்டுவந்தார்.

“என்னம்மா ஏதோ ஒண்ணுரெண்டு மாசங்கழிச்சு வந்து பார்க்கறது மாதிரிச் சொல்றியே உனக்கே நாற்பதாச்சு. முப்பது வருஷத்துக்குப் பொறவு வாரவளுக்கு ஊர் நெலவரம் தெரியாதாக்கும்?” என்றார்.

“ஆமாங்க, தெருவுக்குள்ள நொழஞ்சதும் நானே வயசு மறந்து பால்யத்துக்குப் போய்ட்டேன்” என்றவாறு நினைவைச் சுழலவிட்டாள்.

.....

அந்த வீட்டின் பெரிய ஒற்றை மரக்கதவை மெல்லச்சத்தம் வராதபடி ஒருக்களித்துத் திறந்து மூக்கையா மாமா வந்திருக்காளானு பார்த்த ஆண்டாளைத் தங்கத்தாச்சி பார்த்துவிட்டாள்.

ஒற்றைக் கதவுக்கு இருபுறமும் பெரிய கல் திண்ணை. நடுவில் நடைக்கூடம், அதன்பிறகு



நீண்ட சமுக்க வானவெளி தாண்டி வீட்டு வாசற்படியில் உட்கார்ந்து சொளவில் (முறத்தில்) எதையோ கல் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்த தங்கம் என்கிற தங்கத்தாச்சி, ஆண்டாளைக் கண்டவுடன் முகம் சிவந்தபடி, 'என்னட டாங்கீப்பரு (டைம் கீப்பர்) மவளே! காலங்காத்தால வேலவெட்டியில்லையா? பள்ளீடத்துப் போகலையா? இங்க என்னத்தப் பார்க்க வந்த?' என்று எகத்தாளமாகக் கேட்டாள்.

'வந்து... வந்து...'

'அதான் வந்துட்டியே! சொல்லித்தொலை என்ன முழுங்குற? வாயில கொழுக்கட்டையா இருக்கு?'

'இல்ல மூக்கையா மாமா வர்றாகன்னு மீனு சொன்னா. அதான் வந்துட்டாகளான்னு பார்க்க வந்தேன்.'

'ஆமா, மீனு சொன்னா, மானு சொன்னான்னுட்டு... ஏன் அவளுக்கு பெசலா கடுதாசியோ தந்தியோ அனுப்பீருக்கானாமா?' என்றவாறு எதேதோ வையத்தொடங்கிய தங்கத்தாச்சியைப் பார்க்கவே பிடிக்காமல் ஓட்டம் பிடித்தாள் ஆண்டாள்.

போகிற வழியில் ஆண்டாள் மீனுவை மனதுக்குள் வையத் தொடங்கினாள்.

'ச்சே... நேத்து அந்த மீனு காலங்கார்த்தால மூக்கையா மாமா வந்துருவாகன்னு சொல்லப்போயித்தான அங்க போனோம். அவளால இந்த ஆச்சிட்ட வசவு வாங்கிட்டோம்...' என்று மனதை ஒரு வழியாகத் தேற்றிக்கொண்டு அவளது வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

தங்கம் என்கிற தங்கத்தாச்சி இளவயதிலேயே கணவனை இழந்தவள். இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள். பூர்வீக வீடு நிலம்நீச்சு என்று கொஞ்சம் இருந்ததிலும் கணவன் இராணுவத்தில் பணியிலிருக்கும்போதே மரணமடைந்ததால் வந்த தொகையிலுமாகப் பொருளாதாரச்சிக்கல் இல்லாத வாழ்வு அவளது வாழ்வு.

இளம் விதவைக்குப் பொருள் மட்டுமே போதுமானதில்லையே! மனம்விட்டு யாரிடமும் பேசியதில்லை. ஆனாலும் ஆச்சி அப்போதிருந்தே கடுகடுவென்றே எப்போதும் இருப்பாள். சிரித்துப் பேசிப் பார்ப்பது ரொம்ப

ரொம்ப அபூர்வம். ஆனால் பின்வீட்டு மீனுவின் அம்மாவிடம் மட்டுமே எப்போதும் ஒரு நெருக்கமும் அந்நயான்யமும் உண்டு.

ரெண்டு மகன்களையும் கண்ணுங்கருத்துமாக வளர்ப்பதையே குறிக்கோளாக வைத்திருந்தாள். தகப்பனில்லாப் பிள்ள தறுதலையாப் போயிரக்கூடாதில்ல? என்று இருந்தாள். மூத்தவன் சிவகாமி நாதன். அவன் பிறந்து நூலைந்து பிள்ளைகள் கருவும் உருவுமா கலைஞ்சும் அழிஞ்சும் போனதால குலதெய்வம் கோயிலுக்கு நேர்ந்து மூக்குக் குத்தி மூக்கையானே பெயர் வைத்ததால் தங்கிய பிள்ளைதான் அந்தத் தெருப் பிள்ளைகளுக்குப் பிடித்தமான மூக்கையா மாமா.

சிவகாமி மாமாவுக்கு அரசு வேலை. சொந்தத்தில் பெண் பார்த்துத் திருமணமும் முடித்தாயிற்று.

மூக்கையா மாமா பியூசி முடித்த கையோடு இராணுவத்தில் சேரப் போவதாகச் சொன்னதும் அம்மா கணவரின் நிலையை நினைத்துத் தீவிரமாக மறுத்தும் கேளாது இராணுவத்தில் சேர்ந்தார்.

ஒவ்வொரு வருடமும் அரையாண்டு அல்லது முழு ஆண்டுத் தேர்வு விடுமுறையின்போது மட்டுமே மூக்கையா மாமா ஊருக்கு வருவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளார். அதற்கு ஒரே ஒரு காரணம் அது குழந்தைகளுக்கான விடுமுறை நாட்கள் என்பதே!!

ஊரிலிருந்து வந்ததிலிருந்து திரும்ப ஊருக்குச் செல்வது வரை வேலை நேரம் போக எல்லா நேரமும் குழந்தைகளோடு குழந்தையாக விளையாட்டும் உற்சாகமுமாகக் கழியும். எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் சாக்லேட் பொம்மை என விதவிதமாக வாங்கிவருவது வாடிக்கை.

அதையெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கும்போது தங்கத்தாச்சி வற்றவரத்து சொல்லிமாளாது.

'ஆமா.. இங்க கொட்டிக்கெடெக்கு... ஊர்ப்பயபிள்ளைகளுக்கு வார நேரமெல்லாம் காசக்கொட்டி வாங்கியாந்து குடுக்கதுக்கு? இந்தப் பிள்ளைகளும் எப்படா இவம் வருவான்... வாங்கியாந்தத அள்ளிக்கிட்டுப்





போலான்னு ஓடியாருதுக... ஓசியாக் குடுத்தா வாங்கீட்டு வருதுகளேன்னு பெத்தவருக பிள்ளைகள அதட்டி வளர்க்கணும். பிள்ள வளக்காகளாம் பிள்ள!' என்று ஏசுவதோடு மட்டுமின்றிப் பிள்ளைகளை வீட்டுப் பக்கம் கண்டல காணவிடமாட்டாள்.

'வருஷந்தோறும் இந்தக் கரிமுடிவானுகளுக்கு வாங்கியே காசக் கரியாக்குதாம்னா கேக்கானா?' என்று மாமாவுக்கும் ரெண்டு வசவு விழும். இவ்வாறான வசைச்சொற்கள் தன் மகன் இன்னும் திருமணம் முடிக்கவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில்தான். மற்றபடி ஆச்சியும் நல்ல மனுஷிதான்.

மூக்கையா மாமா என்று பிள்ளைகளால் பிரியமாக அழைக்கப்படுகிற மூக்கையா சிறுவயதிலிருந்தே குழந்தைகள் என்றால் கொள்ளைப்பிரியத்தோடே வளர்ந்து வந்தவர். பள்ளியில் படிக்கிற காலத்தில் வசதி குறைந்த தன்னைவிடச் சின்னக்குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்து இன்பம் கண்டவர்.

மூக்கையா மாமா பிள்ளைகளுக்கு நிறைய விளையாட்டுகள் சொல்லித்தந்து கூடவே தானும் விளையாடுவார். இப்போதல்லவா இணையமெல்லாம் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் அப்போதே மூக்கையா மாமா காகிதத்தில் ஜப்பானியர்கள் செய்யும் உருவங்களைப் போலச் செய்து குழந்தைகளைக் குதூகலப்படுத்துவார்.

பின்வீட்டு மீனு என்றால் மூக்கையா மாமாவுக்குத் தனி பிரியம். மீனு எப்போதும் மாமா செய்து தரும் காகிதப் பொம்மைகளான தவளை, ஏரோப்ளேன், கப்பல், கத்திக்கப்பல், மயில், கொக்கு, முயல், யானை, நாய், நட்சத்திரம் மற்றும் கோபுரம் போன்ற கட்டிடங்கள் இவற்றையெல்லாம் செய்யப் பழகுவதோடு டிரங்குப் பெட்டியில் அடுத்த விடுமுறைக்கு வரும்வரையில் பத்திரமாக வைத்திருப்பார்.

பிள்ளைகளுக்குச் சொல்விளையாட்டு என்று ஆங்கிலமோ தமிழோ இரண்டிலும் ஒவ்வொரு எழுத்தாக ஒவ்வொரு பிள்ளையையும் எழுதச்சொல்லி வார்த்தைகளை உருவாக்கச் சொல்லித்தருவார். உதாரணத்துக்கு ஒரு பிள்ளை "கம்பராமாயணம்" என்று மனதில்

நினைத்துக்கொண்டு 'க' என்று தொடங்கும்... அடுத்தபிள்ளை தன் மனதில் "கடுகு" என்று நினைத்து 'டு' சொல்லிவிடும்... அடுத்த பிள்ளை கடுதாசி என்றோ கடுப்பு என்றோ தொடர்வதில் சிரிப்பும் கூத்துமாகக் கழியும்... அதேபோலத்தான் ஆங்கிலத்திலும்.

தமிழும் ஆங்கிலமும் மட்டுமில்லாமல் அறிவியல் சம்பந்தமான கேள்விகளுக்கு அழகாகப் பதில் சொல்லி விளக்கம் தருவார்.

இரவு நேரங்களில் முற்றத்தில் பாய்கள் விரித்து மல்லாக்கப் படுத்தவாறே வானம் பார்த்துக் கதைகள் சொல்லும்போதே பிள்ளைகளின் கேள்விகளில் வானம் நிலா நட்சத்திரம் கோள்கள் என்று பேச்சு வெகு சுவாரஸ்யமாகிவிடும்.

இப்படித்தான் ஒருமுறை மீனுவைத் தேள் கொட்டிய இரவு நேரம் மீனுவின் அலறல் சத்தம் கேட்டவுடன் ஓடிப்போய்ப் பார்த்த வேகத்தில் அவளை அள்ளியெடுத்து சைக்கிளில் ஒரு கையால் ஓட்டிக்கொண்டே ஆஸ்பத்திரிக்குப் பறந்தது மூக்கையா மாமாதான். பின்னாலேயே மீனுவின் அப்பா ஓடிச்சென்றாலும் அந்த நள்ளிரவில் அப்போதெல்லாம் எந்த ஆஸ்பத்திரி திறந்திருக்கும்? ஒரே ஒரு ஆஸ்பத்திரியின் கம்பவுண்டர் இரவில் அங்கேயே தங்குவது நல்லவேளையாகப் போயிற்று. உடனடியாக ஊசி போட்டு விஷத்தைப் போக்கியதும்தான் மாமாவுக்கே மூச்சு வந்தது.

அதுமட்டுமா? எதாவது மரணம் நிகழ்ந்தால் அந்த வீட்டுக்குத் தேவையான உதவி செய்வதோடு பாடை தூக்கவும் தயங்காத தயாள குணம். ஆனா என்ன தங்கத்தாச்சிதான் வாய் ஓயாம வசவு குடுத்துட்டே இருக்கும். 'ஊருக்கு வந்தானா? தம்பொழப்பப் பார்த்தானான்னு இல்லாம புள்ளுகுட்டிங்களோட கூத்தடிக்கிறது, ஊர்மணியம் பார்க்கறதுன்னே நாளும் பொழுதும் இவனுக்குக் கழியுது பாரு, ஒரு கல்யாணத்தப் பண்ணிப்போட்டா எனக்கும் நிம்மதியாப் போகும்', என்று அங்கலாய்ப்பார்.

தங்கத்தாச்சி மட்டுமென்ன? யாருக்காவது உண்மையா உதவி தேவைப்படும்போது சத்தமில்லாமச் செய்யற ஆளுதான். என்ன ஒண்ணு, வெளிய தெரிஞ்சா எல்லாரும் வந்து நிப்பாக, ஒத்தப்பேரி நம்மள ஏமாத்தீருவாகன்னு





ஒரு சின்ன பயம்தான்.

காளியம்மன் கோயில் திண்டுல எப்பவும் பழியாக் காவக்காக்கற மாதிரிக் கெடக்குற லொடுக்கு பாண்டிக்குத் தெனமும் ஒருவேளைச் சாப்பாடாவது ஆச்சிதான் தருவா.

அதிலும் கண்ணேறு கழிக்க திருநீறு போட ஆச்சியிடம் வருவார்கள். வருபவர்கள் ரெண்டே ரெண்டு வாழைப்பழமும் ரெண்டு ஊதுபத்தியும் கொண்டு வந்தால் போதுமானது. காணிக்கையென்று எதுவும் வாங்க மாட்டாள் தங்கத்தாச்சி. திண்ணைக்குப் பக்கமாக ஒரு ஒற்றை அறையில் தான் ஆச்சியின் பூஜை புனஸ்காரமெல்லாம். அங்கே திருஷ்டி கழிக்கவேண்டிய திருநீறு போடவேண்டிய நபர் எதிரில் அமர்ந்திருக்க தனக்கு முன்னால் பழத்தில் செருகிய பத்தி எரிந்துகொண்டிருக்கும். கண்களை மூடியபடியே எதையோ முணுமுணுத்தபடி திருநீற்று மரவையில் நிறைந்திருக்கும் திருநீற்றைக் கைகளில் அள்ளி அள்ளிக் கண்ணேறு கழிக்கவேண்டிய நபர்மீதும் நாலாபுறமும் சுற்றியும் எறிவார். இடையிடையே தனது வாய்க்கருகில் சொடக்குப் போட்டபடியே பெரிய நீண்ட கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே இருப்பார். ஒரு இருபது நிமிடத்துக்குப் பிறகு, அந்த நபரின் முகம் சற்றே தெளிச்சியாகத் தொடங்கும். கொட்டாவியும் குறையத் தொடங்கும். சூடம் சுற்றி வெளிவாசலில் போட்டுவிட்டு வரும் ஆச்சி, “ம்.. திருஷ்டி கழிஞ்சிருச்சு. இனி வழக்கம்போல வேலையப் பார்க்கலாம். கிளம்பு”, என்பார். “போய்ட்டு வா” என்று மறந்துகூடச் சொல்லமாட்டார், திரும்பத் திரும்பக் கண்ணேறு படக்கூடாது என்பதற்காக சூசகமாகச் சொல்லும் வார்த்தையாம்.

...

யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவளைத் தோளில் தட்டியதும் சுயநினைவு வந்தவளாகக் கீழே இறங்கி எதிர்வீட்டு செல்வி இப்போது இங்கே இருப்பாளா? இல்லையென்றால் அவ அண்ணந்தம்பி யாராச்சும் இருக்காளானு பார்ப்போம் என எதிர்வீட்டை நோக்கிப் போனாள். “செல்வி... செல்வி...” என அழைத்த குரல் கேட்டு வெளிவந்தது பாலு.

சற்று நேரம் திகைத்தவாறே பார்த்துவிட்டு,



“ஹே... நீ மீனுதான..?” என்று கேட்டான். “நீங்க யார்?” என்ற மீனுவைப் பார்த்து “நான் உன்னையக் கண்டுபிடிச்சிட்டேன். என்னை உனக்குக் கண்டுபிடிக்க முடியலியா? நான் பாலு” என்று சொன்னவனைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டவாறே “நீங்க முடியெல்லாம் நரைவிழுந்து தொப்பைபோட்டு வயசான ஆளாயிட்டீங்கள்ல? அதான் தெரியல” என்றாள்.

“வயசாகுதுல்ல? இல்லியா பின்ன? அதெல்லாம் இருக்கட்டும். காரை ஓரமா நிறுத்தீட்டு உள்ள வாங்க. தெருவுல நின்னே பேசிக்கிட்டு...” என்றதும், “ஏங்க காரை நிறுத்தீட்டு உள்ள வாங்க, நான் உள்ள போறேன்” என்றவாறே வீட்டுக்குள் நுழைந்தது மூக்கையா மாமாவிருகுப் பிடித்த செல்லப் பெண்ணாகிய மீனு.

உள்ளே நுழைந்ததும் பாலுவின் அம்மா அப்பா போட்டோதான் பூ போட்டபடி இருந்தது. அடுக்களையிலிருந்து வெளியில் வந்த பெண்மணி பொதுவாக “வாங்க, உள்ள வாங்க. உட்காருங்க..” என்றபடி



வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினார். அங்கே பேசிக்கொண்டே பாலுவும் மீனுவின் கணவரும் உள்ளே வந்தனர். அவரையும் இருக்கையில் அமரச் செய்துவிட்டு, “நந்தினி, இது மீனூ, நம்ம வீட்டுக்கு எதிர்வீட்டல தங்கத்தாச்சி இருந்தாகள்? அவங்க வீட்டுப் பின்னாடி வீட்ட இருந்தாக. நாங்கள்லாம் சின்னப்பிள்ளைல ஒண்ணாமண்ணா வெளாண்டு கழிச்சவுக” என்று மனைவியிடம் அறிமுகப்படுத்தினான்.

மீனூ, “இவ என் மனையாள், நந்தினி, ரெண்டு பசங்க, ஒருத்தன் மெட்ராஸ்ல ஐடி-ல வேலை பார்க்கறான். சின்னவன் டெல்லீல படிக்கிறான். உனக்குப் பிள்ளைகள்? நீ எங்கதான் இருக்க? எல்லாருமே உன்னைத் தேடினோம்” என்றான் பாலு.

“இல்ல பாலு, நிறைய கடனாகிட்டதுல நாங்க இங்கயிருந்து போய்ப் பூர்வீக வீடு வயல் எல்லாத்தையும் வித்து கடன் அடைச்சிட்டு, என்னைய சென்னைல படிக்க வச்சாங்க. அப்படியே சிங்கப்பூர்ல வேலை கிடைச்ச அங்க போய்ட்டேன். அங்கதான் இவர் அறிமுகம். பிடிச்சிருந்தது. வீட்ட சொன்னேன். ஒத்துக்கல. போராடிக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். அப்பா அம்மா போய்ச் சேர்ந்துட்டாங்க. கூடப் பொறந்ததுகள்லாம் ஒடறது இல்ல. நானும் வேலை படிப்பு பிள்ளை வளர்ப்புன்னு இங்க வரவேயில்லை.”

“இப்ப மட்டும் எப்படி வந்த?”

“அதுவா? இவர் சொந்தக்காரங்க வீட்டுத் திருமணம். சொந்தம்னு தெரியுமுன்னயே அவர் நல்ல ஃப்ரண்டு. அவங்க பொண்ணு திருமணம். அதுக்காக வந்தோம். அப்படியே இங்க உள்ள உங்க எல்லாத்தையும் பார்க்க ஆசை. அதான் ஒரு மினி சூறாவளி சுற்றுலா மாதிரி கிளம்பீருக்கோம்.”

“நல்ல விஷயம்தான். உனக்கு எத்தன பசங்க? என்ன செய்றாக?”

“எனக்கு ஒரே ஒரு பொண்ணு. மாஸ் கம்யூனிக்கேஷன் முடிக்கப்போறா. சிங்கப்பூர் தொலைக்காட்சில செய்திப்பிரிவுல வேலையும் பார்க்கறா.”

“அட்டே... சூப்பர் சூப்பர்... மீனுவோட பொண்ணாச்சே!”

பேச்சினூடாக நந்தினி சாத்துக்குடி ஜூஸ் கொண்டு வந்து தந்துவிட்டுப் “பத்து நிமிஷத்துல சாப்பாடு ரெடியாயிடும், சாப்பிடலாம்” என்றான்.

“சரி பாலு, நம்ம மூக்கையா மாமா எங்க இருக்காக? எப்படி இருக்காக?” என்று தான் வந்த முக்கிய நோக்கத்துக்கான கேள்வியைக் கேட்டாள் மீனூ. பாலு ஒரு நீண்ட மௌனத்துக்குப் பிறகு சொன்னான், “சிவகாமி மாமா இல்ல, செல்லாயிட்டாக. மூக்கையா மாமா திருநவேலில போய் செட்டலாயிட்டாக. அத்தையோட சொந்த ஊர்ல.”

“ஐ... என்னது அத்தையா? அப்ப மாமா கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாகளா?” என்று பழைய குழந்தைத்தனமான குறும்போடு உற்சாகமாகக் கேட்டாள் மீனூ.

“ஆமா... ரெண்டுமுறை...”

“என்னது ரெண்டு கல்யாணமா?”

“ஆமா மொத பண்ணின கல்யாணம் அந்த அத்தைக்கு விருப்பமில்லாம நடந்ததாம். அந்த அத்தை யாரையோ விரும்புனாகளாம். அதுனால மாமாவே கல்யாணத்துக்கு மறுநாளே அவங்க சம்மதத்தோட தானே அவங்க வீட்டுக்குப் பொண்ணக் கூட்டிட்டுப் போய்ப் பேசி அவங்க அம்மாப்பாவ சம்மதிக்க வச்சி அந்தப் பையனோட சேர்த்துவைக்கச் சொல்லிச் சத்தியம் வாங்கீட்டு வந்துட்டாக. வந்ததும் சட்டப்படி என்ன செய்யணுமோ செஞ்சிக் குடுத்து அவங்க கல்யாணத்தையும் நடத்தி வச்சிட்டாக. இதெல்லாம் சினிமால நடக்கற கூத்தாவல்ல இருக்குன்னு ஆச்சி ரெம்பச் சடச்சுக்கிட்டாக. அந்தக் கவலைலயே படுத்த படுக்கையாயிட்டாக.”

“அச்சச்சோ... அப்புறம்?”

“மாமாவுக்கும் ஆச்சியப் பார்த்தா பாவமா இருந்துச்சோ என்னமோ.. ஆச்சியோட தூரத்துச் சொந்தக்காரப் பொண்ணு ரொம்பநாளா கல்யாணம் ஆகாம இருந்துச்சு. அதையே கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாக.”

“ம். ம்...”

“கொஞ்சநாள்ல ஆச்சி இறந்துட்டாக. இந்த வீடு சிவகாமி மாமா பிள்ளைக்கு. அதான் மூக்கையா மாமா திருநவேலிக்கே





போய்ட்டாக..”

“மாமாவ எப்ப பார்த்த?”

“நான் மாமாவப் பார்த்துப் பல வருஷமாச்சு. அவுகளப் பத்தி எதுவுமே தெரியாது மீனு.”

“சரி மாமாவோட அட்ரஸாவது இருக்கா?”

“ம்ம். அதெல்லாம் இருக்கு.”

“சரி குடு..”

ஏதோ டைரியில் எழுதி வைத்திருந்த முகவரியைத் தேடி ஒரு காகிதத்தில் எழுதித் தந்ததை வாங்கிக்கொண்டு சாப்பிட்டு முடித்துத் தான் கொண்டு வந்த சாக்லேட் வகைகள் நந்தினிக்கு ஒரு புடவை இதெல்லாம் கொடுத்தபோது, “இது எங்களுக்கா வாங்கிட்டு வந்த மீனு?” என்ற பாலுவிடம், “இல்ல பாலு, அவங்க இவங்கன்னெல்லாம் யோசிக்கல.. மொத்தமா கொஞ்சம் வாங்கி வந்தோம். யார்யாரைப் பார்க்கிறோமோ அன்பளிப்பாத் தர்றோம், ஏன் தப்பா?” என்றாள் மீனு.

“இல்லம்மா தாயே! நீதான் உண்மை விளம்பியாச்சே! கேட்டதுக்கு பட்னு போட்டு உடைச்சிட்ட போ.. இருந்தாலும் தேங்க்ஸ்..” என்றாள்.

முகவரி வாங்கிக்கொண்டு மீனுவும் கணவனும் பாலு வீட்டில் விடைபெற்று நேரே நெல்லையை நோக்கிப் பயணப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.

அதன்பிறகு பயணம் முழுதுமே மீனு ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தவாறே வந்தாள். கணவனும் எதுவும் தொந்தரவு செய்யாமல் சாலையைப் பார்த்துக் கவனத்தோடு வண்டியோட்டினார். ரெண்டு மணி நேரத்திற்குள்ளாகவே நெல்லை வந்தடைந்தது கார்.

நேராகப் பாலு தந்த முகவரியை நெருங்கி அங்கிருந்த கடையொன்றில் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு அப்படியொன்றும் சிரமமில்லாததால் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து வீட்டுவாசலில் காரை நிறுத்தினார்கள்.

மீனு காரை விட்டிறங்கி வீடு நோக்கிச் சென்றாள். அங்கே தூரத்திலேயே சின்னப் பிள்ளைகளின் சத்தக்காடு காதில் கேட்டது அவளுக்கு.

“மூக்கையா தாத்தா.. மூக்கையா தாத்தா.. இந்தப் பிரசன்னாப் பயலப் பாருங்களேன்.. யான வரையச் சொன்னா.. எல்லாரும் நேராயானையோட மூஞ்சி தும்பிக்கைதானே வரைவாக. இவம்பாருங்க பின்னால திரும்பி டிக்கியக் காட்டிட்டு இருக்கற யானைய வரைஞ்சிருக்கான்.. ஹாஹாஹாஹா” என்று ஒரு பெண் குழந்தையின் குரலுக்குப் பதில் குரலாய் அங்கே மூக்கையா மாமாவின் குரல் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு மீனுவின் காதுகளில் தேனாய் வந்து விழுந்தது.

“அம்மாடீ கோமதி... பிரசன்னாவுக்கு நேரா நிக்கிற யானை வரையக் கஷ்டமா இருந்துருக்கும். அதான் திரும்பி நிக்கிற யானை வரைஞ்சிருப்பான், அதும்போக எப்பிடி நின்னாலும் யானை யானைதானேம்மா?” என்றபடியே “என்ன பிரசன்னா நாஞ்சொன்னது ரைட்டா? தப்பா?” என்ற மூக்கையாமாமாவுக்கு அந்தப் பொடியன் பிரசன்னாவிடமிருந்து முத்தம் கிடைத்திருக்கும் போல. ‘ப்ச்ச்’ என்ற சத்தத்தைத் தொடர்ந்து, “அத்தேதான் தாத்தா.. செல்லத்தாத்தா.. மூக்குத்தாத்தா” என்று மழலையில் கொஞ்சம் மொழியை வாசலில் நின்றவாறே கேட்டு ரசித்தாள் மீனு.

“என்ன மீனு இங்கயே நின்னுட்ட?” என்ற குரல் கேட்டு, “இல்லங்க இப்பக்கூட மூக்கையா மாமா மாறவேயில்ல. குட்டிப் பிள்ளைகளோடதான் பொழுதக் கழிக்கிறார் பாருங்களேன்” என்றபடியே படியேறி “மாமா.. மாமா...” என்று அழைத்தவாறே திறந்திருந்த கதவைத் தட்டினாள்.

வாண்டுப் பட்டாளத்திலிருந்து ஒரு குழந்தை திரும்பிப் பார்த்து “தாத்தா.. தாத்தா யாரோ வந்துருக்காக.. பாருங்களேன்” என்றது.

மூக்குக்கண்ணாடியைச் சரிசெய்தவாறே மெல்ல ஈசி சேரிலிருந்து எழுந்து வந்து, “வாங்க, உங்களுக்கு என்ன வேணும்? யாரைப் பார்க்கணும்?” என்று அடுத்தடுத்த கேள்விக் கெல்லாம் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல், “மாமா என்ன நல்லாப் பாருங்க, யார்னு தெரீதா?” என்றதும் “தெரியலியேம்மா, யார் நீங்க?” என்றார்.

அருகில் டப்பாய் மீதிருந்த செய்தித்தாளின் அருகில் நோட்டு ஒன்று இருப்பதைக்





கவனித்து அதிலிருந்து ஒரு காகிதம் எடுத்து விருவிருவென்று ஏரோப்ளேன் செய்தாள்.

“மீ....னு.....” என்றழைத்த குரலில் “மாமா...” என்றவாறே கரைந்துதான் போனாள் மீனு. அப்படியே கணவனை அழைத்துக்காலில் விழுந்து, “ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க மாமா” என்றாள்.

“தீர்க்காயுசா தீர்க்க சுமங்கலியா எப்போதும் சந்தோஷமா இரும்மா”, என்று ஆசீர்வதித்தபடியே பேச்சைத் தொடங்கினார்.

மீனு பற்றி எல்லாம் விசாரித்து முடித்து பழைய நினைவுகளில் மாமாவும் மீனுவும் மூழ்கித் திரும்பும்வரை பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர் கணவரும் மற்ற பிள்ளைகளும். பிறகு, “தாத்தா நீங்க அந்த

அத்தைட்ட பேசிட்டு இருங்க, நாங்க நாளைக்கு வர்றோம் தாத்தா... பை...பை” என்று சொல்லிச் சிட்டாக ஓடி மறைந்தனர்.

“சரி மாமா என்னப் பத்தியே கேட்டீர்களே! நீங்க சொல்லுங்க அத்தையெங்க? எத்தன பசங்க? எல்லாரும் இங்க இருக்காகளா? வெளியூரு வெளிநாடுன்னு போயிருக்காகளா? பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் கல்யாணம் ஆகிடுச்சா?” என்று கேள்விகளாக அடுக்கித் தள்ளிய மீனுவைக் கண்கள் பளபளக்கப் பார்த்த மூக்கையா மாமா எதுவுமே பேசாமல் கூடத்துச் சுவற்றை நோக்கிக் கையைக் காட்டினார்.

அங்கே அத்தனை பெரிய கூடத்துச் சுவற்றில் ஒரு பெண்மணியின் ஒரே ஒரு போட்டோ மட்டுமே மாலையிட்டவாறு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.





பா.சிவசுப்பிரமணியன்,

கணினி அறிவியல் பொறியியல்,

மகாலிங்கம் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி,
பொள்ளாச்சி.

அறம் பார்க்கப்போய் மனிதம் கிடைத்த கதை

நூல் - அறம்

ஆசிரியர் - ஜெயமோகன்

ஒரு பெரும்பொருள் பொதிந்துள்ள “அறம்” என்னும் சொல்லை மையப்படுத்தி ஆத்மார்த்தமான வாழ்வியலை இந்தச் சிறுகதை தொகுப்பில் ஜெயமோகன் காட்டியுள்ளார். ஆசிரியர் ஜெயமோகன், அவர் வாழ்வுக்குள் புழங்கப்பட்ட சில உண்மை மனிதர்களது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சில நிகழ்வுகளின் வழியாக மொத்தம் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைக் கோர்த்து இந்த “அறம்” சிறுகதைத் தொகுப்பில் வரையறுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவர் காட்டிய அந்த அத்துணை உண்மை மனிதர்களும் ஆச்சரியப் பாத்திரங்களாக உட்கிரகிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாகவே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்நூல் பன்னிரண்டு கதைகளின் மூலம் உணர்வுகளோடு அழகினை விரித்து, கதாபாத்திரங்களின் தாக்கங்களை நிரப்பி அறத்தை அளிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

ஒவ்வொரு கதையிலும் கொடுக்கப்படும் அறத்தின் வரையறைகளும், உணர்வியல் ரீதியான தாக்கங்களும் வாசிப்போரை அடுத்த கதையினை வாசிக்கத் தொடங்க தாமதிக்கச் செய்கிறது. யானை டாக்டர், சோற்றுக்கணக்கு, அறம் இப்படியான சிறுகதைகளின் பங்களிப்பு “அறம்” என்பதனை மேலும் மிகைப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

சோற்றுக்கணக்கு என்னும் கதையில் “கெத்தேல் சாகிப்” என்கிற பிரதான பாத்திரம் சொல்லும் அறத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள தனி மனோதிடம் வேண்டும் போல. இந்தக் கதையானது திருவனந்தபுரத்தில் மிகச் சிறிய இடத்துக்குள் ருசியான அசைவ சாப்பாட்டுக்கு பெயர் பெற்ற ஒரு உணவகம் நடத்தும் கெத்தேல் சாகிபிடம் தொடங்குகிறது. ஆனால் அவரால்

நடத்தப்படும் அந்த உணவகத்திற்கெனச் சில வித்தியாசமான கொஞ்சம் ஆச்சரியமூட்டக்கூடிய வகையான வழிமுறைகள் கையாளப்படுகின்றன.

தினமும் சாப்பிட வருவோருக்கு, தினம் தினம் கெத்தேல் சாகிப்பால் காய்கறிகள் வாங்கப்பட்டு, சமைக்கப்பட்டு உணவும் பரிமாறப்படுகிறது. ஆனால், அப்படி அங்கு வந்தவர்களிடம் சாப்பிட்ட சோற்றுக்கான கணக்குகள் ஏதும் வைக்காமல் ஒரேயொரு உண்டியல் வடிவமைப்பிலான டப்பா ஒன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் விரும்பினால் முடிந்த தொகையைக் கொடுக்கலாம், இல்லாவிட்டால், விட்டுவிடலாம். இப்படியான ஒருவகையான பாணியைக் கெத்தேல் சாகிப் கையாண்டு எந்தவொரு லாப நட்ட நோக்கம் சாராமல், விரிந்திருக்கிறார்.

இக்கதையில் மற்றொரு கதாபாத்திரம் உயர் படிப்பு பயில பெற்றோரைப் பிரிந்து திருவனந்தபுரம் வந்து கெத்தேல் சாகிப்பின் உணவகத்தில் அவரது பாசக் கரங்களால் உணவு பரிமாறப்பட்டுச் சாப்பிட்டு வளரும் விதம் அமைந்து விடுகிறது. இப்படி அவனுக்கான அந்தச் “சோற்றுக் கணக்கு” என்பது பலவாரியான அன்பு, அறம் என அத்தனையையுமே அவனுக்கும் கெத்தேல் சாகிப்புக்கும் இடையே தாங்கியிருக்கிறது, அவரின் அன்பால் வைக்கப்பட்டு அவனின் வயிற்றை நிரப்பிய அந்தச் சோற்றுக்கான கணக்கு என்பது “கெத்தேல் சாகிப்பின் மயிர் அடர்ந்த கைகளின் கருணைத்தாயின் முலைக்கு ஒப்பானது” என சொல்லித் தீர்க்கமுடியாத கணக்கு அது என்பதை உணர்த்திக் கெத்தேல்





சாகிபின்வழி அறத்தின் வலிமையைத் தெரிவிக்கிறது இந்தக் கதை. இப்படியான கெத்தேல் சாகிப் சார்ந்த மனநிலைகளுடன் கடந்து வந்த ஜெயமோகன் வாசிப்போருக்கும் அப்படியொரு அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

எதார்த்தமாய்த் தொடங்கி, நிறைய விஷயங்களை இக்கதை பேசியிருக்கிறது என்று சொல்லும் வகையில் ஒரு கதையில் எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு ஏற்பட்ட அநீதியின்போது நேர்மையானவர் ஒருவரால் அறம் நிலைநாட்டப்படுவதையும் தனித்துவச் சிந்தனையிலிருந்து மாறுபடும் சில மனித மனங்களின் மாறுபடுதலையும் அவற்றின் அனைத்து வித நிலைகளையும் மேற்கோள் காட்டி நிலைநிறுத்தும் கதையாக “அறம்” என்னும் உண்மை மேம்படுத்தப்பட்ட சிறுகதையைக் கொடுத்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“உள்ள வாங்கோ... இருக்கார்” என்றவாறு ஏனைய கதைகளை விட இந்தக் கதையின் தொடக்கமானது ஒரு எதார்த்த நுழைவு கொண்டு அழகாகத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஆரம்பக் கதையாகப் பிரதானித்துள்ள இந்த “அறம்” கதையின் உரையாடலில் ஆசிரியர் ஜெயமோகனுக்கும் மூத்த எழுத்தாளர் சாமிநாதனுக்கும் அவர்களோடு தொடர்புடைய மற்றொருவருக்கும் என்று மூன்று பேரையும் வைத்து உரையாடலுக்கான களத்தை ஏந்தியிருக்கிறது. இதில் ஆசிரியர் மூத்த எழுத்தாளருக்கான பணிவையும், மரியாதையையும் உரையாடல் மூலம் வெளிப்படுத்திய தன்மையையும், அதனுடன் அதனை எதிர்கொள்ளும் அந்த எழுத்தாளரின் அனுபவத்தன்மையையும் சேர்த்து உணர்வு சார்ந்த உரையாடலாக மாற்றியுள்ளார்.

அதில், “சாய்வு நாற்காலி கையில் கிடைத்த தினமலரின் விளிம்பில் “நாகர்கோவில் ஜெயமோகன்” என எழுதினேன். சட்டென்று கண்கள் விரிந்து என் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டார். ‘சந்தோசம்.. ரொம்ப சந்தோசம்.. பெரிய கௌரவம்’ என்றார். ‘எனக்குத்தான் கௌரவம்’ என எழுதினேன். அவர் சிரித்துத் தலையாட்டினார்,” என்கிறார்.

கூடவே சாமிநாதன், எழுத்தாளருக்கு இடைப்பட்ட புரிதல் இதனையெல்லாம் இந்த உரையாடல் கொஞ்சம் செரித்துவிட்டுத்தான்

நகர்கிறது. இப்படியே, தன் பழைய நினைவுகளைப் பேசும் பாத்திரமாக அந்த எழுத்தாளர் கூடவே அதனை உட்கிரகிக்கும் இடத்தில் ஜெயமோகனோடு வாசகராகிய நம் மனநிலையும் நிற்கிறது.

எழுத்தின் வரையறை என்பது பல பல தளத்தில், பலவாறு கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதாக இருக்கவேண்டும். கொஞ்சம் மேன்மையாகச் சொல்லவேண்டுமானால் அந்த எழுத்தின் தாக்கம் பேசும் பொருளாய் இருக்க வேண்டும். அதன்படி இந்த எழுத்தாளன் ஒரு பதிப்பகத்தில், நூறு புத்தகம் எழுதித் தரும் விதம் குறித்துப் பேசிவருகின்றார். அப்படி மூன்று நாளில் ஒரு புத்தகம் வீதம் எழுதுகிறார். அப்படியே எழுதி முடித்த கையொடு அந்தப் பதிப்பக உரிமையாளரால் ஏமாற்றப்படுகிறார். அந்த எழுத்தாளன் முறையிடுகிறான், வேண்டுகிறான், கேட்கிறான். தன் மகனின் திருமணச் செலவுகள் அனைத்தும் அந்த வருவாயை நம்பி இருக்கையில் இப்படி நடக்கும் ஒருவனின் ஆர்ப்பாட்டமானது ஆதங்கமானது என ஜெயமோகனால் வரையப்படுகிறது.

“அறம்” என்றொன்றை எடுத்து வைத்துவிட்டு நேரடியாகப் பதிப்பக உரிமையாளரின் வீட்டிற்குச் செல்கிறான். அங்கே வீட்டின் குலவதி போல் அந்த உரிமையாளரின் மனைவி இருக்கிறாள். அவளுக்கான அந்த அறிமுக முகப்பானது எழுத்தாளரால் இவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது. “பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைக்கு இட்லி ஊட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பெரிசா ஒன்னும் தெரியாது, எழுத்துக்கூட்டத் தெரியும், அவ்வளவுதான்.”

இந்தவகை இயல்புகொண்ட அவளிடம் நேராக வந்து கேட்கிறார். கூடவே வெண்பா ஒன்றை எழுதிவிட்டு அவள் வீட்டுக் கதவிலே ஓட்டிவிட்டு வருகிறார். நாவலில் நிறையவே சொல்லியிருக்கும் “அறம்” அங்கே இல்லாமலிருப்பதற்கான அதிருப்தியாக எழுத்தாளரின் அந்தச் செய்கை இருக்கிறது. அந்த வெண்பாவைப் படித்ததுதான் போதும், அவளின் கோபம், வைராக்கியத்தைக் காட்டிப் பணத்தைக் கைமாற்றி அறத்தைப் பேசுகிறான். ஆனால் அந்த மூத்த எழுத்தாளர் எவ்வளவு எழுதியிருப்பாரோ என்று நமக்குத்





தெரியவில்லை. அந்த வெண்பாவில் “செட்டி குலமறுத்து செம்மண்ணின் மேடாக்கி எட்டி எழுகவென்றாம்” என்று எழுதிவிட்டிருந்தேன். “அறம்னு சும்மாவா சொன்னாங்க” எனச் சொல்கிறார் எழுத்தாளர். சிலவாறு பேசப்படும் நியாயங்களுக்கு இடையே உண்மை, நேர்மை சொல்லும் அர்த்தங்களையிட இந்த அறம் சரியாக ஒற்றைப் பொருளை மட்டும் எடுத்துத் தருகிறது. அதுதான் இங்கே இறுதியில் நிலைநாட்டப்படவேண்டும் என சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார், ஆசிரியர்.

இந்த நூலின் குட்டி அடையாளமாகத் திகழும் கதையான “யானை டாக்டர்” என்னும் சிறுகதையில் விலங்கினங்களுடன் அறம் பாராட்டும் ஒரு ஆகச்சிறந்த கதாபாத்திரமாக “டாக்டர்.கே” என்ற டாக்டர். கிருஷ்ணமூர்த்தியை ஜெயமோகன் அறிமுகம் செய்கிறார். டாக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தியை அவரின் உண்மை நிலையான காட்டியல் நிபுணராக காட்சிப்படுத்தியுள்ள இந்தக் கதையில் ஜெயமோகன் யானைகளின் பாணைகள் அளித்து நம்மையும் டாப்ஸ்லிப்கே அழைத்துச் சென்று அறத்திற்கானதொரு வரையறையைக் கொடுத்திருக்கிறார். இதில், யானைகளுக்கெனப் பலவகை அறுவை சிகிச்சை செய்யக்கூடிய, வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று ஆயிரக்கணக்கான வைத்தியம் செய்துவரும் கதாபாத்திரமாக டாக்டர்.கே இருக்கிறார். அவருடன் கதையில் மற்றொரு வனவியலாளர் அறிமுகமாகிக்கொள்கிறார். இவர்களுடன் அந்த யானைக்கூட்டங்களின் காடு சார்ந்த வாழ்வியல் என எதார்த்தமாக நடக்கிறது இந்தக் கதை.

இந்தக் கதையின் சக்தி வாய்ந்த கருத்துக்களும், கதையின் பாத்திரங்களும் கூடவே அந்தக் காட்டையும் டாக்டர்.கேயின் பார்வையில் பார்க்கும் சமயத்தில் கதைசார்ந்த தாக்கமும், அதனுடனான ஈர்ப்பும் இன்னும் அதிகரிக்கிறது. கதையின் மையமானது மனிதர்களிடையே காட்டிற்கான தேவைபற்றிய புரிதல் இல்லாமல் இருப்பதனால் காட்டில் வசிக்கும் உயிரினங்களுக்கு மனிதனால் ஏற்படும் தீமைகளைப் பேசிக்கொண்டும் அதனை டாக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் விதத்தைக் கூறிக்கொண்டும் என அனைத்தையுமே தாங்கியிருக்கிறது.

இதில் வரும் சில உரையாடல்கள் மூலம் ஜெயமோகன் அவர்கள் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை அறத்தைக் கற்பித்திருக்கிறார்.

“உண்மையிலே மனுஷன் தான் இருக்கறதிலேயே வீக்கான மிருகம். மத்த மிருகங்கள்லாம் நோயையும் வலியையும் பொறுத்துக்கறதில இருக்கிற கம்பீரத்தைப் பார்த்தா கண்ணுல தண்ணி வந்திடும்”னு சொல்லிக் காட்டு விலங்குகளோட வலிகளை மனிதர்களோடு காண்பித்துப் பேசியிருப்பார்.

இதே மாதிரியான மற்றொரு இடத்தில், “மனுஷன் என்னமோ அவன் பெரிய புடுங்கின்னு நினைக்கிறான். மிருகங்களுக்கு ஆத்மா கெடையாது பகுத்தறிவு கெடையாது. அவனோட எச்சப்புத்தியிலே ஒரு சொர்க்கத்தையும் கடவுளையும் உண்டுபண்ணி வச்சிருக்கானே அதில மிருகங்களுக்கு எடம் கெடையாதாம். நான் லென்ஸ்...” என எழுதியிருப்பது, சமூகத்தில் காட்டுவிலங்குகளுக்கான இந்த மனிதர்களின் இடையூறுகளுக்கு எதிரான ஒரு கண்டிப்பாக இருக்கிறது.

இந்த அறம் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஏனைய கதைகளைக் காட்டிலும் இந்த யானை டாக்டரானது இந்தச் சமூகத்தில் உள்ள சுகமனிதனின் தவறால் ஏற்படும் தாக்கமானது இயற்கையைப் பாதிக்கும் என்று கூறி, முடிவில் ஒரு அறம் கலந்த மனநிறைவோடு அறத்தைக் கொடுக்கிறது.

இதுதவிர வணங்கான், நூறு நாற்காலிகள் என்னும் பல தலைப்புகளில் பலவாறு கற்பித்திருக்கிறார் ஆசிரியர் ஜெயமோகன் அவர்கள். இன்னும் முழுமையாகச் சொல்லவேண்டுமானால், ஒரு குறுநாவல் பலவாரியான மனிதர்களையும் அந்த வேறுபட்ட, அழகான, சீரணித்துக்கொள்ள முடியாத அளவிலான மனித மனங்களைப் பற்றியும் அதிக நேரம் சிந்திக்கவைத்துப் பேசவைத்திருக்கிறது. இதன் தாத்திரியம் ரொம்பவே பெரியது, இந்த அனுபவமே அழகு, அறம் பார்க்கப்போய் மனிதம் கிடைத்த கதை ஆயிற்று. இந்நூலில் வாசிப்பிற்கான வாசகருக்கான நிறைவைத் தந்திருக்கிறார் ஜெயமோகன்.

நிற்க பேசட்டும் ஜெயமோகன் கொடுத்த இந்த அறம்.





சொற்கள்

சிதறி இருக்கட்டும்
ஒழுங்கற்றே கிடக்கட்டும்.
வாரி எறி.
நட்சத்திரங்கள்
உதிரட்டும்
உரமென இடு.
பூக்கள் கருகட்டும்.

தேமலாய் சருமத்தில்
ஒட்டியுள்ளதும்
அதில் ஒன்றே.
நீலத்தில் பச்சையாய் சிலது.

கோலமிடுவதற்கு முன்
வைக்கும் புள்ளியாய்.
துலக்கும் பாத்திரத்தின்
உலோக வறட்ட..வறட்ட
தேய்மானம். விட்டுவிடு.

உதிர்ந்து போகட்டும்
முதல் நாள் பூவென.
மறதி முடிச்சென
முந்தானையில்
உள்ளதும் இருக்கட்டும்..
ஜன்னல் மறைக்கும் சீலைகளின் பின்
நின்றாடுபவைகளுக்கு
மெல்ல பயம் தெளியட்டும்.

சொற்கள்.

பிரிக்காதே. பிரியாதே. சேராதே.

மறக்காதே. தொலையாமலிரு.
நினைவிலிரு.
சலங்கையைத் தட்டிக்கொண்டிரு.
உடுக்கையும்
உடன்கொள்.
உருப்போடு.
ஊதி விடு.
பெருக்கிக் கொடு.
காற்றுப்பையை விரிவாக்கு.
இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தி விசிறு.
பொறிக்குக் காத்திரு. சிறியது.
தோன்றும். பொறுத்திரு.
மெளனித்திரு. வரும். கனியும்.
காலம் நகரும்.
பெருக்கும்.
பெருகும். பற்றும்.
தெரியும் சுடரைக் கைப்பற்று.
பலவாக்கு. ஒன்று சேர்.

தழலெரி. தழலெரி. தழலெரி.

- சவிதா

...

முன் வாசலில்
கிளைத் தாழ்த்தி
நிழல்பரப்பிய
வெட்டப்பட்ட புங்கையின்
வெறுமை
நீயற்ற சிறுபொழுது

- யாழினி





உன் மனதை விட்டு
நீங்கிய நாட்களில்
யார் யாரோ வந்து போன தடம்
நான் மீண்டும் வந்தபோது
காணக்கிடைக்கிறது

நிரந்தரமாக
தங்கிவிடுவதற்கும்
நீங்கிவிடுவதற்கும்
மும்மூன்று சொற்கள்தான்
மனநுனியில்

பொதுவான இரு சொற்களை
தீன்றுவிட்டு
மீதமிருக்கும் இரு சொற்களை
உள்ளப்பெட்டிக்குள் இட்டு
குலுக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எதையோ ஒன்றைத்
தேர்வு செய்யும் முன்
எதற்கும் ஒருமுறை
உன் உள்பெட்டியை
சுத்தம் செய்துகொள்

- சுசித்ரா மாரன்

...

உறங்கிய விழிகளை
வலுக்கட்டாயமாக
எழுப்பி விடுகிறது
சாலையோரக் கையேந்தி உணவகத்தில்
எச்சில் தட்டுகளைக் கழுவிய
நிறைமாதக் கர்ப்பினியின் வெளிறிய முகம்..

அணைந்தணைந்துபோகும்
தெருவிளக்கின் அடியில்
வெளிச்சத்தைத் தேடிக்கொண்டு
இருக்கிறது மல்லிகைப்பூவின்
சிவப்பு வாசனை...

யாருமற்ற கடற்கரையில்
விளையாட அழைக்கிறது
அலைகள்
சுண்டல்கார சிறுவனை..

துருப்பிடித்த வீணை நரம்பில்
அப்படியே பதிந்துகிடக்கிறது
அழுத்தி மீட்டிய காதல் ரேகைகள்..
அவைகளை அவ்வப்போது
இசைத்துச் செல்கிறது
தொலைதூரத்துப் பறவைகள்..

மூழ்கிக்கொண்டிருந்த படகில்
வலையில் அகப்பட்ட மீன்களின்
மூச்சுக்காற்று அலைந்து திரிகிறது
சுவாசம் அற்றதுகளின் மீது..

கொத்தான மருதாணியை
சுமந்தபடியே
உறங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாள்
அரைத்த மருதாணியை
வைத்த கையோடு
பாதியில் வழித்தெடுக்கப்பட்ட
கைகழுவியவள்
கண்ணாடிப் பெட்டியில்..

பன்னீப் பூக்கள் உதிர்ந்த
பள்ளி மைதானத்தில் முகம் மலர்ந்து
பாதம் பதிக்கிறது
சீருடை கிழிந்த
தோள்பட்டை தையல்கள்...

எப்படியும் உடையும் என்று தெரிந்தும்
மீண்டும் மீண்டும்
நுரைக்குமிழிகளை
ஊதித்தள்ளுகிறது
குழந்தைமை உள்ளம்..
அதை வாரி அணைக்கிறது
யாருமற்ற பழுத்தல்களின் கரங்கள்...

- சத்யா மருதாணி ■





தாத்தா

வீடு திரும்பும் அருணுக்கு ஒரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அவன் வீட்டு வாசலை அடைந்தபோது, வீட்டின் சூழல் வழக்கத்தைவிட முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தது. எங்கும் ஒரே பேரமைதி. பூத்துக் குலுங்கிய பூச்செடிகள், பூவனைத்தையும் உதிரவிட்டுவிட்டு, அந்தச் சோகத்தில் தலைகவிழ்ந்திருந்தன. இனி, தாம் பூக்கவே போவதில்லை என்பதாய், இயற்கைக்கு அறிவிக்கும்பொருட்டு, தம் துன்பரேகைகளை மகரந்தத்தூள்களாய்க் காற்றின் கரங்களில் ஒப்படைத்திருந்தன.

மனிதர்களின் மனநிலையைப் பிரதிபலிக்கிற குணம், இயற்கைக்கும் தாவரங்களுக்கும் உண்டு என்கிற செய்தியை வெறுமனே ஏட்டில் மட்டும் படித்தறிந்திருந்த அருணுக்குத் தாவரங்களிடத்தில் ஏற்பட்டிருந்த இந்த மாற்றம், அதற்கான காரணம், அர்த்தம் என எதையுமே அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

மனிதன் என்னதான் ஆற்றிவு படைத்திருந்தாலும், உயிர்களுக்கிடையேயான உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்வதில் சமீபகாலங்களில் மற்ற உயிர்களைக் காட்டிலும், இரண்டாந்தரத்தவனாகவே இருந்துவருகிறான்.



இயற்கையோடியைந்த வாழ்வதான் இந்த வேறுபாட்டைக் கடந்த காலங்களில் களைந்திருக்கிறது. இன்னும் மாசற்ற மண்வாசனையில் அந்த மரணமற்ற வாழ்க்கை முறைகருவாய்ப் பேணப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

ஒரு போதும், வீட்டுச் சூழலை இப்படியாகப் பார்த்திராத அருணுக்கு ஆச்சரியமும், சந்தேகமும் ஒருங்கே மேலெழ, தான் வந்த பைக்கை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, மெதுமெதுவாக உள்ளே நடக்கிறான். எதும் அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கக் கூடாது என்கிற எதிர்பார்ப்பும், தவிப்பும், ரத்த நாளங்களின் வழியாக நரம்புத் தொகுதிகளைப் பற்றி படர்ந்துகொண்டிருந்தன என்பது, வெளிப்படையாகவே அவனின் முகத்தில் தெரிந்தது.

வீட்டினெதிரே முழுதும் வாடிக் கவிழ்ந்த நிலையில் மாதுளை மற்றும் கருவேப்பிலை மரங்கள், அவற்றைக் கண்டதும் - இவ்விரு மரங்களுமே, கிராமப்புறங்களில் அபசகுனங்களையும், அசம்பாவிதங்களையும் பிரதிபலித்து நிற்குமென்கிற நம்பிக்கையை அவன் நன்றாகவே அறிந்திருந்தான் - அவனைப் பயம் தொற்றிக் கொண்டுவிட்டது.

அன்று காலை அருண் எங்கோ அவசரமாகக் கிளம்பிக்கொண்டிருந்தான். அப்பாவின் பைக்கைத் திருப்பி வாசலைப் பார்த்தவாறு நிறுத்திக்கொண்டு மேலேறி அமர்ந்தான். பைக்கை இயக்கிப் புறப்படுகிற வேளையில், வீட்டை ஓட்டி வேயப்பட்ட குடிசைக்குள் தாத்தா அமர்ந்திருந்தார். பெரும்பாலும், காலையில் இவனுக்கு முன்பாகவே எழுந்து ரோட்டுப்பக்கம் சென்று டீக்கடையில் டீ குடித்துவிட்டு, காலை 9.00 மணிக்கு மேலாகத்தான் வீட்டிற்கே வருவார் தாத்தா. ஆனால், இன்று வழக்கத்திற்கு மாறாகச் சீக்கிரமாகவே வந்திருந்தார். பெரும்பாலும், உடல்நிலை சரியில்லாத வேளையில்தான் தாத்தா இப்படியாகச் சீக்கிரமாக வீட்டிற்கு வந்து ஓய்வெடுப்பார்.

வண்டியில் அமர்ந்தபடியே தாத்தாவை அருண் பார்க்கிறான். தாத்தாவும் அருணைப் பார்க்கிறார். பார்த்ததும் லேசாகப்

புன்னகைத்தார். அருணும் தாத்தாவைப் பார்த்து ஆர்வத்தோடு புன்னகைத்தான். அதுதான் தன்னைப் பார்த்துத் தாத்தா புன்னகைக்கும் கடைசிப் புன்னகை என்பதை அப்போது அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. தாத்தாவின் புருவங்கள் கண்களின் பார்த்தலுக்கு வாகாக ஏறிட்டு நின்றன. அவை அவனைப் பார்த்து பத்திரமாகச் சென்று வா! என அவனை வழியனுப்பி வைக்கத் தாயாராகிக்கொண்டிருந்தன. இதழ்கள் மட்டும் ஏதோ அவனிடம் பேசிவிட வேண்டுமென முட்டிமோதித் தவித்துக்கொண்டிருந்தன.

அருண், 'தாத்தா!' என்றழைத்தான்.

சந்தோசம் பொங்க தாத்தா, 'என்ன எங்கயோ கிளம்பியாச்சு?' ஆர்வத்தோடும் அக்கறையோடும் கேட்டார்.

'பஜாருக்குத்தான் தாத்தா! கொஞ்சம் வேலயிருக்கு..'

'எப்பப் பாரு எதாவது வேலயிருக்குனே போய்டுற. என்னதான் அப்படி வேலபாக்குற?' தாத்தா கேட்டார்.

'இல்ல தாத்தா, இன்னும் படிச்சுட்டுத்தானே தாத்தா இருக்கேன். படிப்பு சம்பந்தமாத்தான் திரியறேன் இப்ப வந்துருவேன்.'

'படிய்யா! படி நல்லாப்படி! ஆனா எங்கள மறந்துறாத!' தாத்தாவின் குரல் அழுத்தமாயிருந்தது. தாத்தா எதையோ அருணுக்கு உணர்த்த முற்பட்டார்.

'சரி தாத்தாவர்றேன். சீக்கிரம் வந்துடுறேன். எதாவது கத சொல்லுங்க சரியா!' அருண் கிளம்பிச் சென்றான்.

தாத்தா சிரித்துக்கொண்டே 'சரி' யென்றார்.

தாத்தாவிற்கு என்பது வயதிருக்கும், செட்டியார் கடையில் விற்கப்படுகிற ரொட்டித்துண்டுகளின் நிறமொத்த, மென்மையான குழைவான தோல்கள் அவருடையது. முழுவதுமாக தளர்ந்த உடல். கண்பார்வை மங்கினபடியால் அப்பாவால் வாங்கித்தரப்பட்ட கண்கண்ணாடியைத்தான் அணிந்திருப்பார். ஆனாலும், ஓட்டாக வெட்டிய தலைமயிரும், வாகாக வெட்டிவிடப்பட்ட கிறுதாவும் பன்னருவாளின் கூர்மையான மீசையும் பார்க்க, முதுமையைக் களைந்த



தோற்றம் கொண்டு இளம் இராணுவத்தானைப் போலிருப்பார். முதுமையை முழுங்கிவிடும் கம்பீரம் அவருடையது.

போன ஆண்டின் சித்திரைக் கொடையை ஒட்டித்தான் தாத்தா ஊருக்கு வந்தார். அதிலிருந்து தாத்தாவின் இருப்பு எங்களோடுதான். தாத்தாவுக்கென்று யாரும் இல்லை. இவர் அப்பாவுக்குப் பெரியப்பா. அதாவது எனக்குப் பெரிய தாத்தா. அருண் என்கிற பெயரும் அவர் வைத்ததுதான்.

தாத்தா இதற்கு முன்பாக, செங்கோட்டையில் தான் வசித்துவந்தார். தாத்தா வந்த புதிதில் முதன்முறையாக அவரைக் கண்ட ஆர்வத்தில், 'உங்களோடு யாருமே வரவில்லையா தாத்தா?' என்றேன்.

'இல்லடா பேராண்டி!' என்றார்.

'ஏன் தாத்தா யாருமே இல்லையா?' என்றேன்.

'இருந்தார்கள் இப்போது இல்லை.'

'எங்க தாத்தா போனாங்க?'

'சாமிக்கிட்டத்தான்டா! இறந்து போய்ட்டாங்க..'

'யாரு தாத்தா நா பாத்துருக்கேனா?' என்றேன்.

'இல்லடா சாமி. அவக நீ பொறக்கறதுக்கு முன்னாடியே இறந்துட்டாக.'

'உன்பாட்டியும் அத்தையும் தா அவக.'

'ஆத்துல தண்ணி வந்து அடிச்சுட்டுப் போய்ருச்சு.'

'நீச்சல் தெரியாதா? தாத்தா!' என்று முடித்தேன்.

தாத்தா 'அவளுக்கு அவ பிள்ள மட்டும் தான்டா அப்ப தெரிஞ்சுருக்கா' என்றார். தாத்தா கண்களில் நீர் கசிந்திருந்தது.

தாத்தாவிற்குத் திருமணம் முடிந்து ஒரு பெண் குழந்தை இருந்தது. தாயும் பிள்ளையும் துணி துவைக்கச் சென்ற இடத்தில், குழந்தை நீரில் மூழ்க, காப்பாற்ற எண்ணிப் பாட்டியும் நீருக்குள் குதிக்க இருவரும் நீரில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு பின்பு சடலமாகத்தான் மீட்கப்பட்டார்கள். இதைப் பின்னர் அப்பாதான் விவரமாக எனக்குச் சொன்னார். இதைப்

பற்றி தாத்தாவிடம் பேச வேண்டாமென்றும் கூறிவிட்டார்.

அவர்களின் இறப்பிற்குப் பின்பு, தாத்தா தனியாகத்தான் வாழ்ந்திருக்கிறார். வருத்தங்களை இறக்கி வைக்கும்படியாக, பகிர்ந்துகொள்ளும்படியாக நிறைய கதைகள் தாத்தாவிடம் நினைவுகளாக மனதில் தேங்கி இருந்திருக்கின்றன. காலங்கள் அழிந்தாலும் நினைவுகள் அழிவதில்லைதானே! தாத்தாவிற்கு மட்டும் அழிந்திருக்குமா என்ன! தாத்தா நிறைய அனுபவங்களை என்னோடு பகிர்ந்திருக்கிறார். அவை யாவும் அவரின் வாழ்வில் அவர்பட்ட, அனுபவித்த துயரமிகு சம்பவங்களாகவே இருந்திருக்கின்றன. தாத்தாவிற்கு இன்பமான தருணங்கள் அவரின் வாழ்க்கையில் இருந்ததாக இதுவரை அவர் சொல்லி நான் கேட்டதில்லை.

தாத்தா இங்கு வந்த பின்பு, அவருக்கென்று புதியதாகக் கட்டில் ஒன்று வாங்கப்பட்டது. இரும்புச் சட்டத்தில் நாரால் பின்னப்பட்டிருந்தது. கொஞ்சநாளில் புது இரும்புக் கட்டிலும் பெரிதாய் வாங்கித் தந்தார் அப்பா. தாத்தாவின் வருகையையொட்டி வேயப்பட்ட தென்னங்கிடுகுக் கொட்டகை நல்ல காற்றோட்டமும், இட விஸ்தாரமும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டது. ஆனால், மனதில் விஸ்தாரம் கொண்டிருந்த தாத்தாவிற்கு அந்த விஸ்தாரமான இடம் நிறைவைத் தரவில்லை. தாத்தா வந்த சில மாதங்கள் வரை, முற்றத்தில் அமர்ந்துதான் நாங்கள் தினமும் பேசிக்கொண்டிருப்போம்; அதுதான் தாத்தாவிற்கு நிறைவைத் தந்திருந்தது.

நிறைய கதைகள் சொல்லுவார். இளமைக்கால அனுபவங்கள், ஊரில் தான் பார்த்த மனிதர்கள், அவர்களின் வீரதீர சாகசங்கள் எனப் பலவற்றையும் தாத்தா பேசிக்கொண்டே இருப்பார். நேரம் போவதும் தெரியாது. தன் தெளிவான கம்பீரக் குரலினால் எங்களைத் தன்வசப்படுத்தியபடி பேசிக்கொண்டேயிருப்பார். அப்போதெல்லாம் அவரின் முதுமை, சூரியக்கதிரைக் கண்ட இருளைப்போல் எங்கோ சென்று மறைந்து கொள்ளும். பிரகாசமான ஒளிபொருந்திய சிறிய நண்டு போன்ற கண்கள் மினுமினுக்க இடையிடையே கோடையிடி





இருமலும், மளமளவென விழுந்து பசுமை வார்க்கும் மழைமொழிப் பேச்சும், எங்களைப் பெரிதும் வசப்படுத்தியே வைத்திருக்கும். இப்படியும் பேச முடியுமா என்கிறபடி வியப்பூட்டும்.

தாத்தாவிற்கு நாட்டுப்புறக்கலைகளிலும் நிறைய நாட்டம் உண்டு. பாடல்களைப் பாடிக்காட்டுவார். மேடைநாடக வசனங்களைப் பேசிக்காட்டுவார். எங்களுக்கு சிவாஜியையும், எம்.ஜி.ஆரையும் அதிகப்படியாக அறிமுகப்படுத்தியவரும் அவர்தான். அவ்வப்போது நடனங்களையும் ஆடிக்காட்டுவார். அவற்றை ஆடும் முறைகளையும் சொல்லிக்கொடுப்பார். எங்களை எப்படியாவது நம் கலைகளைப் பயின்று கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறிக்கொண்டே இருப்பார்.

'இங்க பாருங்கடா! இன்னைக்கு இதெல்லாம் சொல்லித்தர நா இருக்கேன் உங்ககூட. கத்துக்குங்க. உங்கப்பன் மாதிரி காரணம் கண்டுபிடிச்சுட்டுத் தள்ளிப் போடாதீங்க. நாளைக்குக் காசு கொடுத்து கத்துக்கற நிலம வந்துரும்டா பேராண்டிகளா.

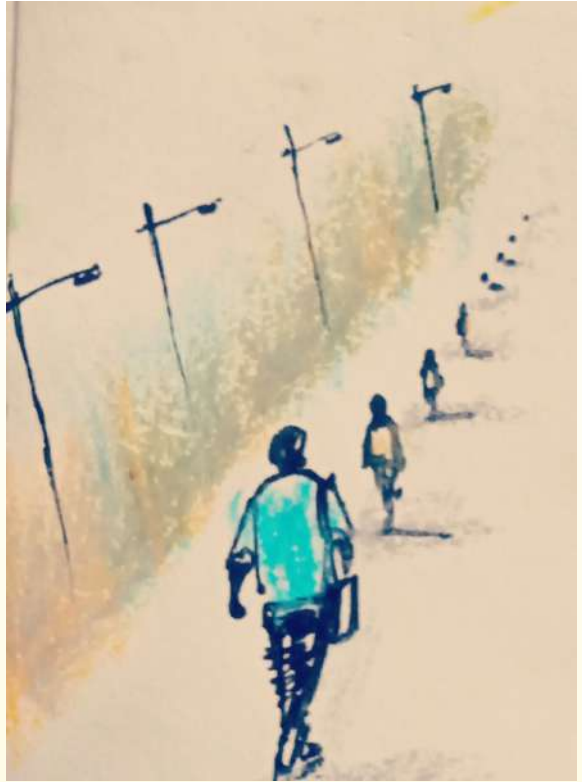
நம்ம தாத்தன் தந்த மருந்த இன்னைக்கு சித்தானு பெறகு கட வச்சு விக்கிராம் பாரு அந்த மாதிரி எவனோ வந்து இப்படி கட போட்டுப்போறான். அன்னைக்கு வாசல்ல உங்கப்பன் மாதிரி காத்துட்டுக் கிடக்காதீங்கடா. நம்ம சந்ததிக்கு நாம விட்டுப்போற பூர்வீகப் பரிசு அதுவாத்தான் இருக்கும்' என்றார்;

'சரிதான் தாத்தா. இப்பக்கூட சிலம்பம் கிளாசுனு பள்ளிக்கூடத்துல மாசாமாசம் காசு குடுத்துத்தான் படிக்காங்க பசங்க' என்றேன்.

சிரித்துக்கொண்டார்.

பெரும்பாலும் அவரின் பேச்சின் முடிவில் மிகவும் வலியுறுத்திப் பேசி முடிக்கும் செய்தியும் அதுவாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், அப்போதெல்லாம் அப்பா இடைநிறுத்தி, தாத்தாவிடம் பேசுவார்.

'அப்பா! காலம் மாறிடுச்சுப்பா! உலகம் எங்கயோ போயிட்டு இருக்கு. இந்த நாகரீகக் காலத்துல இன்னமும் நீங்க இப்படி சிலம்பம், ஓயிலாட்டம், கும்மி, வில்லுப்பாட்டுனு



பேசிட்டு இருக்கீங்க. இந்தக்காலத்துல அதலாம் அசிங்கம்பா... கீழ்சாதிக்காரங்கதான் ஆடுறாங்க. அவங்கதா பொழப்புக்கு ஆடுறாங்கன்னா நம்ம புள்ளைகளும் ஆடணும்னு அவசியம் இல்ல. அப்படி சம்பாத்தியமும் நம்ம புள்ளைகளுக்கு வேண்டாம்பா! அசிங்கமாயிருக்கும் நம்ம சொந்த பந்தம் முன்னாடி. இவனுங்களுக்கு நாம என்ன குறை வச்சுருக்கோம். நல்லாதான இருக்கானுங்க. எதுக்கு கண்ட அசிங்கமெல்லாம் நமக்கு' என்று முடிக்க தாத்தா வெகுண்டார்.

'டேய்! எதுடா அசிங்கம்? எதுடா நாகரீகம்...? தடுக்கி விழுறானு தாங்கிப் பிடிக்கத்தயங்குறதும், தடுக்கி விழப் போறானு தெரிஞ்சும் தடுக்காமப் போனாப்போறானு பாத்துட்டு நிக்கறதுமாடா நாகரீகம். அதுதாண்டா அசிங்கம். உன் தாத்தன் பூட்டங் காலத்துல இருந்து இதான்டா வழிவழியா வந்துருக்கு. உங்கப்பன் ஆடுனான். நா ஆடுனேன். உங்க தாத்தேன் ஆடுனான். அப்பலாம் எங்கடா இருந்துச்சி ஜாதி? உனக்கு





மட்டும் எப்படிடா இந்தச் சாதிங்கற நோய் தொத்திருச்சு? டேய் நாங்க பழக்கத்துல சாதி பாத்ததில்ல. ஒருவேளை அப்படி அன்னைக்கு வாழ்ந்தவங்க சாதி பாத்துட்டு இருந்திருந்தாலும் நம்ம குடும்பத்துல அப்படி ஒரு நோய் இருந்ததில்லடா! கோவில் கொடையோ! ஊர் விவகாரமோ? எதுனாலும் ஒத்துமையாத்தான்டா இருந்துருக்கோம். இப்படி எல்லாத்துக்கும் சாதியச் சொமந்துட்டுத் திரிஞ்சதில்லடா!..

ஒன்னத் தெரிஞ்சுக்கடா! நாம வந்ததுக்கு அடையாளம் இருக்கணும். அப்பத்தான் வழிவழியா வற்ற வாரிசுகளுக்கு வாழ்க்கை நல்லாயிருக்கும். இல்லன்னா எங்கப்பனாத்தா சொல்லித்தந்த வழி இதுதான். வாழ்க்கை இதுதான்னு சொல்றதுக்குக் கூட இந்த மண்ணுல ஒன்னுமில்லாமப் போய்டுமடா.

நாங்க இப்படி ஆடித்திரியறதுக்கு கூத்தாடிங்க இல்லதான். ஆனா! எங்க பழக்க வழக்கங்கள மாத்திக்கல. அடுத்தடுத்த தலமுறைக்கும் நாங்க பாத்த அனுபவிச்ச அத்தன சந்தோசமும் உங்களுக்குக் கிடைக்கணுமேனுதா இதெல்லாம் வழிவழியாப் பாதுகாத்துட்டு வந்தோம். வெறும் காசுபணம் சொத்துபத்து மட்டும் வந்து மனசு நிறச்சடாதுடா! இதுமாதிரியும் நம்ம கூட இருக்கணும். அப்பதான் வாழ்ற காலமுழுக்க நாம மனசு நிறஞ்ச சந்தோசத்தோட வாழமுடியும்.

இங்க பாருடா! இன்னைக்குக் கூட என்னோட இது போயிறக்கூடாதுங்கற நினப்புலதா உம்பிள்ளைங்களுக்குச் சொல்லித்தர நினச்சேன். அது வேணாம்னா விடு. நா சொல்லித்தரல. நீ மறுத்தா என்னடா! எம்பேரப் புள்ளைகளுக்கு அந்த ஆசை இருக்கு. அதுக கத்துக்கும் ஒருநாள்..' எனப் பொரிந்து தள்ளினார் தாத்தா.

அன்று தாத்தாவிற்கு அதிகமாகவே எங்கள் மீது நம்பிக்கை இருந்தது. உண்மையில் அப்பாவுக்கு வேண்டுமானால் அது அசிங்கமாகத் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால், எங்களுக்கு அப்போது, அவற்றை எப்படியாவது கற்றுக்கொண்டே ஆக வேண்டுமென்கிற எண்ணம்தான் மேலோங்கியிருந்தது.

எங்களுக்கு அதைத் தாத்தா தந்திருந்தார்.

அன்று எங்களுக்குப் புரியவேயில்லை. உண்மையில் உலகில் வயதான அக்காலத்திய பெரியவர்களுக்கு மட்டுமே மரபுகளையும் கலைகளையும் காக்க வேண்டுமென்கிற அக்கறையும் வேட்கையும் இருந்துகொண்டே இருந்திருக்கிறது. காரணம், அவர்கள் அவற்றின் அருமையும் பெருமையும் உணர்ந்தவர்களாயும், உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கடமையாகவும் கொண்டிருந்திருக்கின்றனர்.

பெற்றவர்களும் மரபைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்று வாய்ப்பு கிடைக்கிற போதெல்லாம் அவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ஆனால், இன்று மரபு என்றால் என்ன? என்பதைக்கூட எந்தப் பெற்றோரும் சொல்லிக்கொடுப்பதில்லை என்பது தாத்தாவுக்கு எப்படித் தெரியும். என்னைப் போல தாத்தா எத்தனை பேருக்கு இருக்கிறார்கள்.. எல்லோரின் தாத்தாக்களும் விடுதிகளில் அல்லவா இருக்கிறார்கள்!

உண்மையை உணராதார் மத்தியில்; உணர்ந்தவர் வாழ்வதும், செயல்படுவதும்





பொங்கியெழும் பேரலைகொண்ட பெருங்கடலின் பயணத்திற்கு ஒப்பானது. நிறைய எதிர்ப்புகள், மிரட்டல்கள், இழப்புகள், பெற்றோரை மீறிச் செயல்பட இயலாமை போன்றவை அப்பயணத்தைத் தடுத்து நிறுத்திவிட எத்தனிக்கின்றன. பின்னாளில் என்றுமே, எங்களால் அப்படியாகத் தாத்தாவின் நம்பிக்கையை அப்பாவை மீறிக் காப்பாற்ற இயலவில்லை.

அன்றைக்கு மட்டுமல்ல, அதன் பின்பான உரையாடல்கள் அனைத்தும் இவ்வாறு மோதல்களிலேயே முடிந்துவிடும். இதனாலேயே அப்பா தாத்தாவோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர்த்தார். இருவரும் பேசிக்கொள்ளும் நேரமென்பது குறைந்துகொண்டே வந்தது.

அன்றிலிருந்து, வானத்திலும் நிலவு தேய்ந்துகொண்டு மட்டும்தான் இருந்தது. இப்போது தாத்தாவிடம் நாங்களும் பேசுவதேயில்லை. படிப்பை மட்டும் கவனியுங்கள் என்ற அப்பாவின் கண்டிப்பு கால்களைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டது. கொஞ்சநாளில் கண்களையும்.

ஆனால், தாத்தாவோ அவருடன் அவரே பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். தனிமையில் அவருடன் அவரே பேசிக்கொண்டிருப்பார் நெடுநேரமாக. தனிமையின் அந்த நத்தைவேக நகர்வுகள் எப்படிப்பட்டதாக இருக்குமென நாங்கள் அப்போதெல்லாம் துளியும் சிந்தித்ததேயில்லை. ஒருநாள் 'தாத்தா' என்றேன். பதிலில்லை. கூரைச் செட்டின் வாசலுக்குச் சென்று உள்ளே எட்டிப்பார்த்தவாறே கூப்பிட்டேன். அவர்திரும்பவேயில்லை.

தாத்தா இப்போதெல்லாம் இப்படித்தான். தூங்கிக்கொண்டிருப்பார். திடீரென எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டிருப்பார். அப்போதுகூட அவருக்கு நாங்கள் தேவைப்படுகிறோம் என்பதோ, எங்களுக்கு அவர் தேவைப்படுகிறார் என்பதோ யாருக்கும் தெரியாமலே போய்விட்டது.

என் குரல் கனத்து ஒலித்தது. 'தாத்தா! தாத்தா!' பதிலில்லை. அநேகமாக என் குரல் தாத்தாவின் காதுகளுக்குள் முழுமையாகச்

சென்று சேராமல்தான் இருந்திருக்கக் கூடும். அவரின் காதுகள் எங்களின் ஒலிகளை அடையாளம் காணுகிற தூரத்தை எப்போதோ நாங்கள் கடந்திருக்கக் கூடும்.

இயக்கத்திலிருந்த மின்விசிறியின் மின்இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டு நெடுநாழிகை கழிந்ததைப்போல் அசைவின்றிக் கண்கள் இமைக்க மறந்ததாய் அப்படியே நின்றுருந்தது.

எப்போதும் எங்கள் கைகளை நடுங்கியபடியே பற்றிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் அழைத்துச்சென்ற அந்த கைகள் காற்றில் அசைவற்று அப்படியே கிடந்தது. ஆர்வமாக எதையோ உணர்த்துகின்ற தோரணையில்.

தாத்தாவிற்குக் கண்பார்வை மங்கிக்கொண்டே வந்ததால் அவரின் பழக்கம் வெளியில் குறைந்தது. அதிகமாக வெளியே செல்ல முடியவில்லை. ஆனாலும், கொஞ்ச நாளாகவே அவர் வீட்டில் இருப்பதேயில்லை. அவ்வப்போது வெளியே சென்று வருகிற தாத்தாவிற்கு அலைய முடியாத இந்தச் சூழலில், கட்டிலில் படுத்தபடியே இருக்கவும் முடியவில்லை. அநேகமாகத் தாத்தாவை தனிமை இன்னும் கொடுமாய் வாட்டிவதைக்கத் தொடங்கியிருக்கலாம்.

வெறும் சுவர்களோடு மட்டும் பேசிக்கொண்டிருக்கப் பிடிக்காமல்தான் தாத்தா எங்காவது வெளியில் சென்றுவிடுகிறார். முதுமை முடக்கிவிடத் துடிக்கையிலெல்லாம், அழுத்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பொங்கியெழும் நீரினைப் போல் மனிதர்கள் வலிமைபெற்றுப் பயணிக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர்.

மீண்டும் ஒரு குழந்தையாக மாறி உலகை அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்துடன் வெளிக் கிளம்பி வருகிறார்கள். தாத்தாவும் அப்படியாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் ஒரு குழந்தையைப் போல.

மனிதர்கள் தன் மரணத்திற்கு முன்பாக குறைந்தபட்சம் ஒரே ஒருமுறையாவது, தான் பிறந்த, தான் வளர்ந்த, தான் வாழ்ந்த இந்த உலகத்தை மீண்டும் தரிசித்துவிட வேண்டுமென்கிற ஆசையை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறார்கள்.





தான் பார்த்த பேசிய மனிதர்களைத் தரிசிக்க வேண்டுமெனவும்; அவர்களுடன் கடைசியாக ஒருமுறையாவது சிரித்துப் பேசி மகிழ்ந்திட வேண்டுமெனவும்; கடைசியாக ஒருமுறை சிரிக்க, அழுக, வருத்தமுற, பேச, நடக்க, ஓட என எல்லாவற்றையும் செய்து பார்த்துவிட வேண்டுமென்றும் ஆசைப்பட்டுக்கொள்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு வாழ்வின் மீதான பற்றுதல் அறுபடுகிறது. பிறக்கும்போது எப்படியாக வருகிறார்களோ அப்படியாக யாருமறியா யாருமற்ற மோன நிலையை அடைந்து, சாவு பற்றிய பயமின்றி உண்மையான வாழ்வைக் கண்டடைந்து குறைந்தபட்ச நேரத்தில்

இதற்காகத்தான் இதனைக் கண்டடையத்தான் இத்தனைக் கால வாழ்க்கை என்றுணர்ந்து வாழ்ந்துவிடுகிறார்கள். தாத்தா அப்படியானதன் வாழ்வைத்தான் கண்டடைந்திருக்க வேண்டும்.

அருண் குடிசைக்கு முன்பாகப் போய் நின்றான். போகும்போதிருந்த தாத்தா இப்போது குடிசைக்குள் இல்லை. கிளி இல்லாக் கூடுபோலப் பொலிவிழந்து வெறிச்சோடி உயிரற்ற பிணமாய் அசைவற்று நிற்கிறது குடிசை.

தாத்தா எங்கே என்ற கேள்விக்கு அங்கு யாரிடமும் பதிலில்லை. குடிசைக்குள் இருந்த அவரின் துணிமணிகளும், சில பொருட்களும் உயிரற்றுப் போனபின்பும் மேனி நெடியைச் சுமந்தபடி காற்றில் கசிந்து கொண்டிருந்தன.

கட்டுப்பாடிழந்த கால்கள் தெருவீதியை நோக்கி ஓடின. “வாழ்வின் கடைசிக் காலங்களில் மீண்டும் உலகைத் தன் கண்களுக்குள் நிரப்பிக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசையைச் சுமந்தபடி உன் தாத்தா உலகைத் தரிசிக்கச் சென்றிருக்கலாம்” என்றபடி மௌனம் பூக்க நின்றன அங்கிருந்த செடிகளனைத்தும்.

அவரின் நினைவுகளைத்தையும் நெஞ்சில் சுமந்துகொண்டு நின்ற, அருணின் கண்களின் வழியாக இவன் கழித்த அவருடனான காலங்கள் அனைத்தும் கரைந்து வழிந்துகொண்டிருந்தன. அநேகமாய் அவை “கண்ணீராக” இருக்கலாம். தாத்தாவுடனான உறவுக்கும், பாசத்திற்கும், எஞ்சிய அவை மட்டுமே, இப்போது அவனிடம் சொல்லிக்கொள்ளும்படியாக இருந்தன.

தாத்தா இனி வரவே மாட்டார் என்கிற அவனது ஈரமற்றுப்போன நினைப்பிற்கு, அவன் மனம் ஆறுதல் சொல்லத் தொடங்கியது...

‘ஆதியில் முளைத்த இயற்கையைப் போல, என்றும் தாத்தா! இனி, யாருமற்று வாழப் பழகியிருக்கலாம்!’



கருப்பு

இயற்கை பல்வேறு நிறங்களை உடையது. இயற்கையின் நிறங்களில் மனிதன் சுவை, அழகு, பயன் ஆகியவற்றைக்கண்டான். எனவே அவன் படைத்த செயற்கைப் பொருள்கள் பல நிறங்களில் அமைந்தன. இக்காலத்தில் நிறத்தையும் குறிக்கும் 'வண்ணம்' என்ற சொல் அக்காலத்தில் அழகு, இசை, ஒழுங்கு ஆகிய பொருள்களை மட்டுமே தந்தது.

எல்லா இயற்கைப் பொருள்களிலும் நிறவேறுபாடு இருப்பது போல மனித உடம்பிலும் அதாவது, தோலிலும் நிறவேறுபாடுகள் உண்டு. அந்த வேறுபாடுகள் இன்றைய உலகில் வறுமைக்கு அல்லது வளமைக்கு, உயர்வுக்கு அல்லது தாழ்வுக்கு, அதிகாரத்திற்கு அல்லது அடிமைத்தனத்திற்கு, ஒடுக்குமுறைக்கு அல்லது அதற்கு எதிரான போராட்டத்திற்கு உரிய குறியீடுகளாக மாற்றப்பட்டுவிட்டன. இட ஒதுக்கீட்டுக்கெதிராக ஒரு கருத்தைச் சொல்லும் திரைப்படத்தில் கறுத்த நிறமுடையவன் கல்லூரிக்குச் செல்லுகிறான். சிவந்த நிறமுடையவன் இடங்கிடைக்காமல் வெளியே நிற்கிறான். கருத்தைச் சொல்லுவதற்கு இங்கே தோலின் நிறம் ஒரு குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கறுப்பு, சிவப்பு ஆகிய இரண்டு நிறங்கள் கீழ்ச்சாதிக்காரன், மேல்சாதிக்காரன் என்பதைக் குறியீடுகளாகச் சுட்டி நிற்கின்றன. சமூக முரண்பாடுகள் மனிதனின் தோலின் நிறத்தைக் கொண்டு வெளிப்படுகின்ற வழக்கம் எவ்வாறு உருவானது? மனிதத் தோலின் நிறத்தையும் அழகையும் இணைக்கும் கோட்பாடுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் எவ்வாறு வளர்ந்துள்ளன என்பதை விளக்க முயலுவோம்.

இன்றைய சமூக நிகழ்வுகளிலும் அசைவுகளிலும் கறுப்பு நிறம் கீழ்ச்சாதிக்காரன், வறுமைப்பட்டவன், கல்வியறிவு இல்லாதவன்

அல்லது நாகரிகமறியாதவன், அழகற்றவன் என்ற பொருள்களிலேயே ஆளப்படுகிறது. திருமணச் சந்தையில் பணம் என்பதைப் போலவே, அதற்குக் குறையாத அழுத்தத்துடன் பெண்ணின் நிறமும் தீர்மானிக்கிற சக்தியாக விளங்குகிறது. அதாவது சாதாரண மனிதனின் அழகுணர்ச்சியைப் பொறுத்தமட்டில், கறுப்பு என்பது அழகற்ற நிறம் என்று அனைத்து மனிதர்களும் கருதுகிறார்கள். அழகுணர்ச்சியில் இந்தப் பாகுபாடு புகுந்த முறை ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகும்.

ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கை நெறிகளை வரலாற்றுப் போக்கில் அளவிட்டு அறிய உதவும் சான்றுகளில் இலக்கியம் முதன்மையானது. தமிழ்ச் சமூகம் மிக நீண்ட இலக்கிய மரபினை உடையதாக இருக்கிறது. எனவே மனிதத் தோலின் நிறமும் அழகுணர்ச்சியும் பற்றிய மதிப்பீடுகளை அறிய இலக்கியச் சான்றுகளைக் காண்போம். நிறங்கள் மனித உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தும் என்னும் செய்தி தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகிறது. ஆனால் இரண்டு நிறங்களைப் பற்றியே தொல்காப்பியர் பேசுகிறார்.

கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப.

கறுப்பு, சிவப்பு என்பன சினத்தை உணர்த்தும் சொற்களாகவும் வரும் என்பது தொல்காப்பிய இலக்கணமாகும். இந்த இலக்கணம் பிற்கால இலக்கியங்களில் பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது.

கறுத்தின்னா செய்த அக்கண்ணும்

மறுத்தின்னா

செய்யாமை மாசுற்றார் கோள்

என்ற திருக்குறளில் 'கறுத்து' என்ற சொல் 'சினந்து' என்ற பொருளைத் தருகிறது.

செருநரை நோக்கிய கண்தன்





சிறுவனை நோக்கியும் சிவப்பு ஆனாவே

என்ற ஓளவையாரின் புறப்பாடலில் சிவப்பு என்ற சொல் வெகுளி என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இந்தச் சொற்கள் தோலின் நிறம் பற்றிப் பேச வரவில்லை.

சங்க இலக்கியங்களிலும் அதற்குப்பின் வந்த நீதி இலக்கியங்களிலும் சிலம்பு, மேகலை போன்ற காப்பியங்களிலும் ஆண், பெண் இருவரின் உடல் சார்ந்த வருணனைகள் ஏராளமாக இடம் பெறுகின்றன. ஆனால் அவையனைத்தும் மனித உறுப்புகளின் அளவும் வடிவும் சார்ந்ததாகவே அமைந்துள்ளன. இந்த வருணனைகளும் அளவு மட்டுமின்றி உறுப்புகளின் பயன் கருதியதாகவும் அமைந்துள்ளன. பெருத்த முலை என்பது வளமை அல்லது தாய்மையின் குறியீடாகவும் வீரரின் பெருத்த தோள் என்பது வலிமையின் சின்னமாகவும் பாதுகாப்பின் சின்னமாகவும் அமைந்துள்ளன. உயர்வு, தாழ்வு என்ற கருத்தோட்டங்கள் இந்த வருணனைகளில் காணப்படவில்லை. மாறாக, அழகு என்பது உடல் நலம் சார்ந்ததாகவே பேசப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வருணனைகளில் ஓரிடம் தவிர ஏனைய இடங்களில் மனிதத் தோலின் நிறம் பேசப்படவே இல்லை. 'காதலன் அல்லது கணவனைப் பிரிந்த பெண்ணின் உடலில் பொன் நிறத்தில் பசலை பூக்கும், என்னும் ஓரிடத்தில் மட்டுமே மனிதத் தோலின் நிறம் பேசப்படுகிறது.

இவை ஒருபுறமாக, மற்றொரு புறத்தில் தெய்வங்களைப் பேசும் இடத்தில் அவற்றின் நிறங்கள் பேசப்படுகின்றன. மாயோன் மலை போன்று நீலநிறத்தில் இருக்கிறான், பலராமன் (வாலியோன்) அருவிபோல வெள்ளை நிறத்தில் இருக்கிறான் என்று ஒரு சங்கப் பாடல் கூறும். திருமாலுக்கும் பலராமனுக்கும் நிறம் சொல்லப்பட்டாலும், முருகன், கொற்றவை போன்ற தெய்வங்களுக்கு நிறம் சொல்லப்படவில்லை. சிவபெருமானின் கழுத்து நஞ்சுண்ட காரணத்தால் கருமையும் நீலமும் கலந்த வண்ணத்தில் அமைந்திருப்பதாக மற்றொரு பாட்டு கூறும்.

பக்தி இலக்கியக் காலந்தொட்டுத்

தெய்வங்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் பல்வேறு நிறங்கள் பேசப்படுகின்றன. கடவுள் எல்லாமாக இருக்கிறான் என்று குறிக்க வந்த மாணிக்கவாசகர், 'நிறங்களோர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான்' என்கிறார். எனவே நிறங்கள் மொத்தம் ஐந்து என்பது பழந்தமிழர் கருத்து என்று தெரிகிறது. வெண்மை, கருமை, செம்மை, பொன்மை, புகைநிறம் என அவற்றை உரையாசிரியர் விளக்குகின்றனர். தேவாரம் சிவபெருமானைப் 'பவள வண்ணத்தினர்' என்றும், உமையவளை 'மரகதக்கொடி' எனப் பச்சை நிறமுடையவளாகவும் குறிக்கின்றது. இருளின் வண்ணமும் அந்தியின் வண்ணமும் கூடச் சிவபெருமானின் வண்ணமெனக் குறிக்கும் மற்றொரு தேவாரப் பாடல். வண்ணம் என்ற சொல் அழகு என்ற பொருளிலும் வழங்கப்பட்டிருப்பதை 'வண்ண மார்பில் தாரும் கொன்றை' என்ற சங்கப் பாடலாலும் அறிகின்றோம்.

பக்தி இலக்கியங்களில் நாம் காணும் மற்றொரு செய்தி கறுப்பு அழகுக்குரிய நிறம், அது ஒளி வீசும் என்பது. திருமாலை ஆண்டாள் 'கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் காட்சி பழகிக் கிடப்பேன்' என்கிறார். ஆழ்வார்கள் பலரும் திருமாலைக் 'கரிய மாணிக்கம்' என்று பாடியுள்ளனர். இராமனது கரிய உடம்பிலிருந்து ஒளி கிளர்ந்தது என்ற செய்தியை 'வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரிசோதியின் மறைய' என்று கம்பர் பாடுகிறார். கண்ணப்பர் பிறந்தபோது அவரது கறுத்த மேனி ஒளியுடையதாக இருந்தது என்பதைக் 'கருங்கதிர்விரிக்கும் மேனி காமருகுழவி' என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார். தன்மீது பட்ட ஒளியைப் பளபளப்புடைய கருப்புநிற மனிதத்தோல் 'எதிரொளி' செய்து காட்டும் என்பது கம்பரும் சேக்கிழாரும் காட்டும் அழகுக் காட்சியாகும்.

நன்னூல் 301ஆம் சூத்திரத்துக்கான விருத்தியுரையில் அவ்வுரைகாரர் 'கண்' என்னும் வேற்றுமை உருபினை விளக்குகிறார். எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்படும் சொற்றொடர் 'கறுப்பின் கண் மிக்குள்ளது அழகு' என்பதாகும். நெருப்பின் உள்ளார்ந்த தன்மை தெறல் (சுடுதல்) என்பதுபோலக் கறுப்பின் உள்ளார்ந்த





தன்மையே அழகுதான் என்பது அக்காலத்தில் நிலவிய கருத்து எனத் தெரிகிறது. அக்காலம் வரை அழகோடு சேர்த்து எண்ணப்பட்ட கறுப்பு நிறம் பின்னர் ஏன் தனது மதிப்பை இழந்தது? அழகின்மை என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அது எப்படி மாறிப்போனது? தாழ்வுக்கும், இழிவுக்கும் உரியதாகக் கறுப்பு நிறம் கருதப்பட்டதன் சமூக வரலாற்றுக் காரணிகள் யாவை? இக்கேள்விகளுக்கான விடையினைச் சமூக அமைப்பில் காண இயலாது. மாறாக அதிகாரம் சார்ந்த அரசியல் அமைப்புக்குள்ளே தேட வேண்டும். அதுவும் தமிழ் அரசுகள் வீழ்ச்சியடைந்த 13ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குப் பின்னரே தேட வேண்டும்.

கி.பி.1310 முதல் 1322 வரை தமிழ்நாடு இசுலாமியர் படையெடுப்பால் அலைக்கழிந்தது. மீண்டும் 1383இல் விசயநகரப் பேரரசின் தளபதிகளின் படையெடுப்பால் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது. விசயநகரப் பேரரசு இசுலாமியருக்கு எதிராக வைதிக நெறியை உயர்ந்த இலட்சியமாகக் கொண்டு தோன்றிய அரசமரபாகும். ஆட்சியதிகாரம் விசயநகரப் பேரரசின் தளபதிகளின் கைக்கு மாறியவுடன் தமிழ்நாடு ஒரு பண்பாட்டு நெருக்கடியை எதிர்கொண்டது. அதாவது வரலாற்றில் முதல்முறையாகத் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் அதிகாரம் பிறமொழி பேசும் ஆட்சியாளர்களிடம் நிலையாக மாறியது. இந்த ஆட்சியாளரைத் தொடர்ந்து தெலுங்கு மொழி பேசும் மக்கள் பெருமளவு குடியேறத் தொடங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் தமிழ்நாட்டில் தனித்து வளர்ந்திருந்த சைவ, வைணவ மதங்கள் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டன. வைதிக நெறியே முன்னிறுத்தப்பட்டது. 'இந்து மதம்' அதிகாரத்தில் அமர்ந்தது. தமிழ் அக்காலத்தில் ஆட்சி மொழியாக இல்லை. ஆட்சியாளர்களின் மொழியாகிய தெலுங்கு பேணப்பட்டது. அரசியல் அதிகாரத்தில், வைதிக நெறியின் காவலர்களான பிராமணர்க்கும் சமசுகிருதத்திற்கும் முன்னுரிமை தரப்பட்டது.

இவர்கள் ஆட்சி முடியும் தறுவாயில் கி.பி.1700க்குப் பிறகு உருது பேசும் வடநாட்டு முசுலிம்கள் அங்கங்கே சில பகுதிகளில் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினர். மிகச்சில பகுதிகளில் பிரஞ்சுக்காரரும் ஏனைய

பகுதிகளில் பிரிட்டிஷ்காரர்களும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினர்.

கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதலாகத் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையிலே வைத்திருந்த அனைத்து ஆட்சியாளர்களும், தமிழர்களின் சராசரி நிறத்திலிருந்து வேறுபட்ட சிவந்த நிறமுடையவர்கள். அவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட வடநாட்டில் இருந்து வந்த இசுலாமிய ஞானிகள், ஐரோப்பியப் பாதிரிமார்கள், பிராமணர்கள் ஆகிய அனைவரும் தமிழர்களைவிடச் சிவந்த நிறம் உடையவர்கள். எனவே ஐந்து நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தமிழ்நாட்டில் அரசியல் அதிகாரமும், அரசியல் சித்தாந்தங்களையும் நடைமுறைகளையும் உயர்த்திப் பிடிக்கின்ற ஆன்மீக அதிகாரமும் சிவந்த நிறமுடையவர்களின் கையிலேயே இருந்தது. எனவே இந்த நிறம் அதிகாரத்தின் நிறமாக, உயர்ந்த ஆன்மீகத்தின் நிறமாக, மேட்டிமையின் சின்னமாக, அழகு நிறைந்ததாகக் காட்டப்பட்டது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், தமிழ் பேசும் பெருவாரியான மக்கள் கூட்டத்தாரின் மரபுவழி அழகுணர்ச்சி மனிதத் தோலின் நிறத்தைப் பொறுத்தமட்டில் திசைமாற்றம் பெற்றது. எதிர் நிலையில் சொல்வதானால், கறுப்பு நிறமுடைய மக்கள் அழகற்றவர்களாகவும், ஆளப்படுபவர்களாகவும், அதிகாரத்திற்குத் தகுதியற்றவர்களாகவும், இழிவின் சின்னமாகவும் கருதப்பட்டனர். இன்றளவும் இதுவே தொடர்கதையாகி வருகிறது. எனவேதான் தளைகளிலிருந்து தங்களை விலக்கிக் காட்ட விரும்பும் தனி மனிதர்கள், அதாவது தனிவாழ்வின் பொருளாதார மேன்மையிலும் அதிகாரத்தின்மீதும் வேட்கை உடையவர்கள் சிவப்புத் தோலை வெறியுடன் விரும்புகிறார்கள். எனவே, 'கறுப்பு - சிவப்பு' என்பது வெறும் அழகுணர்ச்சி சார்ந்த பிரச்சனையன்று. அது மரபுவழி அழகுணர்ச்சியிலிருந்து திசை மாற்றப்பட்டவர்களின் அதிகார வேட்கைக்கும் மரபுவழிச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட எளிய மக்களுக்கும் இடையிலே நிலவிவரும் ஒரு முரண்பாடு ஆகும்.





படைப்பு

விசை

ப ல் ச ளை வ ம ா த ம ி ன் னி த ழ்

படைப்பின் விசை

சுரு விரைவில்

குறுங்கதைகள்
கட்டுரைகள்
விமர்சனங்கள்
நகைச்சுவைகள்
ஒரு பக்க கதைகள்
வரவேற்கப்படுகின்றன

அனுப்ப வேண்டிய மின்னஞ்சல்

visai@padaippu.com